1751

Bibl. Hott.

T. II. Pg. 818.

Ling. Samuel.

p. 818.

Beschius.

A. M. D. G.

GRAMMATICA LATINO-TAMULICA,

Ubi de

Vulgari Tamulicæ Linguæ Idiomate

கொடுந்தமிழ்

dicto,

ad Usum

MISSIONARIORUM Soc. IESU.

AUCTORE

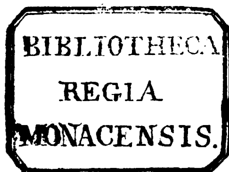
P. CONSTANTIO IOSEPHO BESCHIO,

Ejusdem Societ. in Regno Madurensi

MISSIONARIO.

A. D. MDCCXXVIII.

TRANGAMBARIAE,
Typis Missionis Danicæ, CIↃ IↃ CCXXXIIX.



VIdimus ac attente legimus Grammaticam Latino-Tamulicam, compositam per R. P. Constantium Josephum Beschi, Societatis JESU Missionarium Madurensem, et cum illam judicaverimus dignam, ut typis mandetur, motu proprio illam transmisimus Trangambariam, ut ibi in publicum beneficium data hac nostra approbatione imprimatur. Datum Mailapuræ, 2 Novembris, anni 1737.

JOSEPHUS EPISCOPUS MAILAPURENSIS.

RELIGIOSIS LINGUÆ TAMULICÆ CANDIDATIS

CONSTANTIUS JOSEPH BESCHIUS
ſalutem in Domino plurimam.

SÆpè audivi vulgarem Linguæ Tamulicæ Grammaticam criminantes: quaſi plura deſiderentur, et aliqua errore non careant. Attamen vel quaſi ſuis viribus non crederent, vel novitatis injuriam timerent omnes, ſive etiam potioribus intenti levem hunc dedignarentur laborem: nemo adhuc manum operi admovere voluit. Et ſanè tanta eſt novitatis injuria, ut cuicumque licitum videatur, ingenium ſicut vinum probantes, reprehendere, quidquid novum eſt; vel hoc ipſo nomine, quòd nondùm exprobrantium maledictis induratum opus conſenuerit. Ego tamen notam hanc facilè deſpiciam; dummodò brevem hanc lucubrationem meam, Antiquorum laboris reprehenſionem nemo audeat criminari. Nec ſanè præſumens me plùs ſcire, quàm cæteros, novam hanc Tamulicæ Linguæ Grammaticam ſcribendam cogitavi. Sed Vir quidam, et mihi antiquâ conſuetudine conjunctus, et omnibus ſingulari merito conſpicuus, adeò hoc opus petendo inſtitit, ut et amori, et venerationi inſerviens, non crediderim jam poſſe negari, quod à tanto Viro tanta deſiderii contentione petebatur. Præcipuè cùm hujus notæ hominum deſideria, etſi precum imaginem ore præ ſe ferant, reipſâ præcepta ſint, quæ præterire ingenuo animo non licet.

Duplex in hâc regione Tamulicæ Linguæ idioma eſt: ſublimem dixerim unam, communem alteram. Aliqui non ſatis appoſitè Poëticam vocant, quæ à communi recedit. Attamen, cùm eâ linguâ Tamulenſes non tam in his,

quæ metro ligantur, quàm in cæteris omnibus, quæ ab antiquis hujus linguæ peritis solutâ quoque oratione conscripta sunt, usos esse videamus, quod præcipuè in commentariis poëtarum patet: ea satiùs quàm poëtica lingua, elegantior vel sublimis vocabitur. Tamulenses verò hanc செந்தமிழ், et vulgarem கொடுந்தமிழ் nominant: ac si illud elegans Tamulicum idioma dicerent, hoc asperum. De sublimi linguæ dialecto inposterum, Deo favente, Grammaticam daturus et Lexicon: hîc de aspero, sive vulgari Tamulicæ Linguæ idiomate tantùm loquar.

Cùm autem, Religiosi hujus linguæ Candidati, vos non pueros, sed sublimiorum facultatum Magistros instruere debeam; vt vel in hâc ipsâ disciplinâ ex discipulis Magistri evadentes, expletâ hujus Grammaticæ lectione, alios edocere valeatis: addam singulis loquendi modis radicem, ex quâ pullulare solent; unde et puriorem ebibere à fonte limpham, et similia vel ipsi eruere possitis. Et sanè ea, de quibus rationem reddere non possumus, et si usu adipiscamur, scire nos gloriari nequàquam possumus; quin et psittacus se plura scire falsô glorietur.

Dicam nonnulla, quæ ab antiquâ Grammaticâ variare, alia, quæ ei contra ire videbuntur: non tamen judicaturus cæteros, ab omnibus ipse judicandus. Sed, cùm nonnihil elegantiori linguæ studuerim, à quâ sicuti à fonte emanare scimus vulgarem: multa cognovi, quæ temporis intervallo in communi idiomate vitiata sunt; et ab Indigenis quoque, qui omninò rudes non sint, meritô reprehenduntur.

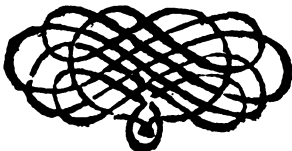
Quinque autem Capitibus dividetur hæc Grammatica. Primum Litteras tamulicas et Orthographiæ regulas dabit. Secundum Nomina et Pronomina exponet. Tertium aget de Verbis. Quartum Syntaxis regulas aliquas tradet. Ultimum numeros et quædam alia Tyronibus magis necessaria referet. Plura tamen omittam, quæ adeò necessaria non judicavi: ne quasi congestâ mole im-

portunam

portunam eruditionem ventilare gestiens, vel immani Spectro de novô accedentes à proposito deterrere, vel iniquo pondere teneros adhuc humeros gravare videar. Si quis plura desideret, elegantioris Idiomatis Grammaticam, quam brevi dabimus, consulere non dedignetur. Præ-tereà ex regulis ipsis, quas hîc tradam, plures sub initio Tyronibus proponendæ non sunt; quas ego ordinem sequutus, suo loco quidem exposui: erit tamen prudentiæ Docentium, singulis modum et tempus, quo eas perlegere expediat, decernere.

Nec pluribus detinebo vos, Religiosissimi Patres, qui pro Christo legatione fungentes, futuri jam gentium Prædicatores, ejusdem consilio ad simplicitatem puerorum conversi, mirabili zelo, alibí alios subliminiora edocere sueti, ab aliis hîc barbara verecundè ediscere non dedignati, balbutire incipitis. Apostolico huic vestro desiderio famulatum præstare gestit, qualecumque sit, leve hoc opus nostrum. Si quid adjumenti hinc accepisse vos arbitramini, rogate communem Dominum Messis, ut et ego exemplum vestrum sequutus, in ejus vineâ non inerti socordiâ sedeam. Valete.

E Missione Madurensi, 4. Kal. Jan. 1728.





GRAMMATICA TAMULICA

CAPUT PRIMUM
DE LITTERIS TAMULICIS.

§. I.

DE NUMERO ET FORMA LITTERARUM.



1 TRiginta Litteras Tamulenſes numerant, quas எழுத்து nominant: ex his vocales duodecim, conſonantes octodecim. Illas உயிர், *uir*, has மெய், *mey*, vocant; ac ſi dicerent, *animam* et *corpus*: nec omninò ineptè; conſonans enim ſine vocali corpus eſt ſine animâ; hinc conſonantem, cui nulla uniatur vocalis, vocant etiam செத்தெழுத்து, id eſt, *littera mortua*. Ex duodecim vocalibus quinque breves ſunt, et குற்றெழுத்து dicuntur: அ, *a*. இ, *i*. உ, *u*. எ, *e*. ஒ, *o*. Quinque ſunt longæ et நெட்டெழுத்து nominantur: ஆ, *â*. ஈ, *î*. ஊ, *û*. ஏ, *ê*. ஓ, *ô*. Aliæ duæ, quas inter longas Tamulenſes numerant, reverâ diphthongi ſunt; ſcilicet ஐ, *ai*, et ஔ, *au*. Has autem duodecim vocales tamulico ordine referam: அ, ஆ. இ, ஈ. உ, ஊ. எ, ஏ. ஐ. ஒ, ஓ. ஔ.

2 Conſonantes decem et octo tamulico quoque ordine diſpoſitæ ſunt hæ: க. ங. ச. ஞ. ட. ண. த. ந. ப. ம. ய. ர. ல. வ. ழ. ள. ற. ன. Vim cujuſcumque litteræ inferius referam. Ex his litteris for-

mant

mant alias, quæ veriùs syllabæ, quam litteræ vocari possunt; cùm sint figuræ, quibus vocales copulantur consonanti. Non enim Tamulenses optimo Europæorum more postponunt consonanti vocalem, vt syllabas forment, sed ex consonanti et vocali tertiam effingunt figuram. Et cúm ipsi vocalem animam et consonantem corpus dixerint, appositè has syllabas உயிர் மெய் vocant, ac si dicerent *Corpus animatum*: supra dictis autem vocalium figuris initio dictionis tantummodò utuntur. Cum verò cuilibet consonanti, si ங excipias, conjungi possint duodecim vocales, ex quâlibet consonanti fiunt duodecim figuræ, quas hîc referam.

Et 1) ad exprimendum *a* breve, nihil addunt consonanti, ac eadem figura, v. g. க exprimit et simplicem consonantem *c* et syllabam *ca*; et sic de cæteris: quod sanè laudari non potest, et tyronibus non leve negotium faciet. 2) Ad exprimendum *â* longum addunt figuram ா. Sic கா, *câ*. தா, *tâ*. பா, *pâ* &c. Excipe ண, ன, ல, quibus ad exprimendum *â* longum non addunt, ut cæteris, ா, sed mutant figuram hoc modo, ணா, னா, லா. Attamen cúm dicta figura ா sit etiam littera *ra*, æquivoco obvia est: sic தா ம potest legi *tâm*, *ipse* honorificè; vel potest legi, *taram*, quod prò *vice* sumitur: propterea aliqui ad distinctionem, cùm hæc figura exprimit *â* longum, scribunt ா; quando verò sumenda est pro *ra*, more Grandonico complicant aliquantùm pedem anteriorem et scribunt ர. In eorum autem Grammaticâ நன்னூல் dictâ, ad discernendum tum *â* longum á litterâ *ra*, tum simplicem consonantem à consonanti unitâ cum *a* brevi; docent superscribenda aliquot signa, quæ புள்ளி vocant: quando scilicet littera est simplex consonans, inscribendum dicunt hoc signum °: v. g. si scribas அற் கம், jam non potest legi *arradam*, ut fieret, si illud signum non esset, sed legitur *artam*, *significantia*. Prò secundâ autem æquivocatione, si hæc figura ா significet *â*

 longum,

longum, nihil inſcribitur; ſi verò exprimet ſyllabam brevem *ra*, ſuperſcribendum ſignum: v. g. தாம ſine ullo ſigno legas *tâm*, cum hoc ſigno தா̄ம legas *taram*. Adeoque hoc vocabulum பளா poteſt legi *palâ*, et tunc nullo notatur ſigno, et ſignificat quandam arborem: poteſt quoque legi *paler*, *plures*, et tunc notatur hoc modo, பளா̊. Sic மளா, ſi ſcribatur மளா̊, legitur *maler*, *flores*: ſi ſcribatur மளா̄ legitur *malera*, et eſt infinitivus à verbo மலருகிறது, *floreſcere*. Eodem modo cúm figura exprimens *e* breve et *ê* longum, *o* breve et *ô* longum, ſit eadem, ad diſtinctionem, longis nullo notatis ſigno, brevibus ſuperſcribendum docent illud ¯. Sic மெய் legitur *mêy* longum, cum மெ nullo notetur ſigno, et eſt *paſce*: at மெ̄ய் legitur *mey* breve, et eſt *veritas*. Sic பொய் ſine ſigno, legitur *pôy* longum, et eſt *eundo*: at பொ̄ய் legitur *poy* breve, et eſt *mendacium*. Attamen nullibi hæc ſigna, præterquàm paucis aliquot dictionibus, ex inertiâ fortaſſe amanuenſium ſuperſcribi vidi unquam, quod ſanè tyronibus præcipuè utile admodùm eſſet. Addo excogitaſſe me alium & faciliorem modum diſtinguendi *e* & *o* longa à brevibus: ſcilicet, cum utrique inſerviat littera ெ, *combu* dicta; ſi hæc ſimplici forma ſcribatur, erit *e* breve & *o* breve: ſi autem inflectetur in partem ſuperiorem, vt infrà dicam de *i* longo, ſic ே; *e* et *o* erunt longa. Sic மெய், *mey*, breve: at மேய், *mêy*, longum. Sic பொய், *poy*, breve, at போய், *pôy*, longum. Qui modus pluribus ſatis placuit, et ſequi non ſunt dedignati. 3) Loco *i* brevis addunt litteris omnibus hanc figuram ி. Sic கி, தி, பி, ளி &c. Litteræ autem ட vel addunt idem ſignum, et ſcribunt டி, quod elegantius eſt, vel etiam ſcribunt டி. 4) *i* longum exprimunt inflectendo ſupradictum ſignum: ſic கீ, தீ, பீ, ளீ &c. 5) *e* túm breve, túm longum exprimunt, anteponendo ſingulis litteris hanc figuram ெ, quam கொம்பு vocant:

vocant: கெ, மெ, நெ &c. 6) *o* tùm breve, tùm longum exprimunt, anteponendo figuræ, quâ utuntur pro *á* longo, idem ெ, et scribunt கொ, லொ, ஞெ, ழெ &c. 7) Pro diphthongo *au* anteponunt cuilibet literæ ெ, et postponunt ள: sic கௌ, *cau*, தௌ, *tau &c.* Sed poterat legi quoque *kêl*, *audi*, et *têl*, *scorpio*; quare vix est in usu hic modus scribendi: sed loco diphthongi scribunt *a* breve, et addunt *v* consonantem. Sic nomen *cauvei* ferè nunquam scribunt கௌவை, sed கவவை. 8) Ad exprimendum diphthongum *ai*, anteponunt singulis litteris figuram ை, quam சுழி vocant. Sic கை, *cai*, *manus*, தை, *tai*, *Januarius* mensis, மை, *mai*, *atramentum &c.* Excipe ண, ன, ல, ள, quibus in principio litteræ uniunt figuram particularem, et scribunt ணை, னை, லை, ளை. 9) Ad exprimendum *u* tùm breve, tùm longum, variant satis; omnes autem hujus figuræ ad tres reduci possunt: (1) Ex க fit கு, *cu*, கூ, *cû*: ex ட, டு, டூ: ex ம, மு, மூ: ex ழ, ழு, ழூ: ex ள, ளு, ளூ: ex ர, ரு, ரூ: (2) Ex ச, சு, சூ: ex ப, பு, பூ: ex ய, யு, யூ: ex வ, வு, வூ. (3) ex ஞ, ஞு, ஞூ: ex ண, ணு, ணூ: ex த, து, தூ: ex ந, நு, நூ: ex ல, லு, லூ: ex ற, று, றூ: ex ன, னு, னூ. Ut autem, quæ disjuncta separatim proposui, in unum coacta oculis subjiciam: referam hîc ordine tamulico characterum omnium figuras, quarum vim inferius explicabo.

அ, ஆ. இ, ஈ. உ, ஊ. எ, ஏ. ஐ. ஒ, ஓ. ஔ.

க, கா, கி, கீ, கு, கூ, கெ, கே, கை, கொ, கோ, கௌ.

ங: hæc vix unquam copulatur vocali.

ச, சா. சி. சீ, சு, சூ, செ, சே, சை, சொ, சோ, சௌ.

ஞ, ஞா ஞி ஞீ. ஞு. ஞூ, ஞெ, ஞே, ஞை, ஞொ, ஞோ, ஞௌ.

ட, டா, டி, டீ, டு, டூ, டெ, டே, டை, டொ, டோ, டௌ.

ண, ணா, ணி, ணீ, ணு, ணூ, ணெ, ணே, ணை, ணொ, ணோ, ணௌ.

த, தா, தி, தீ, து, தூ, தெ, தே, தை, தொ, தோ, தௌ.

ந, நா, நி, நீ, நு, நூ, நெ, நே, நை, நொ, நோ, நௌ.

ப, பா, பி, பீ, பு, பூ, பெ, பே, பை, பொ, போ, பௌ.

ம, மா, மி, மீ, மு, மூ, மெ, மே, மை, மொ, மோ, மௌ.

ய, யா, யி, யீ, யு, யூ, யெ, யே, யை, யொ, யோ, யௌ.

ர, ரா, ரி, ரீ, ரு, ரூ, ரெ, ரே, ரை, ரொ, ரோ, ரௌ.

ல, லா, லி, லீ, லு, லூ, லெ, லே, லை, லொ, லோ, லௌ.

வ, வா, வி, வீ, வு, வூ, வெ, வே, வை, வொ, வோ, வௌ.

ழ, ழா, ழி, ழீ, ழு, ழூ, ழெ, ழே, ழை, ழொ, ழோ, ழௌ.

ள, ளா, ளி, ளீ, ளு, ளூ, ளெ, ளே, ளை, ளொ, ளோ, ளௌ.

ற, றா, றி, றீ, று, றூ, றெ, றே, றை, றொ, றோ, றௌ.

ன, னா, னி, னீ, னு, னூ, னெ, னே, னை, னொ, னோ, னௌ,

§. II.

DE VI LITTERARUM.

4 VIm Litterarum cujuscumque linguæ scriptâ præceptorum phalange ediscere, longa et ardua via est: facilis autem et compendiosa, à docentis ore haurire auribus, et hausta balbutiendo proferre. Si enim usquàm, hîc certé verum est illud: *errando discitur.*

Attamen

Attamen, ut complemento operis nihil desideretur, aliquid de vi tamulicæ linguæ Litterarum attingam veriùs, quam explicem. க in principio dictionis æquivalet nostro *k*; in medio autem, si simplex, est *g*, si duplicatum, est *k*: sic காகம் dicitur *câgam*, *cornix*, et காக்கை dicitur *câkei*, aliud cornicis nomen. ங. multi satis laborant ad exprimendam et ediscendam vim hujus litteræ: et sanè oleum et operam perdunt. Hoc unum scire sufficiat, hanc litteram venire tantùm, saltém in linguâ vulgari, ante litteram க, et habere sonum litteræ *n* ante *g*, vt in hâc voce latinâ, *Longum*, quæ, si scribenda esset characteribus tamulicis, scriberetur, லொங்கும். ச in principio dictionis, et in medio, si simplex, vim fere habet litteræ *s*; sic சுசி dicitur, *susi*, *mollis*: si autem duplicatum invenies, pronunciandа est ut apud Lusitanos *cha*; sic அச்சம் dicitur *acham*, *metus*. ஞ eam vim habet, quam littera *nh* apud Lusitanos: *ñ* apud Hispanos; et *gn* apud Gallos et Italos: plerumque scribitur ante ச et tunc pronunciatur ut *n* et *g* in hâc voce, *angelus*; sic அஞ்சேனன் pronunciandum *anginên*, *timui* &c. த, in principio dictionis, et quando in medio est duplicata, sonat ac *t*; quando verò in medio dictionis est, simplex æquivalet nostro *d*: sic துதித்தான் legitur *tuditân*, *laudavit*. ந vim habet litteræ *n*, usurpatur in principio dictionis et ante த, quod tunc pronunciatur vt *d*: sic அந்தம் legitur *andam*, *finis*, *perfectio*. ப in principio dictionis et in medio, si duplex, vim habet litteræ *p*; in medio autem, si non duplicetur, idem est ac *b*: sic பகைப்பான் legitur *pagueipân*, et சபை, *sabei*. ம idem est ac *m*. ய est *y* consonans. ர est *r*. ல est *l*. வ, *v* consonans. ற, si simplex, æquivalet duobus *rr*: sic திறம் legitur *tirram*, *vis*. Si autem duplex, æquivalet duobus *tt*: sic குற்றம் legitur *cuttam*, *culpa*. Si tandem sit post ன consonantem, pronunciatur ut *d* admodùm lenis: sic என்று, நன்று &c.

ஃ &c. ன est *n*, quæ tamen per se nunquam venit, ut ந, in principio dictionis, sed tantùm in medio vel in fine, ut பென்னான். Quatuor adhuc supersunt litteræ, quæ in sono satis à nostris differunt, nec facilè ab exteris pronunciantur. Scilicet ற, hæc, quando simplex est, pronunciatur hoc modo: inversâ omninò retrorsùm linguâ, adeó ut interiorem palati summitatem attingat, impellitur impetu, pronunciando inter *da* et *ra*. Si vero duplex ற்ற inveniatur, eodem modo inflexâ et impetu vibratâ linguâ, *ta* pronunciatur. Si tandem simplex quidem sit, sed consonans ante aliam consonantem, ut in hoc vocabulo நற்று, eodem modo pronunciatur ut *t* consonans. Dicunt apud Anglos esse litteram, quæ simili modo ac sono pronuncietur. ண, hæc inflexâ eodem modo linguâ, pronuncietur ut *n*; unde benè convenit cum ற: nec ante hoc scribitur unquam alia *n* consonans, præter hanc. ள est quoddam genus *l*, quod pronunciatur inflexâ aliquantulum linguâ usque ad palati medietatem. ழ est quoque aliud *l*, quod crassiori sono, reflexâ omninó ad interiorem palati partem linguâ, pronunciatur. Nec plura dicam de vi Litterarum, cum earum sonus, non scriptis, sed voce acquirendus sit.

Cum hæc pauca de pronunciatione scripsissem, petiit quidam, ut adderem aliquid de sono, quo Tamulenses longas à brevibus distinguunt: siquidem specialis est, et arduus exteris. Si enim vocabulum sit polysyllabon in linguâ latinâ, præter penultimam, in vernaculis autem, si Gallicam excipias, præter etiam ultimam, longas a brevibus sono non distinguimus, quas tamen benè semper in quolibet vocabulo Tamulenses sono distinguunt. Attamen de sono quàm facile est loqui, tàm est difficile scribere. Poëta quidam picturam laudans, artem, quâ verba pingimus, et loquimur oculis, eam dicit, poëticè quidem magis, quàm veré: siquidem pictura conceptum nostrum exprimit quidem,

dem, non verba; nec picturam multùm differre dixerim à scripturâ, nisi quod et à nescientibus legitur, et uno intuitu exhauritur liber, ac quasi oculis devoratur. Cæterùm scripturam quoque mortuam linguam vocamus, cúm voces explicet sine sono. Scimus, quid scripserit Cicero, jure dubitant multi, quo sono, quæ scripsit, pronunciaverit. Quarè non per præcepta legentibus, sed per vocem audientibus sonus verborum tradendus est. Attamen, ut et desiderio eorum, quibus tamulicè loquentes audire non licet, indulgeam potiús, quàm satisfaciam, nonnulla breviter addam.

Tamulenses assignant *mensuram* temporis, quam 6
மாத்திரை vocant, eâque cujuslibet litteræ sonum metiuntur, syllabæ autem longæ duplicem mensuram, unam brevi, et dimidiam dant consonanti. Secundúm hanc regulam pronunciant quamlibet syllabam, et bené exprimunt longas et breves in quolibet vocabulo, etiamsi 4 vel 5 vel 6 syllabis constet. Sic ipsis pronunciantibus hanc vocem sex syllabarum, பாத்திரத்தினோடே, *pâttirattinôdê*: (ablativus est à nomine பாத்திரம், *vas:*) benè intelligitur, primam, penultimam et ultimam syllabam esse longam; tertiam autem, licet ex duplici consonanti in versu æquivaleat longæ, naturâ tamen esse brevem. Et hæc vox benè discernitur ab aliâ, பத்திரத்தினோடே, *pattirattinôdê*, (ablativus est à nomine பத்திரம், *cautela:*) quamvis hæc vox hoc uno a prima differat, quod prima syllaba ultimi vocabuli sit naturâ brevis, licet à duplici consonanti fiat metro longa. Hoc arduum sané esse solet tyronibus; et tamen adeó in hâc linguâ necessarió animadvertendum est, ut hoc uno potissimùm neglecto, conceptum nostrum nunquam explicare valeamus, et cùm unum dicere conabimur, oppositum intelligant incolæ. Sic, si dicas கேட்டேன், et primam syllabam pronunciaveris longam, erit *petii* vel *audivi*; si eandem brevem pronun-

ciave-

ciaveris, erit *perü*: et centum alia hoc modo.

7 Quarè 1) ubicumque litteram longam inveniamus, in ejus pronunciatione duplici mensurâ temporis insistendum est: feré ut apud Gallos pronunciatur hoc vocabulum *ètrange*; in quo vocabulo trisyllabo, licet penultima exprimatur, ut longa, adhuc benè cognoscimus, primam pronunciari longam, et differre ab hâc voce, *revanche*, in quâ prima pronunciatur brevis. Sic differunt inter se ஆணநதம, et அணநதம. 2) Quando littera est naturâ brevis, at duplices sequuntur consonantes, ea pronunciatur ferè ut apud Gallos hæc vox, *avancè*, in quâ secundum *à* ante duas consonantes exprimitur ut breve, et distinguitur ab hâc, *j'avance*, ubi illud *à* pronunciatur ut longum. Sic dicitur மஹநதென, ubi secundum *a*, cum sit breve, licet sequantur duæ consonantes, ut breve pronunciatur, et æquivalet dicto *avancé*. 3) Major difficultas est, quando vocabulum est dissyllabon: tunc si utraque syllaba sit longa, pronunciatur ut hæc vox à Gallis *âgé*: sic மாசெ, மாதா &c. Si secunda tantùm sit longa, pronunciatur, ac si accentum haberet tantúm in fine, ut *pelê*: sic பலா, பிதா &c. Et hic, etiamsi intercedant duæ consonantes, ut இணஸெ, அணஷெ &c. pronunciatur ut Gallicè *tombè &c.* Si autem prima tantum sit longa, tunc pronunciatur ut Gallicè nomen *bâton*, et verbum *mêlons*: si autem utraque sit brevis, pronunciatur ut Gallicé nomen *melon*, et verbum *batons*. Addam de hoc ultimo exemplum quoque a linguâ latina ad usum eorum, qui gallicam non noverint. Hæc duo nomina dissyllaba, காதம, *câdam*, *leuca tamulica*, quæ tribus leucis gallicis constat, et கதம, *cadam*, *ira*, in hoc uno differunt, quod primum habet primam longam; secundum autem utramque brevem. Ex his காதம, quod habet primam longam pronunciatur, ut latinè hæc vox, *cadam*, à verbo *cado*: கதம verò ex duplici

brevi,

brevi, pronunciatur omninò eo sono, quo idem *cadam* latinè pronunciaretur, si in compositione à *decado* esset *decadam*. Si enim quis nonnihil animadverterit, videbit, quantùm differat sonus, quo illud *cadam* dicitur per se, à sono, quem habet in voce *decadam*: differentia eadem est inter காதம் et கதம் apud Tamulenses. Et hæc sufficiant, ne longiús tempus teram, quasi velim sensibus mutare objecta, et sonum oculos docere.

§. III.

De Variatione Pronunciationis.

INvariatâ litteræ figurâ, aliquando variatur ejusdem sonus: pro quo sint hæ Regulæ. *Reg.* 1. *A* breve in fine vocabuli, quod sit polysyllabon, et in fine habeat post *a* unam ex his sex consonantibus ல, ழ, ள, ர, ன, ண, tunc τὸ *a* tenui adeò sono pronunciatur, ut videatur *e* lene. Sic பகல் non pronunciatur *pagal*, sed *paguel*, *dies*; eodem modo dicitur புகழ், *puguel*, *laus*: அவள், *avel*, *illa*: சுவர், *suver*, *paries*: அவன், *aven*, *ille*: அரண், *aren*, *arx* &c. Hinc licet ante க, த, ச, littera ம mutetur in *n*, cum hæc non sit ன, sed ங vel ந vel ஞ: tunc si *a* præcedat, non mutatur sono, et adhuc exprimitur apertè *a*, et apparet differentia v. g. inter hanc vocem பலன், *præmium*, et hanc பலம், *genus ponderis*; etiam quando ம finale mutatur in *n*. Dicitur enim பலங்கொடு, *palan codu*, பலந்தா, *palan dá*, பலஞ்சிறிது, *palan sirridu*, et nunquam pronunciatur *palen*, uti semper pronunciatur hæc, பலன், cum in fine habeat ன. Adverte, quod etiamsi, declinando hæc nomina, addantur plures litteræ, unde jam dictio non terminetur per *a* et unam ex dictis sex consonantibus: tamen semper τὸ *a* pronunciatur ut *e* lene. Sic பகலுக்கு, பகலை &c. non dicitur *pagalucu* vel *pagalei*, sed *paguelucu*, *paguelei*

pagueltı &c. Dixi autem ſub initio, ſi vocabulum ſit polyſyllabon. Si enim eſſet monoſyllabon, vt நல, கல, பல, கள, தன, கண &c. non dicitur *nel*, *quel &c.* ſed invariato ſono dicitur *nal*, *cal*, *pal*, *caḷ*, *tan*, *can &c.*

9 *Reg.* 2. Diphthongus *ai* in vocabulo polyſyllabo, in quâcumque ſyllabâ, quæ non ſit prima, pronunciatur ferè ut *ei*, ſono leni, ut ſuprà diximus de *a*; adeò ut etiam in verſu, licet ſit diphthongus, in eo caſu ſumatur ut brevis, et vocatur ஐகாரககுறுககம, *abbreviatio litteræ ai.* Sic உடைமை non legitur *uḍaimai*, ſed *uḍeimei*, variato ſono illius ை, quod eſt in medio et in fine illius vocabuli. At in hâc voce கைமைமைய, *viduam*, τò ை in principio non variat ſonum, ſed tantum in medio et in fine, et dicitur *caimeiei.* Eodem modo, quando vocabulum eſt monoſyllabon, nunquam imminuit ſonum: unde கை, *manus*, மை, *atramentum*, தை, menſis *Januarius &c.* dicendum eſt *cai*, *mai*, *tai &c.*

10 *Reg.* 3. *I* breve ante ற plerumque adeò leniter pronunciatur, ut videatur non eſſe. Sic in terminatione verborum ககிறது vel கிறது pronunciantur, ac ſi eſſent *cradu* vel *gradu*: ſic பிறகாசம, *pragàſam*, சீககிறம, *ſicram &c.* Et hoc adeó, vt etiam in verſu, cum opus ſit, τò i poſſit non numerari. Prætereà *i* longum vel breve ante ழ pronunciatur plerumque ut *u*: ſic தமிழ, *tamuḷ*, பிழவை, *puḷavei*, பீழை, *pûḷei &c.* Item *i* longum, ſi ſit ante ட, pronunciatur quaſi ut *u*: ſic வீடு, *wûḍu*, பீடம, *pûḍam &c.*

§ IV.

De Variatione figuræ Litterarum.

11 Tamulenſes non ſolùm nullis virgulis orationem diſtinguunt, verùm neque vocem à voce ſeparant, ſed uſque ad finem cujuſcumque periodi omnia ita ſimul

mul commixta scribunt, ut una tantum vox videatur, et non tam ordine annexis margaritis torques, quàm ignobili captivitate connexis annulis catena dicenda sit periodus Tamulica. Hinc nunquam Tamulenses utuntur figuris vocalium, quas ab initio retuli, nisi periodus incipiat per vocem, quæ in fronte vocalem habeat. In medio veró orationis, 1) si post vocem, quæ desinat per consonantem, sequatur alia, quæ per vocalem incipiat, mutatâ finalis consonantis figurâ, illi connectunt figuram sequentis vocalis. Sic non scribunt இவண-இலஉரல, sed, ac si una vox esset, இவணிலஉரல; quod sanè tyronibus negotium faciet: nisi enim solutâ priùs hâc connexione singula verba suâ libertate donata respiciat quis, nec ipse ea intelligere, nec in Lexico invenire unquam poterit. 2) ம consonans ante க fit ங, ante ச fit ஞ, et ante த fit ந. Sic ம in fine hujus dictionis செயம, *victoria*, mutatur hoc modo: செயங கொணடேன, செயஞ சொன்னேன, செயந தநதேன, *victoriam duxi, dixi, dedi &c.* 3) ல consonans ante க, ச, த, ப sæpe sæpius mutatur in ற: et, si sequens sit த, hoc quoque mutatur in ற. Sic, ut omnia unâ oratione ostendam, loco scribendi, விடாமலசெய ததவததினாலததபபாமலககதியி லபபலனாகும, scribúnt meliùs, விடா மறசெயததவததினாறறபபாமற கதியிறபலனாகும, *constanti poenitentiæ certum erit in cælo præmium.* Sic eodem modo ள consonans ante க, ச, த, ப, mutatur aliquando in ட: et, si sequatur த, hoc quoque mutatur in ட. Sic loco dicendi, நாளதேதாறும *singulis diebus*, dicunt நாடடோடறும, vel etiam uno ட ablato, elegantiús dicitur நாடோறும. Sic, இநநாட்டுபபயிர *hujus temporis segetes*, பலநாட்செயதி *historia antiqua*,

திருநாட்கடன் *obligatio diei festi* &c.
4) Si post consonantes finales ண, ன, sequatur vox, quæ incipiat per த, debet semper mutari post ண in ட, et post ன in ற. Sic, கண்திறந்தான், debet scribi, கண்டிறந்தான்: sic, பலன்தந்தான் scribendum பலன்றந்தான் &c. Attamen hâc regulâ, quæ inviolabilis est in linguâ sublimi, vix utimur in vulgari: cum tamen aliquando utamur, volui eam tradere, ut tyrones agnoscant radicem aliquot nominum, quæ juxta hanc regulam composita sunt. Sic ex மண் *terra*, et தலம் *locus*, fit மண்டலம் &c. Præterea, si vox, quæ desinit per ண் vel ன், habeat quidem figuram recti, sed significationem et vim obliqui, ut sæpe fit in hâc linguâ; ut அவன் கை loco dicendi அவனுடைய கை: tunc, si sequatur nomen incipiens per க, ச, த, ப, bene mutatur quoque ண in ட, et ன in ற, et sequens த in ட vel ற. Sic cùm, loco dicendi மண்ணாலே செய்தபாத்திரம், *vas factum ex cretâ*, benè dicatur மண்பாத்திரம்: tunc meliùs scribitur மட்பாத்திரம். Sic பொன்னாலே செய்தகம்பி, தகடு, சிலை, பாத்திரம், *ex auro factum filum, lamina, statua, vas*; elegantiùs dicitur பொற்கம்பி, பொற்றகடு, பொற்சிலை, பொற்பாத்திரம் &c.

12 Præter has, plures alias variandi regulas, quæ tyronibus iniqui ponderis essent, in sublimioris linguæ Grammaticâ fusiús exponam. Hîc satis sit ultimò advertere, quod littera ர, *r*, nunquam vel deperditur, vel mutatur: unde error est eorum, qui à verbo தீர்கிறது v. g. formant præteritum தீந்தேன், cùm debeat esse தீர்ந்தேன் &c. Errant quoque, qui, quando post *r* sequuntur duo க, judicant idem esse scribere ர்க்க vel ற்க. Sic ex போர் *pugna*, fit போர்க்களம் *campus pugnæ*: plures

res autem scribunt பொட்கடம், quod ab errore excusari non poteſt, et aliud ſignificat, et primum pronunciatur *pôrcaṭam*, ſecundum verò *pôtcaṭam*. Sic, loco ſcribendi மனுஷர்க்கு, *hominibus*, plures per errorem judicant poſſe ſcribi etiam மனுஷற்கு: attamen hic eſt dativus ſingularis à மனுஷன், ille autem pluralis à மனுஷர்; primum pronunciatur *manuxercu*, ſecundum *manuxetcu*, quæ omnia ſatis differunt. Prætereà eodem modo, quando littera ற ſequitur conſonatem ன, judicant aliqui poſſe promiſcuè vel has duas litteras ன ற, vel duplicem ண ſcribi. Et Lexicon ipſum Tamulico-Luſitanum expreſſè hoc habet, docens v. g. கன்று poſſe ſcribi கண்ணு &c. Attamen quàm falſò hoc dictum ſit, ex hoc ipſo videri poteſt, quod கன்றுக்கு ſignificat, *vitulo*, in dativo, et கண்ணுக்கு eſt, *oculo*. Sic, என்றைக்கு eſt dativus à voce என்று, *quando?* et எண்ணைக்கு eſt dativus à voce எண்ணை *oleum*. Sic, மன்றாடுகிறது eſt *rogare*; et மண்ணாடுகிறது eſt *terram tremere*: et ſic ſexcenta alia. Unde reverà promiſcuè ன்ற vel ண்ண ſcribere aut pronunciare nullatenùs licet; et ſanè nunquam vel ſemel à peritis hujus linguæ indigenis promiſcuè vel ſcripta vidi vel pronunciata audivi; rudes autem, cæcorum more, ſequi nos, nemo laudabit.

§. V.

DE AUGMENTO LITTERARUM.

TAmulenſes in decurſu orationis ſæpe addunt litteras, quas ſcire non ſolùm ad perfectionem pronunciationis et orthographiæ, ſed ad intelligentiam quoque ſummoperè expedit. Si quis enim hanc regulam neſciens viderit ſcriptum v. g. இந்தவாசை, ſciet τὸ இந்த eſſe articulum *hic*, *hæc*, *hoc*, வாசை autem neque ſciet, neque quærendo inveniet: ex regulis 13

verò, quas hic tradimus, additum hic *v* consonantem noverit, quâ litterâ ablatâ, leget ஆசை, et statim sciet esse *desiderium*. Quarè 1) ut omninò concursum vocalium effugiant, si post vocalem finalem dictionis unius sequatur alia vocalis, ut in exemplo nunc allato, இநத-ஆசை: tunc si vocalis, quæ est in fine prioris vocabuli, sit *u* breve, eliditur, et loco illius *u* apponitur consonanti, quæ remanet, vocalis, per quam incipit sequens dictio. Sic, வநது-இறஙகிறன, ablato *u*, et apposito *i*, quod erat *du*, fit *di*, et scribitur வநதிறஙகிறன. Excipe, quæ sunt dissyllaba, ex utrâque brevi, quibus duplex consonans non interponatur: hæc enim nunquam amittunt *u*, sed sequuntur regulam sequentem.

14 2) Si post alias vocales finales, quæ non sint *u* brevis, quando hæc eliditur juxta modò traditam regulam, sequatur alia vocalis: illæ non eliduntur, sed inter duas illas vocales finalem et initialem additur vel ய vel வ, et cum his conjungitur vocalis, per quam incipit sequens dictio; pro quo hæc regula servanda est. Nullâ habitâ ratione vocalis, quæ sequitur, considerandа est, quæ præcessit, et, si hæc sit *a*, *â*, *u*, *û*, *o*, *ô*, *au*, additur semper வ. Sic, அலல-எனறான *dixit*, *non*, scribitur அலலவெனறான. Sic, அவவேணவெனறல: sic, பூவெநததான &c. Sic, cùm juxtà regulam superiùs traditam குரு, நடு, பொது &c. non elidant *u*, scribendum, குருவிருககிறார, நடுவிலுளள, பொதுவோவுல &c. addendo வ. Ex his இது, அது, pro libito vel retinent, vel perdunt *u*; si retinent, addendum வ. Sic, இதாஙகாரம vel இதுவாஙகாரம &c. Si autem vocalis præcedens sit *i*, *î*, *e*, *ê*, *ai*; tunc additur ய. Sic dicitur, தமபியழை, நீயிஙகேயிரு, கையையோஙகு &c. Hæc regula adeó universalis est, ut errore damnandum sit, quidquid inverso hoc ordi-

no

ne scriptum inveniamus: in quo et incolas, qui periti non sint, sæpe sæpius errare videmus, scribendo plerumque ய, ubi வ addendum erat.

3) Si post consonantem finalem sequatur vocalis; 15
tunc, si vox præcedens sit monosyllaba brevis, duplicatur ultima consonans: v. g. கண், என், தன், மெய் &c. Si sequatur vox அதை, scribitur கண்ணதை, என்னதை, தன்னதை, மெய்யாதை &c. Si verò monosyllabon illud sit longum, non duplicatur ultima: sic போய், si sit gerundium à verbo போகிறது, est longum, unde, non duplicato ய, scribendum போயிற்று; at si sit nomen, quod est *mendacium*, tunc, cùm sit breve, debet duplicari ய, et scribi பொய்யிற்றுக் கூடம் &c.

4) Si post vocalem finalem sequatur consonans, nulla fit mutatio, nisi sequens consonans sit ex his quatuor க, ச, த, ப: hæ enim sæpe sæpiùs duplicantur. Attamen quando duplicari debeant, quando non, adeò difficile est explicare, ut omnia perfectè præceptis contineri non possint: plures tamen regulas, quas longo usu et accuratâ meditatione didici, hic fuse tradam. Neque me levia sectari et nugis tempus consumere criminantes, has regulas despiciant aliqui: et quasi suum labori stipendium sit defuturum, in his legendis non adeò temporis jacturam metuant, quam fructus uberes abunde valent resarcire; præcipuè cùm ex hoc ipso multum sanè mutetur orationis sensus. Sic v. g. si scribas கன்னிதாய், est, *virginis mater*: si verò scribas கன்னித்தாய், est, *mater, quæ est virgo*; et similia sine fine. Hinc pluries verba omnino tamulica, phrasi tamulicâ et sono quoque tamulico pronunciantibus nobis, conceptum tamen nostrum adhuc non intelligent incolæ, ex hoc uno, quòd vel duplicamus, quæ simplices esse debent, vel e contra. Quarè licet, ut diximus, omnia regulis contineri 16

 nequeant,

nequeant, aliqua tamen hîc referam, quæ et magis universalia sunt, et faciliora.

17 Et *Regula* 1. sit: quotiescumque præcedit vox, quæ duplicatâ ultimâ consonanti, in fine habeat *u*, semper sequentes க, ச, த, ப duplicantur. Sic கருபபுக கடிது, அசசுசசிறிது, புலலுதநனது, நெருபபுபபெரிது &c. Hæc regula est omninò universalis sine exceptione: nec scio, quomodò alter scripserit, has litteras non duplicari, si post nomina, quæ in fine consonantem duplicant cum *u*, sequatur non aliud nomen, sed verbum; et adduit exemplum, கூழழுபார்ததான, பலலுதேயசசான. Attamen hoc omninò falsum est cum suis exemplis: siquidem etiam sequente verbo duplicandæ sunt illæ litteræ, et dicendum, கூழழுபபார்ததான, பலலுததேயசசான. Sic, மடடுககடநதான, நெலலுசசுமநதான, ஒககடடுததீர்நதான, கடடுபபிரிததான. பலலுககடிததான, விலலுததொடுததான: et sic de aliis omnibus. Hinc ex hâc regulâ post dativum, qui semper desinit per *u* cum duplici க, semper illæ litteræ duplicantur. Sic, அவனுககுசசொனனான, எனககுததநதான &c. Sic ex hâc eâdem regulâ, si gerundium desinat in *u* cum eâdem consonanti duplicatâ, duplicat eas litteras; sic பெறறுபபோனான, படிததுககொணடான, அழைததுததநதான, படடுசசெததான &c. non autem, si gerundium in *u* non duplicaret consonantem in fine; sic dicitur, நினறுசொனனான, வநதுதநதான, கொணடுபோனான, &c. Hanc universalem regulam sequuntur etiam nomina, quæ reverà non duplicant consonantem ultimam, attamen terminantur per duas consonantes ex his, quas Tamulenses வலலினம dicunt, quæ sunt க, ச,

க, ச, ட, த, ப, ற, ex quibus una sit consonans, altera habeat *u*, v. g. கற்பு, நட்பு, உட்கு, அவெற்கு &c. Hæc enim semper duplicant sequentem: கற்புக்காத்தான், நட்புக்கொண்டான், உட்குத்தித்தான், அவெற்குச்சொன்னான் &c. Et ratio est, quia in his casibus illæ litteræ pronunciantur, ac si essent duplicatæ: non enim dicitur *catbu*, *nathu*, *utgu*, *avetzu*; sed *catpu*, *natpu*, *utcu*, *avetcu* &c. Tandem dixi superiùs, si in fine sit *u* cum duplici consonanti: si enim post duplicatam eandem consonantem sequatur alia vocalis, ex hâc regulâ non duplicaret sequentem. Sic dicitur, எல்லுலகடந்தான், மட்டற்றவிறுத்தான், புதுச்சொன்னான், சொட்டுப்போட்டான், கத்தியெடுத்தான் &c. non duplicatâ sequenti.

Reg 2. Post accusativum sine ullâ exceptione semper illæ litteræ duplicantur: sic, அதைக்கண்டான், அதைச்செய்தான், அதைத்தந்தான், அதைப்பட்டித்தந்தான் &c. 18

Reg 3. Post ablativum, qui desinat per ல, si non apponatur, ut licet, *ê* finale, sequentes illæ litteræ semper duplicantur: sic, வானத்திலத்திரிந்தான், வீட்டிலக்கிடந்தான், மனதிலச்சந்தோஷித்தான், பனையிலப்பட்டான் &c. Eodem modo post alium ablativum, qui definit per ஆல: sic, அவனாலக்கெட்டான், அவனாலச்செய்தான், அவனாலத்தேற்றினான், அவனாலப்பிழைத்தான் &c. Attamen cum elegantiùs in eo casu τὸ ல mutetur in ற, tunc illæ litteræ non duplicantur: sic, வீட்டிற்கிடந்தான், அவனாற்கெட்டான் &c. Hæc quoque regula nullâ appendice excipitur. 19

Reg. 4 Subjunctivus *si*, என்றால, வந்தால, போனால &c. et omnia gerundia negativa, ut ஓல 20

ut இலலாமல, அலலாமல, செய யாமல, பேசாமல &c. hæc, inquam, omnia juxta superiorem regulam vel mutant ல in ற, vel duplicantur illæ consonantes க, ச, த, ப, si sequantur. Sic, எனனையிலலாமலச செயதான, vel எனனையிலலாமற செயதான. Sic, பேசாமறபோ னான vel பேசாமலபபோனான &c.

21 *Reg.* 5. Post gerundium, quod desinat per *i*, semper duplicantur: சொலலிககொணடா ன, அருளிசசெயதான, பணணி ததநதான, வெடடிபபோனான, &c. போய et ஆய gerundia, illud à verbo போறது, hoc a verbo ஆகிறது, cùm reverà deberent terminari per *i*, போயி, ஆயி, ut sæpe in eruditorum linguâ usurpantur, etiamsi ablato *i* remaneat ய consonans, sequuntur hanc eandem regulam, et duplicant sequentem: போயககொ ணடு, சததமாயசசொலலு &c.

22 *Reg.* 6. Post infinitivum, qui desinit in *a*, semper duplicantur illæ litteræ: சொலலககேட டான, போகசசொனனான, நிறையததநதேன, செயயபபோ னேன &c. Nulla est exceptio, nisi quando utuntur infinitivo pro imperativo, uti dicemus in fine num. 69. Tunc enim, quia illa vox terminat sensum orationis, non duplicat sequentem. Sic, கேளாககசு வாமி *audi, Domine*, வாா சீககிறமம, *veni festinanter &c.*

23 *Reg.* 7. Post quodcumque nomen dissyllabon, ex duplici brevi, sine consonanti intermediâ, et cum *u* in fine: ut புது, *novus, a, um*; பொது, *universalis, le*; நடு, *medium*; குரு, *sacerdos*; மறு, *macula*; மரு, *bonus odor*; திரு, *felix*; மது *mel &c.* Post hæc et similia duplicantur sequentes illæ litteræ, sit nomen vel verbum, quod sequitur. Sic dicitur,

புதுச

புருசசுவாமி, பொதுசசொல, மறு தநதுடைததான குருபபடடபபித தார, மதுககுடிததான, திருபபா தம, மருககொழுநது &c. Invaluit tamen usus contrarii, குருசுவாமி. Excipe numeros, ut ஒரு, இரு, அறு &c. qui non duplicant sequentem, quia sumuntur ut adjectiva: ஒரு குதிரை, இருபது, அறுபது &c. Sic dicitur, ஒருகாலம, *unum tempus*: attamen dicunt ஒருககாலுமிலலை, *nullo tempore* &c. Excipe quoque இது, அது, *hic*, *illud*, quæ nunquam duplicant sequentem: இதுபெரிது, அதுசிறிது &c. Excipe adjectivum சில, à சிலவனம: sic சிலகாலம &c. Excipe tandem, quæ tyronibus nomina quidem videbuntur, et sunt participia juxta regulas elegantioris dialecti, adeoque non duplicant sequentem: ut மறு, quando non significat *maculam*, (tunc enim est nomen, et duplicat sequentes;) sed quando significat *aliud*, ut மறு நாள, *altera dies*: tunc enim est vox à verbo, et non duplicat illas litteras. Sic, மறுகறிகொணடுவா, *affer aliud ferculum*, மறுபிழைபபிலலை, *non est alius vivendi modus* &c. Hinc, si scribatur, மறுசொல, est, *alia vox*: si, மறுசசொல, est, *vox maculata*, id est, *errata*.

Reg. 8 Post இநத, அநத, எநத, semper illæ litteræ duplicantur: இநதககை, அநதசசெயதி, எநதததறுவாய, அநதபபகக &c. 24

Reg. 9. Post particulas quasdam, quas ipsi இடைசசொல vocant: இனி, *in posterum*; தனி, *solus*, *sine comite*; போல *sicuti*; மறறு, *præterea*; மறற, *reliqua*, அனறி, *præter*, இனறி, *sine*, இலலை, *non*; அலல, *non* &c. Semper post hæc duplicantur illæ litteræ: இனிசசெயயேன, தனிபபயணம, அனறிநதானைபபோலததிரி, மறறககாரியம &c. 25

Reg. 10. Poſt nomina deſinentia in longam, ſive ſit *â*; நா, *lingua*, பா, *carmen*: ſive ſit *î*; ஈ, *muſca*, தீ, *ignis*: ſive ſit *û*; பூ, *flos*: ſive ſit *ô*, கோ, *Rex*: ſemper duplicantur. Sic, நாக்கச்சுத்து, பிடாத்தகர்ந்தது, ஈச்செச்சமமறு, தீப்பம்மனது, பூப்பூத்தது &c. ஸு, *su*, non duplicat quidem; at revera non eſt ex hâc regulâ: non enim ஸு, ſed ஸீ ய cum ய conſonanti in fine ſcribendum eſt. Ex hâc regulâ participia negativa, quæ deſinunt per *âda*; இல்லாத ஆகாத &c. poſſunt abjicere τὸ *da*, et dici இல்லா, ஆகா &c. et tunc duplicant ſequentem: இல்லாப்பெபாப, ஆகாக்காரியம &c. Attamen cùm tertia perſona neutrius verbi negativi ſit செய்யாது, வாராது &c. et etiam, ablato து, செய்யா, வாரா &c. tunc tamen, cùm ſit verbum abſolutum, et non participium, non duplicantur ſequentes illæ litteræ. Sic, ſi aliquid expectanti dicatur, *illud modò non veniet*, *abi*, diceretur, இப்பொப்பாத்து வாராதேபா, et non duplicatur ப: et ſic de ceteris. Excipiuntur plura, quæ ſunt à linguâ Grandonicâ, quæ non duplicant: ſic மகாசந்தோஷம, மகாபிரசாதம &c.

27 *Reg.* 11. Poſt nomina animalium, arborum, et omnium, quæ ſunt inanimata, ſi ſequatur nomen partium eorum, adeò ut nomen principale, etiamſi figuram habeat recti, ſignificatione ſumendum ſit in obliquo: tunc ſemper duplicantur க, ச, த, ப, ſi ſequantur. Sic, கிளிக்கால; eſt enim கிளியினகால, *pes pſittaci*: ſic, புலித்தோல, குதிரைத்தலை, யானைக்கொம்பு, பூனைக்கண, குராங்குத்தலை, வண்டுச்சிறகு, பாம்புப்படம &c. hæc omnia ex nominibus animalium. Sic, முருங்கைக்காய், இலந்தைக்காய, அத்திப்பழம, எட்டிப்பழம, மூலைக்கொடி, நாவல

வேலப்பழம vel நாவறபழம, பாகல ககாய, vel பாகறகாய &c. et hæc ex nominibus arborum. Sic, மலைப்பககம, மலைச சசாரல, கடலககரை vel கடறக ரை, பொர்க்களம &c. quæ nomina exprimunt res inanimatas. Dixi autem, si nomen principale habeat figuram recti, et significatione sumendum sit in obliquo: si enim nomen principale sumendum esset in recto, nunquam duplicaret sequentem. Sic bene dicitur, கிளிககாலையறுததேன, *abscidi pedem psittaci:* quia nomen principale கிளி, *psittacus*, licet habeat figuram recti, hic sumendum est in obliquo. Si autem dicerem, *psittacus extendit pedem*, tunc, quia psittacus sumitur in recto, non duplicato க, dicerem, கிளிகாலைநீட்டி றறு. Eodem modo dicam, அததிப்பழங கணடேன, *vidi fructus arboris dictæ Atti:* at non duplicato ப, dicerem, அததிபழநதந தது, *arbor, Atti dicta, dedit fructus.* Sic dicam, கடலககரைகணடேன, *vidi littus maris*; at non duplicato க, dicendum est, கடல கரைகடநதது, *mare transcendit littus:* et sic de ceteris. Nomina verò hominum non sequuntur hanc regulam, et nunquam duplicant in simili casu sequentem. Sic dicitur, தமபிகைக, தஙகைத லை, தபசிசரீரம &c. A regulâ autem universali excipe aliquot nomina arborum, quæ variant: aliqua enim addunt *am*. Sic ex புளி, எதி, ஆல, fit புளியமரம, புளியஙகாய, புளியமபழம, எதியமரம, எதியங கொமபு &c. ஆலமரம, ஆலஙகாய, ஆலமபழம &c. Alia mutant ultimam syllabam in *am*. Sic ex இலவு fit இலவமபூ, இல வஙகாய &c. ex இலுமபிசசை fit இலு மபிசசஙகாய. இலுமபிசசமபழம, &c. ex நாறதை fit நாறதமபூ, நாற தங

தங்காய் &c. ex பனை fit பனங்காய் &c. Juxta hanc exceptionem nomen cujusdam plantæ grani, கமு dictæ, habet கமுகங்குரு, கமுகந்தட்டை &c. At nomen arboris வேம்பு dictæ, habet வேப்பமரம், வேப்பங்காய், வேப்பம்பூ &c. Arbor autem தெங்கு dicta, omninò abjectâ ultimâ syllabâ கு, addit காய், et facit தெங்காய்.

28 *Reg.* 12. Si autem hujusmodi nomina desinant per *â* longum, sequuntur regulam decimam num. 26. et duplicant sequentem, sive nomen principale veniat in recto, sive non. Sic dicitur, புறாக்காலையறுத்தேன், et, புறாக்காலைநீட்டிற்று, *abscidi pedem columbæ*, et, *columba extendit pedem.* Sic, பலாக்காயைத்தின்றேன், கிளாக்காயைத்தின்றேன், *comedi fructum arboris Palâ* et *Quixâ* dictæ. Et, etiamsi veniant in recto, duplicant: sic, பலாக்காயைத்தந்தது, கிளாக்காயைத்தந்தது, *arbor Palâ et Quixâ dedit fructus &c.* Excipe மா et விளா: hæc duo nomina, si veniant in recto, duplicant ex regulâ generali; si vero veniant in obliquo, addunt *m.* Sic in recto; மாப்பழத்தைத்தந்தது, விளாப்பழத்தைத்தந்தது, *arbor Mâ et Vixâ dedit fructus:* at in obliquo dicitur, மாம்பழத்தைத்தின்றேன், விளாம்பழத்தைத்தின்றேன், *comedi fructus arboris Mâ et Vixâ;* sic மாங்காய், விளாங்காய் &c.

29 *Reg.* 13. Excipe ex superiore regulâ nomina, quæ desinunt per டு, று, து sine consonanti præcedente: ut ஆடு, மாடு, ஆறு, வயிறு, எருது &c. Hæc enim, si veniant in obliquo cum alio nomine, et usurpentur more adjectivorum, ut suo loco dicemus, duplicant suam ultimam consonantem, et primam sequentis vocabuli, juxta regulam hîc primò traditam: sic, ஆட்டுக்குட்டி, மாட்டுக்கொட்டில்

ட்டில, இடமைமைப்பாச்சல, வயமைமைக்கருப்பு, எருத்துக்கால &c. Aliqua nomina, etiamsi ante ultimam syllabam habeant consonantem, illâ abjectâ duplicant ultimam cum sequenti. Sic ex மருந்து, *medicamen*, fit மருந்துப்பை *saccus, in quo* Indi *medicamina deferunt*. Sic ex இரும்பு, *ferrum*, fit இரும்புப்பாளம், *lamina ferri* &c. Attamen ex பிரம்பு, *vimen indicum*, fit பிரம்பங்கட்டில *lectus ex illo vimine*.

Reg. 14. Nomina, quæ desinunt per ம, si veniant in obliquo, vel ad modum adjectivi cum alio nomine, sæpe ablato ம, addunt த்து, et ex regulâ primâ num. 17. duplicant sequentem. Sic ex வேதம் fit வேதத்துக்காரியம், ex குளம் fit குளத்துத்தண்ணீர், ex மேகம் fit மேகத்துச்சாயல &c. Hinc, si velim dicere, *littus stagni*, dicendum erat குளத்துக்கரை, quod sanè error non est: at usus invaluit dicendi குளத்தங்கரை. 30

Reg. 15. Quando scilicet duplicentur dictæ litteræ க, ச, த, ப post nomina, quæ desinunt in ம, et hoc ablato conjunguntur alteri nomini, tanquam adjectiva, principalii: adeo incerta res est, ut nihil præcipere audeam. Dicitur enim v. g. ஞானத்தீர்வை duplicato த, et dicitur ஞானதீட்சை, த non duplicato: et ratio petenda est plerumque à linguâ Grandonicâ, ubi præter *ca* est *ga*; sic *sa* et *cha*, *ta* et *da*, *pa* et *ba*. Hinc ex diversitate litteræ initialis duplicantur, vel non: quæ propterea usu discenda sunt. Falsum autem est, quod alter scripsit: scilicet, si sequatur nomen incipiens per பிர, semper duplicandum ப, falsum, inquam; siquidem, cùm dicatur, அமிர்தக்கல, duplicato க, dicitur tamen அமிர்தபிரசங்கம், non duplicato ப, etiamsi sit nomen incipiens per பிர. Sic, non duplicato ப, dicitur சகலபிரகாசம், பிரதான பிரபு &c. 31

Addo

32 Addo tandem *Regulam* 16. pro verbo படுகிறது: hoc enim plerumque duplicat suam primam consonantem ப, etiamsi præcedant nomina, quæ non solent duplicare sequentem. Sic, non duplicato ப, dicitur எருபக்ஷி அடிபொட்டான, இப்படிபொறுன, ஆசைபெரிது, நிந்தைபெரிது &c. Si autem his vocibus subjiciatur படுகிறது, statim duplicatur ப. Sic dicitur, எருப்பட்ட, அடிப்பட்ட, இப்படிப்பட்ட, ஆசைப்பட்ட, நிந்தைப்பட்ட &c. Sic, பயப்பட்ட, சந்தேகப்பட்ட &c. Vide præterea, quæ diximus num. 129.

§ VI.

DE LITTERIS GRANDONICIS.

33 CUm Tamulenses vocibus et litteris aliquot à Grandonicâ linguâ commodatis utantur pluries, hic tradam litteras grandonicas, quæ apud Tamulenses in usu sunt. 1. ஷ *xa*, ஷா *xâ*, ஷி *xi*, ஷீ *xî*.

2. க்ஷ *cxa*, க்ஷா *cxâ*, க்ஷி *cxi*, க்ஷீ *cxî*. Loco hujus litteræ sæpe Tamulenses scribũt ட consonantem et ச: sic, காக்ஷி vel காட்சி, இரக்ஷிக்கிறது vel இரட்சிக்கிறது.

3. ஷ pronunciatur ac *x* consonans ante ட duplicatum, *xta*, ஷ்டி *xti*, ஷ்டு *xtu*.

4. ஸ est *s* grandonicum, quod superscribunt pluribus litteris. ஸ்த, *sta*, ஸ்ந *sna* &c. Scribunt quoque ஸ்ம *sma*, ஸ்ப *spa*, ஸ்க *sca*, ஸ்கு *scu*: omnia ex linguâ grandonicâ.

5. த்ர est *tra*: et, si addas ஸ hoc modo, ஸ்த்ர erit *stra*, ஸ்த்ரீ *stri* &c.

Et

Et hæc satis sint de Litteris et orthographia linguæ tamulicæ. Quæ omnia sub initio tyronibus proponenda sane non censeo: licet ordinem insequutus, hîc simul tradenda judicaverim.

CAPUT SECUNDUM
DE NOMINE ET PRONOMINE.
§ I.
De Declinatione Nominum.

Ex litteris ac syllabis, de quibus hactènus egimus, 34
voces finguntur, inter quas, cùm potiorem in oratione partem sibi vindicet nomen, de hoc primò agendum est. Nomen, quod Tamulenses ad distinctionem verbi, பெயர் *peyer* vocant, propriè non est in hâc linguâ nisi unius declinationis: omnium quippe nominum casus unico declinantur modo. Numerant ipsi octo casus, quos communi vocabulo dicunt வேற்றுமை *vettumei*, id est, *differentia*; et eos nominant ex formâ terminationis, v. g. accusativus, cùm desinat in *ai*, vocatur ஐயென்னும் வேற்றுமை, *casus ai dictus*; et sic de ceteris: excepto tamen nominativo, quem பெயர், id est, *nomen* vocant; et vocativo, quem dicunt விளிவேற்றுமை, id est *casus vocandi* à verbo விளிக்கிறது, *vocare*. Octo, inquam, ipsi numerant casus: duo autem, quos casibus nostris addunt, ad ablativum reduci possunt, ut infra exponam.

Terminationes casuum sunt hæ. 1) *Genitivus* desinit in இன், vel இனுடைய, vel உடைய. Sic ex nomine மலை, *mons*, fit மலையின், vel மலையினுடைய, vel மலையுடைய. Tamulenses in linguâ sublimiori nunquam terminant Genitivum per vocem உடைய, sed vel per இன், vel per அது, vel per இனது. Sic, ம 35

லையின

லையின், மலையினது, மலையது. Hoc modo utimur aliquando in linguâ ordinariâ. Sic, தனது கை, நமது கை &c. loco dicendi தன்னுடைய கை, நம்முடைய கை &c. Sic, ஆரது இந்தக் குதிரை, *cujus est hic equus &c.* 2) *Dativus* desinit in க்கு: sic மலைக்கு. 3) *Accusattivus* in *ai*: மலையை. 4) *Vocativus* plerumque in *ê*: மலையே. 5) *Tres* ablativos formant, ut supra dixi. *Ablativus quietis* vel *existentiæ* desinit per இல், vel இடத்தில்: மலையில், vel மலையிடத்தில். 6) *Ablativus instrumenti* seu *causæ* desinit per ஆல், vel இனால்: மலையால், மலையினால். 7) *Ablativus societatis* et aliquando *instrumenti* desinit per ஒடு vel இனோடு: மலையோடு, vel மலையினோடு. Adverte, his tribus ablativis posse addi litteram *ê*, et dici மலையிலே, மலையினாலே, மலையினோடே. Addunt aliqui tres alios casus, quos ablativos vocant: scilicet மலைக்காக, மலையைக்குறித்து, மலையைக்கொண்டு. Attamen omninò impropriè istæ phrases adnumerantur ablativo, quod certè Tamulenses in suâ Grammaticâ non faciunt. Siquidem மலைக்காக non est nisi dativus commodi, மலைக்கு cum infinitivo ஆக, à verbo ஆகிறது, *fieri*; qui infinitivus, ut capite quarto fusiùs dicam, significat præter alia, *ut fiat*, *ut prosit*: adeoque எனக்காக, est, *ut prosit mihi*, *propter me*. Secunda phrasis, மலையைக்குறித்து, est casus accusativus cum gerundio குறித்து, à verbo குறிக்கிறது, *intendere*: unde illa phrasis est, *intendendo montem*, *respectu montis*. Sic, அறத்தைக்குறித்துச்செய், vertitur, *intentione virtutis operare*. Tertia phrasis, மலையைக்கொண்டு, est accusativus cum gerundio கொண்டு, à verbo கொள்ளுகிறது, quod præter alia significat

significat *assumere*; adeoque hæc phrasis benè explicatur per ablativum instrumenti seu medii, *per:* தவத்தைக்கொண்டு கரையேறினான், vertitur, assumendo pœnitentiæ medium, seu mediante pœnitentiâ salvus factus est, *per pœnitentiam salvus est.*

Dixi superiùs, vocativum plerumque terminari litterâ ê, quæ nullâ factâ mutatione additur nominativo. Dixi *plerumque*, quia, licet omnia nomina sic benè possint formare vocativum, sæpe tamen Tamulenses pluribus aliis quoque modis utuntur. Quarè relictis, quæ ad linguam tantùm sublimem spectant, proponam, quæ sunt in usu linguæ vulgaris, per aliquot regulas, quarum *prima* sit: Nomina, quæ desinunt per ஐ, ut தங்கை, *soror minor*, மங்கை, *mulier &c.* formant etiam vocativum mutando *ai in â* vel *ây*. Sic, தங்கா, தங்காய்; மங்கா, மங்காய். *Reg.* 2. Quæ desinunt in *i*, ut தம்பி *frater minor*, mutant *i* breve in *î* longum, தம்பீ *&c.* *Reg.* 3. Quæ desinunt in ன் cum antecedente brevi, ut அய்யன், *Dominus, Pater*, கர்த்தன், *Dominus &c.* hæc vel per simplicem detractionem formant vocativum, ablatâ scilicet ultimâ consonanti, அய்ய, கர்த்த; vel ablatâ ultimâ consonanti, mutant *a* breve in *â* longum, அய்யா, கர்த்தா; vel etiam huic addunt vel *ê* vel *ô*, et dicunt, அய்யாவே, கர்த்தாவே, vel அய்யாவோ, கர்த்தாவோ: et hoc ultimum proprium est vocantis cum dolore. Item aliqua ablato ன் mutant *a* in *ê*, et ex அண்ணன், *frater major*, fit அண்ணே. *Reg.* 4. Quæ desinunt per ன் cum antecedenti longâ, variant hôc modo: Vel antecedens est *ô*, ut மூத்தோன், *antiquus*, படைத்தோன், *Creator &c.* et tunc ablato ன் addunt ய் consonantem, மூத்தோய், படைத்தோய் &c. vel antecedens est *â*, ut வண்ணான், et tunc, ablato tantummodò ன், dicunt வண்ணா. *Reg.* 5.

 Quæ

Quæ desinunt per ள், vel in singulari, ut திங்கள், *Luna*; vel in plurali, ut plerumque nomina fere omnia, v. g. மக்கள், *filii*, பாவிகள், *peccatores* &c. formant vocativum vel per *ê*, modo communi, vel mutando ultimum *a* breve ante ள் in *â* longum, et fit, திங்காள், மக்காள், பாவிகாள் &c. et hic modus multò elegantior est.

37 Terminationes casuum, quas dixi, scilicet இன், கு, ஐ, ஏ, இல், ஆல், ஒடு sunt quidem communes omnibus nominibus, et tam numero *singulari*, quem ஒருமை, quàm *plurali*, quem பன்மை vocant: attamen, licet plerisque nominibus omninò invariato nominativo addi soleant illæ terminationes, ut videre est in superiùs allato exemplo nominis மலை; sunt aliqua nihilominùs, quæ, ut a nominativo ad aliorum casuum terminationes perveniant, in viâ non nihil variantur, quæ hîc referam. Omnia Nomina hujus linguæ desinunt vel sequentibus vocalibus, ஆ, மாதா, *mater*; இ, தம்பி, *frater*; ஈ, ஈ, *musca*; உ, மருந்து, *medicina*; ஊ, பூ, *flos*; ஐ, மலை, *mons*: vel desinunt sequentibus consonantibus ண், கண், *oculus*; ம், முகம், *vultus*; ய், வாய், *os, oris*; ர், மயிர், *capillus*; ல், மயில், *pavo*; ழ், புகழ், *laus*; ள், தூள், *pulvis*; ன், பலன், *præmium*. Ex his si excipias, quæ desinunt per ம், cætera omnia invariatâ figurâ recti, addendo supradictas casuum terminationes, benè declinantur. Adverte tamen juxta regulas, quas dedimus num. 13. et 14. iis, quæ desinunt per *â*, vel *û*, interponendam esse, tanquam unionem, litteram வ: மாதா, மாதாவின் &c. பூ, பூவின் &c. Iis vero, quæ desinunt per இ, ஈ, vel ஐ, interscribendum ய: தம்பி, தம்பியின்; ஈ, ஈயின்; மலை, மலையின் &c. Quæ desinunt per *u*, plerumque, ut ibidem diximus, elidunt τὸ *u*: மருந்து, மருந்தின் &c. Ex his excipe, quæ ibi

ibi quoque diximus non elidere *u*, sed addere வ: நடு, நடுவினை; குரு, குருவினை &c. இது, அது, eliso *u*, habent, இதினை, அதினை &c. Quæ vero desinunt per consonantem, superaddunt ultimæ consonanti vocalem, per quam formantur terminationes casuum, duplicatâ illâ consonanti, si sit monosyllabon breve. Sic, கண்ணினை, வாயினை, மயிரினை, மயிலினை, புகழினை, தூளினை, பலனினை. Præterea terminatio dativi est கு, ut diximus: nomina tamen, quæ desinunt per aliam vocalem, quæ non sit ஐ, இ, ஈ, seu desinunt per consonantem, quæ non sit ய, interponunt உ, et fit உககு. Sic, மாதா, மாதாவுககு; பூ, பூவுககு; மது, மதுவுககு; கோ, கோவுககு &c. Quæ tamen deberent elidere *u* finale, ut மருநது, கழுதது &c. habent மருநதுககு, கழுததுககு &c. Quæ verò desinunt per consonantem, ut dixi, habent உககு. Sic, கண், கண்ணுககு; மயிர, மயிருககு; மயில, மயிலுககு; புகழ, புகழுககு; மகள, மகளுககு; மகன, மகனுககு &c. Quæ verò desinunt per ஐ, இ, ஈ vel ய consonantem, non addunt உ. Sic, மலைககு, தம்பிககு, ஈககு, பேயககு, நோயககு &c. Quod fieri potest in desinentibus per ர், ல், ன், mutato tamen ல் et ன் in ற்: sic, பயிர, பயிர்ககு; மயில், மயிற்கு; மகன், மகற்கு; அவன், அவற்கு &c. Præterea pronomina in dativo addunt அ, et fit அககு: sic, எனககு, உனககு, தனககு, நமககு, உமககு, தமககு. Aliqua tandem nomina, quæ tempus important, addunt ஐ, et fit ஐககு: sic, நாள், *dies*, habet, நாளைககு; இப்போது, *nunc*, இப்போதைககு; இன்று, *hodie*, இன்றைககு; அன்று, *tunc*, அன்றைககு; என்று, *quando*, என்றைககு; என்று

ம, *semper*, எனறைககும; sic எனறெனறைககும &c. Hæc tamen in aliis casibus servant regulam communem.

38 Ad faciliorem horum intelligentiam addam hîc per casus declinatum Nomen, ad exemplum cæterorum.

N. மாதா, mater.
G. மாதாவின vel மாதாவினுடைய vel மாதாவுடைய, matris.
D. மாதாவுககு, matri.
Ac. மாதாவை, matrem.
V. மாதாவே, o mater!
Abl. 1. மாதாவில vel மாதாவிடததில vel மாதாவினிடததில, in matre.
2. மாதாவால vel மாதாவினால, ex matre vel a matre.
3. மாதாவோடு vel மாதாவினோடு, cum matre.

His autem tribus Ablativis addi potest, ut dixi, ஏ in fine, மாதாவிலே, மாதாவினாலே, மாதாவோடே.

39 APPENDIX. Nomina, quæ desinunt in டு vel று, ante quas syllabas non præcedat consonans, sed præcedat vel una syllaba, quæ sit longa, ut வீடு, *domus*, ஆறு, *flumen*, &c. tunc figura recti in obliquis, excepto vocativo, duplicat consonantem ultimam ட vel ற, et deinde assumit supradictas casuum formas, elidendo semper *u*. Sic ex வீடு fit, வீடடின, வீடடுககு, வீடடை, வீடடே, வீடடில, வீடடினால, வீடடோடு. Sic ex ஆறு fit, ஆறறின, ஆறறுககு, ஆறறை &c. Hæc regula est universalis, etiam in dissyllabis; si tamen, ut diximus, prima sit longa: si enim prima esset brevis, sequeretur regulam generalem. Sic ex நாடு, *regio*, fit நாடடின &c. quia prima est longa: sed ex நடு, *medium*,

dium, quia prima est brevis, non fit நட்டின, sed modo omnibus communi, நடுவின &c. Sic ex மறு, *macula*, cúm prima sit brevis, non fit மற்றின, sed மறுவின &c. Pariter, si ante டு vel று præcederent quidem breves, sed plures syllabæ: tunc, duplicato ட vel ற, sequi debemus regulam hujus appendicis. Sic ex தகடு, *lamina*, fit, தகட்டின, தகட்டுக்கு &c. ex கயறு, *funis*, fit, கயற்றின, கயற்றுக்கு &c. Hic maximè animadvertendum est, ne loco scribendi ற்றி scribatur த்தி, etiamsi hæc videantur pronunciari fere eodem sono: siquidem regula generalis est, quæ ex று in oratione duplicant ற, nunquam posse scribi per த. Sic ex தேறுகிறது, fit தேற்றுகிறது: ex வேறு, fit வேற்று &c. Nec levis momenti regulam hanc esse judicet aliquis: siquidem, si scribas v. g. வயத்தை, est accusativus à வயம், *vis*; et வயற்றை, accusativus a வயறு, *venter*. Sic, பயத்தை, à பயம், *timor*: et பயற்றை, à பயறு, *legumen &c.* Quarè diligenter hæc regula observanda est.

Nomina tandem, quæ desinunt per ம், (excepto vocativo, ubi, nullâ factâ mutatione, addunt *ê*,) in aliis casibus, ablato ம், addunt duplicem த, cui uniuntur terminationes casuum. Sic ex முகம் *vultus*, fit G. முகத்தின் vel முகத்தினுடைய, D. முகத்துக்கு. Ac. முகத்தை. V. முகமே, Abl. 1. முகத்தில் vel முகத்திடத்தில், Abl. 2. முகத்தால் vel முகத்தினால், Abl. 3. முகத்தோடு vel முகத்தினொடு. 40

Diximus, illas terminationes casuum esse communes etiam numero plurali: satis igitur est scire regulam, quâ e nominativo singulari fiat pluralis, quæ varia est. Sit ergo *Reg.* 1. Nomina, quæ desinunt in vocalem longam, semper effingunt pluralem addendo க்கள்: sic ex கிழூ, கிழூக்கள்; ex கிடா, கிடாக்கள், 41

க்கள்; ex ஈ, ஈக்கள்; ex பூ, பூக்கள். &c. *Reg.* 2. Quæ desinunt in இ, உ, ஐ, in plurali, non duplicato க, habent கள்: sic ex விழி, விழிகள்; ex மணி, மணிகள்; ex விருந்து, விருந்துகள்; ex எருது, எருதுகள்; ex மாடு, மாடுகள்; ex மலை, மலைகள்; ex ஆலை, ஆலைகள் &c. Ex his excipe primò nomina hominum, quæ licet possint habere pluralem juxtà hanc regulam, plerumque illum terminant quoque per மார்: sic, சுவாமிகள் vel சுவாமிமார், செட்டிகள் vel செட்டிமார், தம்பிகள் vel தம்பிமார், தமக்கைகள் vel தமக்கைமார் &c. Excipe prætereà plura, quæ desinunt per *u*, quæ in plurali duplicant க: sic, குருக்கள், சத்துருக்கள், சம்மனசுக்கள், பெண்டுக்கள், தெருக்கள் &c. de quibus præter usum certa regula assignari non potest. *Reg.* 3. Quæ desinunt per consonantem, addunt கள்: sic, கண்கள், முகங்கள், வாய்கள், மயிர்கள், மயில்கள், புகழ்கள், தாள்கள், பலன்கள் &c. Ex his excipe, quæ sunt masculina, et desinunt per ன்; hæc enim in plurali mutant ன் in ர்: sic v. g. மூத்தோன், மூத்தோர்; தேவன், தேவர்; கர்த்தன், கர்த்தர்; மனுஷன், மனுஷர்; ஊரான், ஊரார் &c. Ex his excipe மகன் *filius*: licet enim in sublimi linguâ benè pro plurali dicam மகர், *maguer*, *filii* et *filiæ*; in vulgari tamen non est in usu, et dicitur மக்கள். Excipe தகப்பன், அண்ணன், தோழன், ex quibus fit தகப்பமார், அண்ணமார், தோழமார்: hoc ultimum dicitur etiam தோழர். Adverte, quod, quæ in plurali habent ர், huic addere possunt கள்: sic, தேவர், தேவர்கள் &c. Excipe tandem pauca, quæ, licet desinant per consonantem, duplicant

க in

கு in plurali: ut ex ஆள், ஆள்க்கள்; ex நாள், நாள்க்கள்; et tamen ex வாள் non fit வாள்க்கள், sed juxta regulam generalem வாள்கள்: his omnibus usus pro regulâ constat. Adverte tamen hîc, ut ipsi apertè docent, nomina neutra sæpe usurpari in singulari pro numero plurali. Sic பத்துக்குதிரை, *decem equi*; மரமெல்லாம், *omnes arbores*; பலகறி, *plura fercula* &c.

Dato autem juxtà has regulas nominativo, numerus pluralis adhuc faciliús declinatur, quàm singularis: omnibus enim indiscriminatim, nullâ a nominativo mutatione factâ, adduntur terminationes casuum, quas supra retuli. Sic v. g. N. முகங்கள், G. முகங்களின் vel முகங்களுடைய, D. முகங்களுக்கு, Ac. முகங்களை, V. முகங்களே, Abl. 1. முகங்களில் vel முகங்களிடத்தில், Abl. 2. முகங்களால் vel முகங்களினால், Abl 3. முகங்களோடே vel முகங்களினொடே. 42

§. II.

DE ADJECTIVIS.

NOmina adjectiva Tamulenses vocant உரிச்சொல், ac si dicerent *voces proprietatis*. Abundat hæc lingua nominibus propriè adjectivis, licet in vulgari paucis utamur: v. g. பல, *plures, plura*; சில, *aliqui, æ, a*; நல், *bonus, a, um*; புது, *novus, a um*; பொது, *universalis, e*; அரிய, *difficilis, e*; பெரிய, *grandis, e*; சிறிய, *parvus, a, um*; உரிய, *proprius, a, um*; இனிய, *dulcis, e*; *&c*. Præter hæc vocant adjectiva ipsa nomina substantiva, si adjectivo more usurpentur, hoc modo. 1) Quæ desinunt per ம், plerumque hôc ablatô, junguntur alii nomini, et fiunt adjectiva. Sic ex ஞானம், *spiritualitas*, fit, ஞானபோசனம், *cibus spiritualis*; 43

ritualis; ex சுத்தம், *puritas*, fit சுத்தமனசு, *voluntas pura* &c. Alio quoque modo hæc fiunt adjectiva, mutato ſcilicet ம in த்து. Sic ex புறம், *exterioritas*, fit vel புறப்பொருள் vel புறத்துப்பொருள், *res exterior*: ex முகம், *vultus*, fit vel முகச்சாயல் vel முகத்துச்சாயல், *figura vultus*: ex சுரம், fit சுரப்பாதை vel சுரத்துப்பாதை, *via per deſertum &c.* 2) Quæ deſinunt per ஐம், plerumque hoc ablato, addunt *iya*, et fiunt adjectiva. Sic ex கொடுமை, *barbaries*, fit கொடியமனசு, *voluntas barbara*: ex அருமை, *difficultas*, fit அரியகற்பனை, *præceptum difficile* &c. 3) Quæ deſinunt in து, டு, று ſimplici, fiunt adjectiva, duplicando த், ட், ற். Sic ex எருது, *bos*, fit எருத்துப்பாரம், *pondus, quod ſolet ferre bos*. ex காடு, *ſylva*, fit காட்டுவழி, *via ſylveſtris, per ſylvam*: ex வயிறு, *venter*, fit வயிற்றுவலி, *dolor ventris*: ex ஆறு, *flumen*, fit ஆற்றுமணல், *arena fluminis &c.* Adde etiam, quæ deſinunt per *mbu*: hæc enim, mutato plerumque *m* in *p*, fiunt adjectiva. Sic ex இரும்பு, *ferrum*, fit இருப்புக்கோல், *virga ferrea &c.* 4) Tandem cætera nomina, nullâ factâ mutatione, ſi addantur aliis nominibus, ſumuntur ut adjectiva: ſic, குளிர்காற்று, *ventus frigidus*; கல்வீடு, *domus lapidea*; பொறுமைமனுஷன், *homo patiens* &c. Utuntur præterea aliis phraſibus, quæ æquivalent quidem adjectivis: at nec ipſi vocant, nec vocari debent adjectiva. Scilicet ſi nomini, quod inſtar adjectivi ſumere volumus, addatur participium ஆன vel உள்ள, et dicatur, சுத்தமுள்ளமனசு, vel சுத்தமானமனசு, poteſt quidem verti, *voluntas pura*: propriè tamen eſt voluntas, quæ habet puritatem, vel quæ eſt puritas. Unde phraſes ſunt, non adjectiva.

44 Regulæ, quæ ſpectant ad uſum Adjectivorum, faciles

les omnino sunt: siquidem adjectiva omnia nunquam, nec genere, nec numero, nec casu variantur. Animadvertendum hoc unum est, ut semper anteponantur immediatè nomini principali. Excipiunt aliqui எலலாம, quod postponitur; attamen non est excipiendum, siquidem est nomen substantivum, quod si fiat adjectivum, more omnium, quæ desinunt per ம, hoc ablato, semper anteponitur: sic எலலாச சாதிகள, *omnes tribus*, எலலாப பொருள, *omnia entia*. Si vero postponatur, pro genere neutro dicitur எலலாம, et meliùs எலலாமும; pro masculino autem et foeminino dicitur எலலாரும, et tunc declinatur more ordinario: எலலாமும, எலலாததினும, எலலாததுககும, எலலாததையும &c. sic, எலலாரும, எலலாருடையவும, எலலாருககும, எலலாரையும &c.

§. III.

DE PRONOMINIBUS.

EX Pronominibus demonstrativa vocantur சுடடுசசொல; quæ vero interrogationi inserviunt, 45
வினாசசொல: siquidem சுடடுகிறது est, *demonstrare*, et வினாவுகிறது est, *interrogare*. In hâc autem linguâ non sunt pronomina relativa, præter voces, quæ inserviunt interrogationi, nec possessiva: derivativa autem, licet sint in dialectu elegantiori, செநதமிழ dictâ, in hâc non sunt in usu. Pronomina primitiva, *Ego*, நான, *Tu*, நீ, *Nos*, நாம, vel நாஙகள, *Vos*, நீஙகள, variant multum in suâ declinatione, ut statim patebit. Cætera declinantur eodem modo ac nomina substantiva, nec in obliquo multò differunt a recto. Sit ergo: நான, *Ego*, G. என° vel எனனுடைய, D. எனககு, Ac. எனனை, Abl. 1. எனனில vel எனனிடததில, Abl. 2. எனன

ணாலே, Abl. 3. என்னோடே. Sic, நீய், *Tu*, G. உன் vel உன்னுடைய, D. உனக்கு, Ac. உன்னை, Abl. 1. உன்னில் vel உன்னிடத்தில், Abl. 2. உன்னாலே, Abl. 3. உன்னோடே. Sic, தான், *Ipse, a, um*, G. தன் vel தன்னுடைய, D. தனக்கு, Ac தன்னை, Abl. 1. தன்னில் vel தன்னிடத்தில், Abl. 2. தன்னாலே, Abl. 3. தன்னோடே. Hoc pronomen tum usu, tum significatione æquivalet reciproco *suus, a, um*, et *sui, sibi, se:* hoc uno differt, quod pluralem habet, ut infrà dicam, quem non habet reciprocum, *sui, sibi, se*. Hæc autem tria pronomina duplicem pluralem habent: ex நான் fit நாம் et நாங்கள், *nos*; ex நீய் fit நீர் et நீங்கள், *vos*; ex தான் fit தாம் et தாங்கள், *ipsi*. Ex his நாம், நீர், தாம் usurpantur ad honorem pro singulari numero; ac si Rex v. g. diceret, நாங்கட்டளையிட்டோம், *nos præcepimus*; et ad honorem filius diceret Patri, நீரிரும், *sedete vos*, loco dicendi நீயிரு, *sede tu*: sic, குருத்தாமேவந்தார், *Sacerdos ipse venit*. Ex his நாம் in obliquo habet G. நமது vel நம்முடைய, et நீர் habet, உமது vel உம்முடைய, et தாம் habet, தமது vel தம்முடைய: sic in aliis casibus declinantur, ut in singulari, நமக்கு, உமக்கு, தமக்கு; நம்மை, உம்மை, தம்மை &c. Hîc adverte, hæc tria pronomina etiam in singulari habere genitivum per அது: sic எனது, உனது, தனது, et in utroque etiam numero formare dativum non in உக்கு, sed in அக்கு, ut patet ex dictis: எனக்கு, உனக்கு, தனக்கு, நமக்கு, உமக்கு, தமக்கு, quod alibi nunquam fit.

46 நாம் *Nos*, utimur non solùm pro singulari honorifico, ut diximus, sed etiam pro plurali: attamen differt a plurali நாங்கள், *nos*. Differentia autem hæc est: நாங்கள் includit loquentem et alios, quos ex contextu

contextu apparet velle includi, et semper excludit eum vel eos, cum quibus loquimur; நாம் vero includit loquentes et audientes. Sic alloquendo neophytos, non diceremus benè, நாங்கள் கிறிஸ்துவர்கள் : esset enim, ac si diceremus, *nos sacerdotes sumus Christiani, vos autem non*, quod est falsum : sed ipsos quoque includendo, dicendum est, நாங்கிறிஸ்துவர்கள். At si gentiles alloquamur, cùm illi non sint Christiani, non நாம், sed, ut illos excludamus, dicendum est, நாங்கள் கிறிஸ்துவர்கள். Modus autem declinandi, நாங்கள், *Nos*, நீங்கள், *Vos*, facilis est : utrique scilicet ablatâ primâ syllabâ, ejus loco illi addatur *e* brevis, huic autem *u* brevis, et in fine conjungantur terminationes communes casuum. Sic ex நாங்கள், fit G. எங்கள் vel எங்களுடைய, D. எங்களுக்கு, Ac. எங்களை &c. Ex நீங்கள் fit G. உங்கள் vel உங்களுடைய, D. உங்களுக்கு, Ac. உங்களை &c. At தாங்கள், *ipsi*, mutando *á* longum in *a* breve, eodem modo declinatur : G. தங்கள் vel தங்களுடைய, D. தங்களுக்கு, Ac. தங்களை &c.

Adhúc faciliús declinantur alia pronomina : இவன், *iste*, இவள், *ista*, இது, *istud*; அவன், *ille*, அவள், *illa*, அது, *illud*; எவன், *quis?* எவள், quæ? எது, quid? Sequuntur enim regulam communem, sine ullâ mutatione : இவனுடைய, இவனுக்கு, இவனை, இவனிடத்தில், இவனால், இவனோடே; et sic cætera masculina et fœminina. Neutra veró elidunt *u*, et fit இதின் vel இதினுடைய, இதுக்கு vel இதற்கு, இதை vel இதனை vel இதுவை, இதினிடத்தில், இத்தால், vel இதினால் vel இதனால், இத்தோடே vel இதனோடே : et sic reliqua. In numero autem plurali masculina mutant ன in ர் : இவர், அவர், எவர், G. இவருடைய, D.

இவரு

இவருக்கு vel இவர்க்கு &c. modo communi: et hoc plurali utimur pro singulari honorifico. Alius est pluralis, qui primo addit கள்: இவர்கள், அவர்கள், எவர்கள்; et inserviunt hæ voces plurali tum masculino, tum fœminino, et declinantur quoque modo communi: இவர்களுடைய, இவர்களுக்கு &c. Bragmanes præcipuè pro இவர்கள், அவர்கள், dicunt இவாள், அவாள், *ivâl*, *avâl*: quod reverà nullâ firmatur regulâ. Loco pronominis எவன், *quis?* &c. est quoque vox ஆர் vel யார், quæ inservit singulari et plurali, masculino et fœminino: ஆரிவன், ஆரிவள், ஆரிவர்கள் &c. et declinatur more ordinario: ஆருடைய, ஆருக்கு, ஆரை &c. Pronomina verò neutra fiunt pluralia, addendo கள்: sic, இதுகள், அதுகள், எதுகள், G. இதுகளுடைய, D. இதுகளுக்கு &c. more ordinario.

§. IV.

De Pronomine Adjectivo.

48 IN hâc linguâ sunt voces quædam, quæ significant quidem ut pronomina, sed, ut suprà diximus de Adjectivis, nunquam, nec genere, nec numero, nec casu variant, sed semper immediatè uniuntur suo substantivo: hinc hujusmodi voces placuit vocare Pronomina Adjectiva. Sunt autem 1) இந்த, *hic*, *hæc*, *hoc*. 2) அந்த, *ille*, *illa*, *illud*: ut அந்தச்சாதி, *illa tribus*; அந்தக்கன்னி, *illa virgo*; அந்தக்காடு, *illud nemus*. 3) எந்த, *quinam? quænam? quodnam?* எந்தச்சொல்லிது, *quænam vox hæc?* &c.

49 Tamulenses utuntur quoque aliis vocibus pro hoc adjectivo. 1) Pro இந்த dicunt இன்ன, pro அந்த, அன்ன, pro எந்த, என்ன: significatio et usus est idem; differunt hoc uno, quod istæ non duplicant sequentem, ut primæ; dicitur இந்தச்சொல், et இன்னசொல் &c. Ex his என்ன usurpatur non

tur non solùm ut adjectivum, sed etiam per se; et, si anteponatur verbo, significat, *quid?* என்னசொன்னாய், *quid dixisti?* si postponatur verbo, significat, *numquid?* சொன்னாயென்ன, *numquid dixisti?* si autem என்ன postponatur verbali à participiis, significat, *quid?* vel *quarè?* Sic, நீய சொன்னதென்ன, *quid dixisti?* நீயிப்படி சொன்னதென்ன, *quarè sic dixisti?* Prætereà ex his tribus adjectivis fiunt pronomina substantiva hoc modo: இன்னான், *iste* vel *qualis*, இன்னாள், *ista* vel *qualis*, இன்னது, *istud* vel *quale*; அன்னான், *ille*, அன்னாள், *illa*, அன்னது, *illud*; என்னான், *quis?* என்னாள், *quæ?* என்னது, *quid?* quæ omnia benè declinantur: இன்னானுடைய, இன்னானுக்கு &c. sic, என்னதின், என்னதுக்கு, என்னதை &c. Dicitur autem இன்னான் வந்தான், *iste venit*, vel *talis homo venit* &c. Significant etiam idem ac *quinam*, *quænam*, *quodnam*. Sic, அவனாயினானென்றான், dixit, *quinam esset ille*; நீ செய்தபாவமின்னதென்று சொல்லு, *dic, quodnam sit peccatum, quod fecisti* &c.

2) Breviùs adhuc pro tribus his adjectivis utuntur 50
his tribus litteris இ, அ, எ, quas vocant சுட்டெழுத்து, *litteræ indicativæ*: sic, இப்படி est இந்தப்படி; அத்தஸமவாயம் est அந்தத்தஸமவாயம்; எவ்வளவு est எந்தவளவு &c. Ad harum litterarum usum regula sit: si vox, cui istæ litteræ conjunguntur, incipiat per vocalem, interponuntur semper duo *v* consonantes; sic ex அளவு fit இவ்வளவு, அவ்வளவு, எவ்வளவு &c. Si sequens vox incipiat per consonantem, hæc, quæcumque sit, semper illa ipsa duplicatur: sic ex கரை, இக்கரை; ex போது, இப்போது; ex மாத்திரம், இம்மாத்திரம்; ex வண்ணம், இவ

வண

வணணணம; ex நாள, இநநாள: nec potest scribi இனனாள; non enim tunc duplicata esset eadem littera, quæ est ந, sed loco illius substitutæ aliæ, et இனனாள, ut supra diximus, est pronomen fœmininum. Eodem modo அககரை, எககரை; அபபோது, எபபோது &c. Hic modus elegans et facilis admodúm est, ac in aliquot dictionibus multúm in usu, eoque semper eleganter uti possumus. Hinc, cúm aliqui, ut dicant v. g. *hoc littus fluminis*, dicunt இநதவிககரை, ineptè omnino errant; est enim idem ac dicere, *istud hoc littus*, cùm sufficiat dicere vel இககரை, vel இநதககரை; utrumque enim bene significat, *hoc littus*: eodem modo non, அநதவககரை, sed, vel அககரை, vel அநதககரை, *illud littus &c.*

§. V.

DE GENERIBUS.

51 Ex hactenus dictis, diversitas Generum in hâc linguâ vel nulla esse, vel non esse necessaria videtur: siquidem, cúm genera per adjectiva et articulos apud nos distinguantur, Tamulenses, ut diximus, nec adjectiva nec articulos genere discriminant. Attamen, quod huic linguæ singulare est, isti genera distinguunt per tertiam personam verborum: et, cúm nos pro quolibet genere dicamus, v. g. *venit*, Tamulenses pro masculino dicunt வநதான, pro fœminino வநதாள, pro neutro வநதது, ut sequenti capite fusiùs dicemus. Pronomina quoque, *iste*, *ille*, *quis?* *ista*, *illa*, *quæ?* benè genere distinguunt, ut suprà diximus: இவன, இவள, இது; அவன, அவள, அது &c. Regulæ tamen generum in hâc linguâ nullius ferè negotii sunt. Grandonicè genera dicuntur லிஙகம: hine masculinum புலிஙகம, fœmininum vero ஸதரீலிஙகம, neutrum tandem நபுஞசகலிஙகம. Tamulicè autem genera communi

Voce

voce dicuntur திணை : primò Tamulenses distinguunt duo tantum genera, quorum primum உயர்திணை, *sublime genus*, vocant : secundum verò, அஃறிணை, ubi hæc littera ஃ communis in linguâ sublimi, et ஆய்தவெழுத்து dicta, pronunciatur ut *g* consonans gutturale; unde dicitur *Agrinei*, id est, *genus inferius*, et est neutrum. Primum autem est commune maribus et fœminis : quod posteà distinguitur in ஆண்பால், *áńpâl*, et est masculinum; பெண்பால், *peńpâl*, et est fœmininum. Omnia autem rationalia sunt ex sublimi genere : inter quæ Deus, Angeli et homines sunt masculini generis; mulieres, fœminini; cætera omnia sine exceptione sunt neutra. Inter masculina Deus et Angeli in neutro quoque genere usurpantur; hominibus pariter, quos maxime honorare volunt, aliquando neutrum genus copulant : sic, குருசுவாமியெழுந்தருளினது, *venit sacerdos &c.* Excipe prætereà nomen பிள்ளை, quando significat *filius* : illo enim et in masculino et in neutro genere utuntur. Nomen autem குழந்தை, *infans*, semper neutrius generis est.

CAPUT TERTIUM
DE VERBO.

§. I.
DE CONIUGATIONE VERBORUM, et primò de Præsenti.

VErbum, quod Tamulenses வினை vocant, 51
conjugatur, ut apud nos, tribus personis, quas இடம் nominant : quarum primam தன்மை, secundam முன்னிலை, tertiam படர்க்கை dicunt. In primis duabus personis non distinguunt genera, sed tantúm in tertiâ; et hæc ipsa in singulari numero tantúm discernitur genere masculino,

fœminino

fœminino et neutro: at in plurali neutrum tantùm à non neutro distinguitur, et eadem vox inservit tum masculino, tum fœminino. Prætereà Tamulenses tria tantúm distinguunt tempora, quæ முக்காலம் vocant: sunt autem நிகழ்காலம், *tempus defluens*, et est tempus præsens; இறந்தகாலம், *tempus elapsum*, et est præteritum; எதிர்காலம், *tempus occurrens*, et est futurum. Terminationes omnium temporum in fine eædem omnino sunt. Scilicet pro numero singulari *prima* persona in fine habet ஏன், *secunda* ஆய், *tertia* masculina ஆன், fœminina ஆள், neutra து vel in futuro உம். Pro plurali *prima* habet ஓம், *secunda* ீர்கள், *tertia* masculina et fœminina ஆர்கள்: neutra verò, ut in singulari. Præter has addunt aliam secundam et tertiam personam, quibus pro numero singulari utuntur in signum honoris: ex quibus secunda persona desinit per ீர், et tertia per ஆர். Quarè satis est ad conjugationem Verborum, scire primam personam cujuscumque temporis, et, mutatâ tantummodò terminatione juxta regulam modo traditam, facilè conjugantur quælibet verba. Aliqua difficultas est, invenire primam formam temporum, pro quo sint hæ Regulæ.

53 De Præsenti nulla sanè difficultas: cùm enim Verba omnia nominentur à verbali கிறது, duplicato vel non τὸ க, mutando hanc terminationem in கிறேன், habemus primam personam Præsentis, et ex hâc alias. Hinc கிறாய் est secunda vulgaris, கிறீர் secunda honorifica, கிறான் tertia masculina vulgaris, கிறார் tertia honorifica, கிறாள் tertia fœminina, குது tertia neutra. Et hæc pro singulari: in numero autem plurali கிறோம் prima persona, கிறீர்கள் secunda, கிறார்கள் tertia pro masculino et fœminino, குது tertia neutrius. Sic ex verbo செய்கிறது, *facere*, Præsens est:

செய்கிறேன், facio. செய்கிறாய், facis.

செய

செய்கிறீர், *id. honor.*	செய்கிறோம், facimus.
செய்கிறான், ille facit.	செய்கிறீர்கள், facitis.
செய்கிறார், *id. honor.*	செய்கிறார்கள், illi vel illæ faciunt.
செய்கிறாள், illa facit.	
செய்குது, illud facit.	செய்குது, illa faciunt.

Addo, tertiam personam neutrius, loco desinendi in குது, ut diximus, desinere quoque in உது. Verba scilicet, quæ ante கிறது habent *u*, abjecto கிறது, addunt து: sic ex சொல்லுகிறது fit சொல்லுது &c. quæ ante கிறது habent ஐ, vel ய consonantem, abjecto கிறது, addunt vel குது, vel elegantiùs யுது: sic ex நைகிறது fit நைகுது vel நையுது; ex செய்கிறது fit செய்குது vel செய்யுது; ex மேய்கிறது fit மேய்குது vel மேயுது &c. Hoc enim ultimum, cum præcedat longa, non duplicat ய, ut செய்கிறது, cúm prima sit brevis. Adverte, sæpe usurpari præsens pro futuro, ac præcipuè in genere epistolari.

§. II.

De Præterito.

DE Præteritis major est difficultas: siquidem et plures sunt præteritorum regulæ, et ex his ferè nulla est, quæ multâ exceptione non indigeat. Ne tyrones tamen, nullo reperto semite, nullo et ipsi ordine vagari incipiant; quasi sepibus coarctantes viam, quasdam methodo conscriptas regulas trademus: quæ ab illis excipiuntur, plura hîc adnotabimus; cætera ipsi brevi tempore errando facilè discent. Regulas autem de præteritis, quas hîc tradere statui, ut huic linguæ studiosi et faciliùs retinere, et ad nutum in promptu habere possint; eas his octo versiculis in fasciculum ligare placuit. 54

Quæ prope præcedit *cradu* vel *gradu* littera monstrat
க.
Præteritum; his, quæ *ca* duplicant, hæc regula constet:

ய. ர. இ. உ. ஐ. ததேன. அ.
Consona *ya*, *ra*, *i*, *u*, *ai*, *tên*; *a*, dabit,
அந்தேன.
ககினேன. (*andên*.
Omnia longa *kinên* copulant. Ast in *gradu* verbis
ங. ஙினேன. ண. டேன. ன. றேன.
inga, *guinên*; *ńa*, *dên*; *na*, *dên* dant:
உ.
u feré semper
இனேன. ழு. ரு. லு. டேன.
Addit *inên*: *ʒu*, *ru*, *lu*, *dên*,
தேன. றேன.
dên, *dên* sibi poscunt;
ழு. ய. இ. ஐ. நதேன.
ʒu, variat: *ya*, *i*, *ai*, *ndên* dant: longa vagantur.
Usus plura tamen passim variare docebit.

Quarè, *quæ prope præcedit cradu vel gradu, littera monstrat præteritum.* Omnia scilicet verba, ut jam diximus, desinunt vel in ககிறது, vel in கிறது: et regula præteriti sumitur a litterâ, quæ hanc terminationem immediatè præcedit. Hinc *his, quæ ca duplicant, hæc regula constet.* Verbis scilicet, quæ duplicato க terminantur per ககிறது, sint hæ regulæ.

55 *Reg.* 1. *Consona* ய, ர, இ, உ, ஐ, ததேன, subintellige *dant*. Scilicet verba, quæ ante ககிறது habent ய vel ர consonantes, præteritum habent in ததேன. Sic, மேய்ககிறது, மேய்ததேன; மொய்ககிறது, மொய்ததேன: sic, வளர்ககிறது, வளர்ததேன; தீர்ககிறது, தீர்ததேன; பார்ககிறது, பார்ததேன &c. Eodem modo, quæ ante ககிறது habent *i* vel *ai* vel *u*, in præterito habent *tên*. Sic, விரிககிறது, விரிததேன; படிககிறது, படிததேன: sic, படைககிறது, படைததேன; உதைககிறது, உதைததேன: sic, படுககிறது, படுததேன; உடுககிறது,
உடுத

உநததேன; வெருநககிறது, வெருநத தேன &c. Ex his excipe, இருககிறது: habet enim இருநதேன. Cæterum hæc regula omnino universalis est.

Reg. 2. *A dabit andên.* Scilicet, quæ ante ககிறது habent *a* breve, abjecto ககிறது, formant præteritum addendo நதேன. Sic ex மறககிறது, மறநதேன; ex பறககிறது, பறநதேன; ex பிறககிறது, பிறநதேன; ex இறககிறது, இறநதேன &c. Excipe, quæ ante ககிறது unam tantùm syllabam habent: hæc enim in præterito habent ககினேன. Sic ex நககிறது, நககினேன; கககிறது, கககினேன: quæ reverà sic desinunt per syncopen; deberent enim desinere per ககுகிறது; நககுகிறது, கககுகிறது, et sunt ex regulâ num. 60. ut infra dicam. Ne excipias tamen மணககிறது, licet alter scripserit, habere மணககினேன, quod est falsum: habet enim juxta regulam generalem மணநதேன. 56

Reg. 3. *Omnia longa* ககினேன *copulant.* Scilicet omnia, quæ ante ககிறது habent vocalem longam, formant præteritum per ககினேன. Sic ex ஆககிறது, ஆககினேன; ex தீககிறது, தீககினேன; ex தேககிறது, தேககினேன; ex தூககிறது, தூககினேன; ex நோககிறது, நோககினேன: et hoc pari modo, quia sunt syncopata ab ஆககுகிறது &c. ut ex imperativo patet. Excipe பூககிறது; quia nullâ syncope abbreviatum, quod habet பூததேன: et காககிறது, காததேன; quod verbum, cùm significat *custodire*, non potest scribi, ut ex ignorantiâ plures quoque Tamulenses faciunt, கார்ககிறது, *cârcradu*; scriptum enim hoc modo, non significat *custodire*, sed *causare* linguæ *ardorem* quendam, ut causat piper et similia, unde ille *ardor* dicitur காரம, *câram.* 57

58 Et hæc de verbis, quæ desinunt in க்கிறது: unum hîc addendum judico. Plura per syncopen terminantur per க்கிறது, et reverà desinunt per குகிறது, quæ omnia juxta regulam, quam modò tradam num. 60. habent in præterito க்கினேன். Hæc autem plerumque sunt verba activa a neutro, quod desinit in ங்கிறது. Sic, அடங்கிறது, *includi*, neut. அடக்குகிறது, et per syncopen, அடக்கிறது, *includere*, act. ஒதுங்கிறது, neut. ஒதுக்குகிறது vel ஒதுக்கிறது, act. நெருங்கிறது, neut. நெருக்குகிறது vel நெருக்கிறது, act. நீங்கிறது, neut. நீக்குகிறது, vel நீக்கிறது, act. &c. Hæc omnia in præterito habent க்கினேன்: sic, அடக்கினேன், ஒதுக்கினேன், நெருக்கினேன் &c. Eodem modo alia sunt, quæ per syncopen desinunt in க்கிறது, quæ per se desinere debebant in க்குகிறது. Sic, செதுக்குகிறது, செதுக்கிறது; முடுக்குகிறது, முடுக்கிறது; அடுக்குகிறது, அடுக்கிறது &c. quæ omnia juxta regulam, quam tradam, benè præteritum habent in க்கினேன்; செதுக்கினேன், முடுக்கினேன், அடுக்கினேன் &c. Sic, quæ superiùs adnotavi, நக்கிறது, கக்கிறது &c. et ferè omnia, quæ ante க்கிறது habent longam, ut ஆக்கிறது, போக்கிறது &c. quæ omnia habent க்கினேன், ut supra dictum est. Unde hæc omnia non sunt exceptiones a regulis, quas modò tradidi. Ad dignoscendum autem, utrum verbum aliquod naturâ suâ desinat in க்கிறது, an ita desinat per syncopen, recurrendum ad vocem imperativi: siquidem in imperativo verbum, v. g. நடக்கிறது, habet நட, et அடக்கிறது habet அடக்கு; sic, ஒதுக்கு, நீக்கு, செதுக்கு, முடுக்கு; sic, நக்கு, ஆக்கு, போக்கு &c. Unde hæc omnia terminari deberent per க்குகிறது, et per syncopen terminant in க்கிறது.

Al

Ast in gradu verbis, scilicet, quoad verba verò, quæ desinunt in கிறது, *prima Regula* sit: *inga; guinên*; ண, டேன; ன, றேன *dant*. Scilicet quæ ante கிறது habent ங, in præterito habent கினேன: sic, வணங்கிறது, வணங்கினேன; அடங்கிறது, அடங்கினேன; இணங்கிறது, இணங்கினேன &c. Quæ verò ante கிறது habent ண, in præterito habent டேன: sic, உண்கிறது, உண்டேன; காண்கிறது, கண்டேன, quod in præterito mutat etiam primam longam in brevem. Tandem, quæ ante கிறது habent consonantem ன, in præterito, abjecto கிறது, addunt றேன: sic தின்கிறது, தின்றேன; என்கிறது, என்றேன &c. 59

Reg. 2. *U ferè semper addit inên*. Scilicet, si ante கிறது sit *u* breve, ferè semper, abjecto கிறது, additur in præterito இனேன. Dixi, *ferè semper*. Siquidem 1) si illi *u* conjungantur sequentes consonantes ச, த, ப, tùm simplices tùm duplices; vel ண, ள, வ, ம: præteritum semper habet இனேன. Sic, பேசுகிறது, பேசினேன; நசசுகிறது, நசசினேன; எழுதுகிறது, எழுதினேன; திருநதுகிறது, திருநதினேன; நமபுகிறது, நமபினேன; அபபுகிறது, அபபினேன; பணணுகிறது, பணணினேன உலாவுகிறது உலாவினேன; துமமுகிறது, துமமினேன; பினனுகிறது, பினனினேன. Ex his tantùm excipe ஊணுகிறது, quod habet ஊணடேன: de cætero hæc regula satis universalis est. 2) Si verò illi *u* conjugantur க vel ட vel ற: tunc, si præcedant vel plures syllabæ, ut முடுகுகிறது, திருடுகிறது, தவறுகிறது; vel, si præcedat una tantùm syllaba, ea tamen sit longa vel naturâ suâ, ut ஏகுகிறது, தேடுகிறது, தே 60

றுகிறது, vel sit longa ex eo, quod consona bina sequantur, ut தககுகிறது, அணடுகிறது, கடடுகிறது, கணறுகிறது, கூறறுகிறது &c. in his omnibus præteritum eodem modo terminatur per இனேன. Sic, முடுகினேன, திருடடினேன, தவறினேன, ஏகினேன, தேடடினேன, தேறினேன, தககினேன, அணடினேன, கடடினேன, கணறினேன, கூறறினேன &c. Excipe போடுகிறது, cui, licet prima sit longa, præteritum est போடடேன. Si autem ante கு, டு, று sit simplex syllaba brevis, tunc duplicatâ illâ consonanti க, ட, ற, præteritum desinit per ஏன: sic ex தகுகிறது, தககேன; ex நகுகிறது, நககேன; ex படுகிறது, படடேன; ex இடுகிறது, இடடேன; ex பெறுகிறது, பெறறேன; ex இறுகிறது, இறறேன; ex அறுகிறது, அறறேன &c. Hæc quoque regula constans est: attamen மிகுகிறது et புகுகிறது, præter மிககேன et புககேன, habent etiam மிகுநதேன et புகுநதேன.

61 *Reg.* 3. ளு, ழு, லு; டேன, தேன, றேன *sibi poscunt:* ழு *varias.* Exceptio est hæc de his, quæ habent *u* ante கிறது. Scilicet 1) si illi *u* conjungatur simplex ள, in præterito fit ணடேன: sic, ஆளுகிறது, ஆணடேன; மாளுகிறது, மாணடேன; உருளுகிறது, உருணடேன; வெருளுகிறது, வெருணடேன &c. அருளுகிறது tamen habet அருளினேன. Si autem ள sit duplex; juxta regulam generalem, præteritum est in இனேன: sic, தளளுகிறது, தளளினேன; துளளுகிறது, துளளினேன; அளளுகிறது, அளளினேன &c. விளளுகிறது tamen, præter விளளி-

னேன

னேன், habet etiam வ்ண்டேன்: et கொள்ளுகிறது semper habet கொண்டேன். 2) Si illi *u* conjungatur ர, in præterito, remanente ர consonanti, additur ந்தேன்: sic, வளருகிறது, வளர்ந்தேன்; தீருகிறது, தீர்ந்தேன்; சேருகிறது, சேர்ந்தேன்; தவிருகிறது, தவிர்ந்தேன் &c. Excipe unum vel alterum, quod habet *inên*: Sic, வாருகிறது, வாரினேன். At வருகிறது, வந்தேன்; தருகிறது, தந்தேன்: et போருகிறது, போந்தேன். 3) Si illi *u* conjungatur ல, vel simplex, ut சுழலுகிறது, அழலுகிறது; vel duplex, ut செல்லுகிறது, வெல்லுகிறது, கொல்லுகிறது &c. tunc ablato omninò ல, additur ன்றேன்: sic, சுழன்றேன், அழன்றேன், சென்றேன், வென்றேன், கொன்றேன் &c. Sic, cùm நிற்கிறது pèr syncopen fit a நில்லுகிறது: hoc et in imperativo habet நில்லு, et in negativo நில்லேன்; et juxta hanc regulam in præterito நின்றேன். Excipe tamen சொல்லுகிறது, quod habet சொன்னேன். 4) Tandem ழு *variat*; scilicet, si illi *u* junctum sit ழ, aliqua in præterito addunt simplex தேன்: sic, அழுகிறது, அழுதேன்; உழுகிறது, உழுதேன்; தொழுகிறது, தொழுதேன். Alia, ablato *u*, addunt ழ consonanti ந்தேன்: sic ex வாழுகிறது, வாழ்ந்தேன்; ex தாழுகிறது, தாழ்ந்தேன்; ex உமிழுகிறது, உமிழ்ந்தேன்; ex அவிழுகிறது, அவிழ்ந்தேன்; ex தவழுகிறது, தவழ்ந்தேன்: விழுகிறது tamen retinet etiam *u*, et fit விழுந்தேன். At முழுகிறது habet quidem முழுகினேன், sed non est ex hâc regulâ, cùm revera sit முழுகுகிறது: unde in infinitivo habet முழுக, et non முழ, ut habent alia hic allata, அழ, உழ, வாழ, உமிழ.

62 *Reg.* 4. ய, இ, ஐ. ந்தேன் *dant:* scilicet, si ante கிறது sit ய consonans, vel *i.* vel *ai*; ablato கிறது, fit præteritum addendo ந்தேன்: sic ex அடைகிறது, அடைந்தேன்; ex கடைகிறது, கடைந்தேன்: sic ex அறிகிறது, அறிந்தேன்; ex பதிகிறது, பதிந்தேன்: sic ex மேய்கிறது, மேய்ந்தேன்; ex ஏய்கிறது, ஏய்ந்தேன் &c. Excipe வைகிறது, quod habet வைதேன்; பெய்கிறது, பெய்தேன்; செய்கிறது, செய்தேன்; நெய்கிறது, நெய்தேன்: quibus nisi ab infima plebe aliquando ந audiri solet.

63 *Quinta* tandem *Regula. Longa vagantur:* scilicet, cùm ante கிறது sit vocalis longa, (quæ verba pauca admodum sunt,) regula varia est. Siquidem ஆகிறது et போறது, quod reverà est போகிறது, habent ஆனேன், போனேன்; சாகிறது, செற்றேன், cum prima brevi: வேகிறது et நோகிறது habent வெந்தேன், நொந்தேன்; in quibus prima syllaba, quæ alibi semper est longa, in præterito, et ex hoc in gerundio et participio præteriti, brevis est.

64 Ex his Regulis, datâ præteriti formâ, conjugatur hoc quoque per personas et numeros juxta terminationes traditas num. 52. Sic a verbo செய்கிறது Præteritum est:

செய்தேன், feci.	செய்தது. illud fecit.
செய்தாய், fecisti.	செய்தோம். fecimus.
செய்தீர் *id. hon.*	செய்தீர்கள், fecistis.
செய்தான், ille fecit.	செய்தார்கள், illi vel illæ fecerunt.
செய்தார், *id. hon.*	
செய்தாள், illa fecit.	செய்தது, illa fecerunt.

Dixi pro neutro செய்தது, licet alii செய்துது dicant; quod tamen barbarum et e trivio desumptum est. Præterea ex his, quæ dixi in præterito habere ந்தேன், aliqua possunt terminari in ஞ்சேன்: et quæ

et quæ habent த்தேன், possunt habere ச்சேன். Non omnia tamen, sed ea tantùm, quæ ante க்கிறது vel கிறது habent இ vel ஐ: sic, அறிகிறது, அறிந்தேன் vel அறிஞ்சேன்; படிக்கிறது, படித்தேன் vel படிச்சேன்: sic, மறைகிறது, மறைந்தேன் vel மறைஞ்சேன்; அடைக்கிறது, அடைத்தேன் vel அடைச்சேன் &c. Attamen hic modus non est tam elegans: certè in tot eorum libris classicis quæ ego legi, non solùm versibus, sed prosâ quoque conscriptis, nullibi sanè nec semel ஞ்சேன் vel ச்சேன் inveni, sed semper in ejusmodi verbis formant præteritum per ந்தேன் vel த்தேன். Prætereà ex his, quæ ante கிறது vel க்கிறது habent aliam litteram præter இ vel ஐ, nunquam vel unum verbum potest habere præteritum in ஞ்சேன், licet habeant ந்தேன் vel த்தேன். Sic nullo modo dici potest மறஞ்சேன், வளர்ஞ்சேன், போய்ச்சேன், பருச்சேன் &c. Quarè ந்தேன், த்தேன் et est modus universalis verbis omnibus illius regulæ, nullo excepto, et sanè elegantior est, et a doctis unicè usu probatus.

Addo appendicem pro tertiâ personâ neutrius. Omnia, quæ præteritum habent per இனேன், præterquàm quod in tertiâ personâ neutrius habent இனது; ut, அடங்கினது, பண்ணினது &c. eleganter habent quoque இற்று: sic, அடங்கிற்று, பண்ணிற்று &c. Sic, cúm in eleganti linguâ ex சொல்லுகிறது præteritum fit சொல்லினேன், licet non utamur hoc in vulgari, utimur tamen juxtà hanc regulam tertiâ personâ neutrius சொல்லிற்று. Aliqui loco duplicis ற addunt duplicem ச, et dicunt அடங்கிச்சு, பண்ணிச்சு, சொல்லிச்சு &c. quod tamen non adeo elegans est. Alii utrique modo addunt து, சொல்லிச்சுது vel சொல்லிற்றுது

ற்றது; quod tamen omninò error est. Alii tandem in cæteris quoque præteritis utuntur hâc terminatione, et loco dicendi, அதுவந்தது, dicunt, அதுவந்திச்சு &c. ut plerúmque homines ex infimâ Parrearum tribu loqui solent: quod tamen omninò dici non potest. Secundum hanc regulam in præterito ஆனேன் ex ஆகிறது, et போனேன் ex போகிறது, variat tertia persona neutrius: fit enim vel juxta regulam generalem ஆனது, போனது; vel, cùm præteritum possit esse, ஆயினேன், போயினேன், juxta hanc appendicem, fit ஆயிற்று, போயிற்று: quod tamen, etiamsi in idiomate sublimi commune sit, in vulgari non est in usu; sed utuntur his vocibus, ஆச்சு vel ஆச்சுது, போச்சு vel போச்சுது. Et hæc de præteritis.

§. III.

De Futuro.

66 DE Futuro ferè nulla est difficultas. Siquidem 1) omnia, quæ in præterito habent கினேன், cum simplici vel duplici க, in futuro habent குவேன்: sic, முடிகினேன், முடிகுவேன்; வணங்கினேன், வணங்குவேன்; அடக்கினேன், அடக்குவேன் &c. 2) His exceptis, nullâ aliâ habitâ præteriti ratione, quæ desinunt per க்கிறது, habent futurum in ப்பேன்: sic ex படிக்கிறது, படிப்பேன்; ex மறக்கிறது, மறப்பேன்; ex இருக்கிறது, இருப்பேன்; ex கேள்க்கிறது, கேள்ப்பேன், vel, quod idem est, கேட்பேன் &c. Quæ verò desinunt in கிறது, in futuro habent வேன்: sic, செய்கிறது, செய்வேன்; ஆகிறது, ஆவேன்; போகிறது, போவேன், பெறுகிறது, பெறுவேன்; எழுதுகிறது, எழுதுவேன் &c. Excipe quæ

quæ ante கிறது habent consonantem ண vel ன, quæ addunt வேன. sic, உணகிறது, உணவேன; காணகிறது, காணவேன: sic, தினகிறது, தினவேன; எனகிறது, எனவேன &c. Præterea quæ ante கிறது habent லு, ழு, ளு, vel duplicatâ consonanti, vel cum præcedenti longâ; hæc elegantiùs, remanente simplici consonanti, addunt juxta hanc regulam generalem வேன: sic ex சொலலுகிறது, சொலலுவேன vel சொல்வேன; ex கொளளுகிறது, கொளளுவேன vel கொள்வேன; ex ஆளுகிறது, ஆளுவேன vel ஆள்வேன; ex வாழுகிறது, வாழுவேன vel வாழ்வேன &c. Ex his secundum futurum semper est elegantius. At அழுகிறது, v. g. cùm ante ழ non habeat nec consonantem, nec longam, sed brevem, non potest dici அழ்வேன, sed semper dicendum அழுவேன &c. Ex his regulis facilè, inventâ futuri formâ, conjungatur hoc tempus quoque per personas et numeros, juxta terminationes communes. Sic:

செயவேன, faciam.	செயயும, illud faciet.
செயவாய, facies.	செயவோம, faciemus.
செயவீர், *id. honorificè.*	செயவீர்கள, facietis.
செயவான, ille faciet.	செயவார்கள, illi vel illæ facient.
செயவார், *id. honorif.*	
செயவாள, illa faciet.	செயயும, illa facient.

Hìc pro tertiâ personâ neutrius adverte, quod verba, quæ desinunt per ககிறது, mutant hoc in ககும: sic, அடககிறது, அடககும; படுககிறது, படுககும; இருககிறது, இருககும; படைககிறது, படைககும &c. 67
Quæ verò desinunt per கிறது, ablato omnino கிறது, addunt உம, hoc modo. Si antecedens sit vocalis *u*, eliditur: sic, அழுகிறது, அழும; ஆளுகிறது, ஆளும; பெறுகிறது, பெறும;

ணும்; &c. Si autem sit alia vocalis brevis, vel diphtongus ஐ, interscribitur ய; et fit யும் : sic, அடைகிறது, அடையும்; அழிகிறது, அழியும் &c. Si autem sit vocalis longa, tunc vel additur simplex ம், vel additur கும் : sic ex ஆகிறது fit ஆம் vel ஆகும்; ex போகிறது, போம் vel போகும்; ex வேகிறது, வேம் vel வேகும்; ex நோகிறது, நோம் vel நோகும் &c. Tandem, si ante கிறது sit consonans, illi unitur உம், duplicando illam consonantem, si præcedatur a brevi, secus, si a longâ : sic, நிண்கிறது, நிண்ணும்; எண்கிறது, எண்ணும்; காண்கிறது, காணும்; செய்கிறது, செய்யும்; மேய்கிறது, மேயும் &c. Quæ tamen in primâ persona habent குவேன், ut supra dixi, in tertiâ neutrius semper habent கும் : வணங்குவேன், வணங்கும்; அடங்குவேன், அடங்கும் &c.

Cúm præter hæc tria tempora Tamulenses non habeant imperfectum, nec plusquamperfectum; modum ea supplendi tradam sequenti capite, ubi de syntaxi: ibi tradam quoque phrases quasdam, quas aoristos dicere possumus.

§. IV.

De Imperativo.

68 Imperativum habent Tamulenses, et vocant ஏவல், a verbo ஏவுகிறது, *imperare*. Facilis autem est regula imperativi : siquidem, abjecto a quolibet verbo க்கிறது vel கிறது, vox, quæ remanet, inservit imperativo, quoad secundam personam singularis. Sic ex படிக்கிறது, படி; ex பொறுக்கிறது, பொறு; ex பார்க்கிறது, பார் : sic ex சொல்லுகிறது, சொல்லு; ex செய்கிறது, செய் &c. Sic, cùm நிற்கிறது et விற்கிறது per syncopen dicta sint a நில்லுகிறது

லுகிறது et வில்லுகிறது, quæ non sunt in usu; in usu tamen est imperativus juxta hanc regulam, நில்லு, வில்லு. Quæ tamen ante கிறது vel க்கிறது habent ண° vel ழ° consonantes, addunt *u*: sic, திண்கிறது, திண்ணு; எண்கிறது, எண்ணு; அவிழ்க்கிறது, அவிழு &c. Quæ verò habent லு vel ளு vel ழு, cum præcedenti longâ, vel cum duplici ல vel ள, possunt etiam terminari per simplicem consonantem ல, ள, ழ: sic ex கோலுகிறது, primâ longâ, *inflectere*, fit கோலு vel கோல; ex சொல்லுகிறது, சொல்லு vel சொல; ex ஆளுகிறது ஆளு vel ஆள; ex கொள்ளுகிறது கொள்ளு vel கொள; ex வாழுகிறது, வாழு vel வாழ &c. et secundus modus semper est elegantior. Ex regulâ generali excipe, quæ in præterito habent கினேன்; in imperativo enim habent கு: sic, வாங்கினேன், வாங்கு; அடக்கினேன், அடக்கு; முடுகினேன், முடுகு &c. Quæ tamen reverà non essent excipienda: siquidem, ut pluries dixi, cùm reverá hæc verba sint, அடக்குகிறது, முடுகுகிறது &c. imperativum habent juxta regulam generalem. Excipe tamen வருகிறது et தருகிறது: ex his enim fit, வா, *vâ*, தா, *dâ*. Et hæc pro secundâ personâ நீய, *tu*.

Pro secundâ autem personâ honorificâ additur உம்: sic படியும், சொல்லும், அவிழும், வாங்கும் &c. Imperativo autem போ, *abi*, non addunt உம், sed ம tantùm pro honorifico, et dicunt போம். Et vocibus வா, தா, addunt ரும், et dicunt வாரும், தாரும். Præterea, si adhuc huic imperativi voci addatur கோள் breve, fit secunda persona pluralis: sic, படியுங்கோள், சொல்லுங்கோள், போங்கோள், வாருங்கோள், தாருங்கோள் &c. Pro aliis personis utuntur voce futuri. Præterea modus elegans imperativi 69

peratívi pro quâlibet personâ est, uti voce infinitivi, v. g. இருக்க, போக, சொல்ல &c. Et præcipuè utuntur hoc modo, cùm loquantur cum personâ valde nobili, cum rege, cum sacerdote &c. cui, ne videantur imperare, non dicunt v. g. தேவரீ ரெழுந்தருளும்; sed, quasi rogando, தேவரீரெழுந்தருளுக: sic non கேளும், sed கேளாக்க &c. Sæpe in hoc sensu voci infinitivi addunt உம், வரவும், கேட்கவும் &c. Hinc alius modus imperativi est, cuilibet personæ futuri addere ஆக, infinitivum a verbo ஆகிறது: sic, போவாயாக, போவீராக, போவானாக &c. Qui modus tamen non est rigorosè imperativus, ut diximus: quia utuntur voce infinitivi cum quâlibet personâ, ut fusiús dicam in elegantiori hujus linguæ dialecto. Quarè ex verbo செய்கிறது, imperativus est:

செய், vel செய்வாயாக, fac tu.
செய்யும், vel செய்வீராக, *idem honorifice.*
செய்யுங்கோள், vel, செய்வீர்களாக, facite.
செய்வானாக, செய்வாளாக &c. faciat ille, illa &c.
செய்ய
செய்யவும் } pro quâlibet personâ.

Optativum et subjunctivum propriè Tamulenses non habent, licet hos conceptus satis benè explicent phrasibus quibusdam, quas, cùm ad syntaxim spectent, sequenti capite referam.

§. V.

De Infinitivo.

70 INfinitivus in hâc linguâ facilis omnino est: siquidem verba omnia, quæ desinunt per க்கிறது, formant infinitivum, mutando illud in க்க: sic ex படிக்கிறது, படிக்க; ex இருக்கிறது, இருக்க; ex அடிக்கிறது, அடிக்க; ex போற்க்கிறது, போற்க்க; ex மறக்கிறது, மற

மறக்க &c. Regula est omnino universalis. Quæ verò desinunt per கிறது, omnia quidem eodem modo possunt habere infinitivum in க: sic ex அறிகிறது, அறிக; ex செய்கிறது, செய்க &c. Attamen hic modus proprius est linguæ sublimis, et in vulgari raro usurpatur; præterquàm in verbis, quæ ante கிறது habent longam: fit enim etiam in linguâ vulgari ஆக, போக, வேக, நோக &c. Cætera, ablato கிறது, addunt *a* breve, quod unitur voci, quæ remanet; ita ut, si hæc desinat per *u*, elidatur: sic ex பெறுகிறது, பெற; ex அழுகிறது, அழ &c. Si desinat per ஐ vel இ, addatur ய: sic ex அடைகிறது, அடைய; ex அறிகிறது, அறிய &c. Si tandem desinat per consonantem, tunc, nisi sit ர vel ழ, quæ nunquam duplicantur, et præcedat syllaba una tantùm et brevis, illa consonans duplicatur; secus, si vel plures præcederent, vel una longa. Sic ex உண்கிறது, cùm prima sit brevis, fit உண்ண; at ex காண்கிறது, cùm prima sit longa, fit காண: sic ex செய்கிறது, செய்ய; at ex மேய்கிறது, மேய: sic ex தின்கிறது, தின்ன; ex என்கிறது, என்ன &c. Hæ regulæ omnes sunt universales. Hinc, cùm, ut pluries dixi, quæ habent in præterito கினேன், terminentur reverà in குகிறது, licet per syncopen ablatum sit τὸ கு; juxta hanc regulam generalem habent in infinitivo க: வணங்க, முடுக, முழுக &c.

§. VI.

De Gerundiis et Participiis.

Gerundium vocant Tamulenses வினையெச்சம், ac si dicerent, *defectus verbi*: habet enim 71
gerundium vim et significationem verbi; attamen, cùm non conjugetur per personas et tempora, nonnihil deficere dicitur a ratione verbi. Unicum gerundi-

um

um habent, quod æquivalet gerundio nostro in *do*: cætera supplent modo, quem tradam num. 121. ubi de syntaxi. Gerundium autem, quod habent, sumitur à voce præteriti hoc modo: si hoc desinat per இனேன், ablato னேன், habetur gerundium in *i*; வணங்கினேன், வணங்கி; அடக்கினேன், அடக்கி; வாரினேன், வாரி; முடுகினேன், முடுகி; பண்ணினேன், பண்ணி &c. Sic, cùm சொல்லுகிறது, ut dixi superiùs, in idiomate sublimi habeat præteritum சொல்லினேன்; in vulgari etiam, licet non sit in usu hoc præteritum, ex hoc tamen est in usu gerundium சொல்லி. Cætera omnia a præterito, ablato ஏன், substituunt *u*, ut habeant gerundium: sic ex வந்தேன், வந்து; ex அறிந்தேன், அறிந்து; ex படித்தேன், படித்து; ex பட்டேன், பட்டு; ex பெற்றேன், பெற்று; ex உண்டேன், உண்டு; ex என்றேன், என்று &c. Excipe ஆனேன், போனேன், quæ habent ஆகி, போகி, vel frequentius, ஆய் et போய். Hoc unum adverte, quod hoc gerundium nunquam potest regi ab alio nomine, quàm ab eo, quod regit verbum subsequens, quod non sit aliud gerundium, sed vel principale, perficiens orationem, vel infinitivus, vel participium &c. quod observatur et a Latinis, respectu gerundii in *do*. Sic non possum dicere, அவன் பாடி நான் ஆடினேன்: quia gerundium, பாடி regitur ab அவன், et subsequens ஆடினேன் a நான். Sic nec latinè dicam, *ille cantando, ego saltavi*: sed per ablativum absolutum, *illo cantante*; unde et tamulicè dicendum, அவன் பாட நான் ஆடினேன். Benè autem dicitur, நான் பாடியாடினேன், *ego cantando saltavi*. Sic dicitur, நான் சொல்லிக்கொண்டுவந்தகாரியமவன் செய்தான்; quia licet gerun-

gerundia சொல்லி, கொண்டு regantur a நான், et verbum principale செய்தான் ab அவன்; post gerundia tamen sequitur participium வந்த, quod regitur ab eodem நான் &c. Hæc regula maximè observanda est, quia in hâc et peritiores errare vidi. Hinc sine errore dici non potest, கர்த்தர் பிறந்து ௲௭௱௨௰௮ ஆச்சு, 1728 *us annus ab ortu Christi*; sed vel பிறந்த vel பிறந்தது: et sic de cæteris. Excipe tamen gerundium ஆய், a verbo ஆகிறது: quod, cùm sæpe inserviat ad efficienda a quocumque nomine adverbia, ut dicam num. 125, tunc non sequitur hanc regulam.

72 Participium autem vocant பெயரெச்சம், *defectus nominis*: habet enim significationem nominis, sed apud Tamulenses non declinatur per casus, genera et numeros, sed eadem omninò vox una participii inservit pro quolibet casu, genere et numero, unde bene deficere dicunt a ratione nominis. Tria sunt participia, præsentis, præteriti et futuri. Participium præsentis fit ablato து à கிறது, vel க்கிறது: sic ex ஆகிறது ஆகிற, ex செய்கிறது, செய்கிற; ex போகிறது, போகிற &c. Sic ex படிக்கிறது, படிக்கிற; ex அடிக்கிறது, அடிக்கிற &c. Participium præteriti fit, ablato ஏன் à voce præteriti, et addito *a* brevi: sic ex ஆனேன், ஆன; ex போனேன், போன; ex பட்டேன், பட்ட; ex பெற்றேன், பெற்ற; ex படித்தேன், படித்த; ex வணங்கினேன், வணங்கின; ex முடுகினேன், முடுகின &c. Participium futuri est ipsa vox tertiæ personæ neutrius: ஆம் vel ஆகும், போம் vel போகும், செய்யும், இருக்கும், படிக்கும், அழும், ஆளும் &c.

73 Adverto, quod prima duo participia correspondent nostris; non ita participium futuri: siquidem

செய்யும் v. g. solùm inservit pro participio *facturus*, quando hoc resolvi potest per *qui*, *quæ*, *quod*, et vocem futuri, *faciam*, *es* &c. Sic, இதைச்செய்யுந்தச்சன் &c. vertam, *hoc facturus faber*, vel, faber, qui hoc faciet &c. At quando participium in *rus* apud Latinos importat finem, tunc nec potest resolvi per *qui*, *quæ*, *quod*, nec per participium hoc linguæ tamulicæ: v. g. *Dominus bonis præmium daturus veniet*, non bene vertam tamulicé, நல்லவர்களுக்குப்பலனுந்தருமாண்டவர்வருவார்; hæc enim propositio correspondet huic, *Dominus, qui bonis præmium dabit, veniet*, quæ multúm differt a primâ. Quarè hoc participium futuri solúm supplet defectum relativi, *qui*, *quæ*, *quod*, quo caret hæc lingua: sic, *tempore, quo faciam*, செய்யும்போது; sic, *psittacus, qui hoc dicet*, இதைச்சொல்லுங்கிளி &c. Sæpe autem et eleganter utuntur hoc participio, loco participii præsentis: sic, loco dicendi எனக்கிருக்கிறகஷ்டி, dicunt எனக்கிருக்குங்கஷ்டி, *dolor, qui est mihi*; sic, loco dicendi, நீயசெய்கிறவேலை, dicunt, நீசெய்யும்வேலை, *opus, quod tu facis* &c. Modos autem, qui reverà correspondent nostro participio futuri in *rus* et in *dus*, tradam num. 123. capite sequenti de syntaxi.

§. VII.

De Verbo Negativo.

74 SPeciale est huic linguæ, modum habere, quo, sine particulâ negationem importante, exprimunt sensum negativum cujuscumque verbi: Tamulenses autem *negationem* எதிர்மறைமொழி vocant. Verbum verò negativum fit hoc modo. Voci imperativi additur ஏன longum; et, si ea vox desinat per *u*, semper eliditur; si per aliam vocalem, interponitur ய vel வ, juxta regulam num. 14. si autem desinat per

per consonantem cum præcedenti brevi, ea consonans duplicatur, et illi unitur ஏன்: sic, போடு, போட்டேன்; நில்லு, நில்லேன்: துடை, துடையேன்: வணங்கு, வணங்கேன்; அடக்கு, அடக்கேன்; முறுக்கு, முறுக்கேன்: நட, நடவேன்: படி, படியேன்: உண்ணு, உண்ணேன்; எண்ணு, எண்ணேன்; சொல்லு, சொல்லேன்: காண், காணேன்; செய், செய்யேன்; மெய், மெய்யேன் &c. Excipe tantummodò quæ ante கிறது habent vocalem longam, quæ negativum formant per கேன்: sic ஆகிறது, ஆகேன்; போறது, quod revera est போகிறது, போகேன்; வேகிறது, வேகேன்; நோகிறது, நோகேன்; சாகிறது, சாகேன் &c. Datâ hâc formâ, conjugatur verbum negativum, ut positivum; in tertiâ tantùm personâ neutrius habet *âdu*, v. g. ஆகாது, சொல்லாது: vel etiam, ablato து, fit ஆகா, சொல்லா &c. Sit ergo negativum à செய்கிறது.

செய்யேன், non faciam.	செய்யோம், non faciemus.
செய்யாய், non facies.	செய்யீர்கள், non facietis.
செய்யீர், idem *honor.*	செய்யார்கள், illi vel illæ non facient.
செய்யான், non faciet.	செய்யாது, illa non facient.
செய்யார், idem *honor.*	
செய்யாள், non faciet illa.	
செய்யாது, illud non faciet.	

Hoc negativum propriè supponit pro futuro; utuntur tamen etiam pro præterito, sed habituali; et bene explicatur per verbum *non soleo*: sic, முன்னுந் திருட்டேன் பின்னுந் திருட்டேன், *nec anteà suevi furari, nec furabor in posterum.* Sic, si quæras, *fecistine hoc peccatum?* et respondeat, செய்யேன், est, *non soleo facere.* Eodem modo utuntur quoque voce futuri verbi positivi pro tempore præterito, ut significent 71

nificent continuationem habitualem, *soleo &c.* Sic, si illi interrogationi de præterito, *fecistinè hoc peccatum?* respondeat per futurum செய்வேன்: non est simpliciter, *feci*, sed, *soleo facere &c.* Præter hoc tempus habent imperativum negativum, cujus forma sumitur a tertiâ personâ neutrius, mutando *u* in *ê*: ex செய்யாது fit செய்யாதே, *ne facias &c.* cui si addatur உம், habes formam imperativi honorifici, செய்யாதேயும் &c. Cui si adhuc addas கோள், habes secundam personam pluralem, செய்யாதேயுங்கோள் &c. Habent etiam gerundium negativum, et forma est eadem vox tertiæ personæ neutrius generis செய்யாது, cui sæpe addunt *ê*, et dicunt v. g. ஒன்றுஞ் செய்யாதேபோனான், *abiit nihil faciendo*: vel abjecto து, addunt மல், செய்யாமல், *non faciendo &c.* Habent quoque participium, cujus forma est ab ipsâ tertiâ personâ neutrius, vel omninò ablato து, vel hoc mutato in த: sic செய்யா, vel செய்யாத. Ex his primum duplicat க, ச, த, ப, si sequantur, ut suo loco diximus: sic செய்யாக்காரியம் vel செய்யாதகாரியம் &c. Quod participium non solúm significat, quod non fit vel factum non est, sed etiam, quod non est faciendum: செய்யாதனைச் செய்தான், *fecit, quod faciendum non erat.*

76 Alio modo utuntur Tamulenses hoc negativo: scilicet, conjungunt gerundium negativum verbo இருக்கிறது, et tunc significatio accipitur a gerundio; personæ, numerus ac tempus sumuntur à verbo இருக்கிறது, quod conjugatur more communi. Sic,

செய்யாதிருக்கிறேன், non facio.
செய்யாதிருந்தேன், non feci.
செய்யாதிருப்பேன், non faciam.
செய்யாதிரேன், non desinam facere.
செய்யாதிரு, ne facias.
செய்யாதிருக்க, non facere.

Et

Et hoc modo, non mutato gerundio negativo, verbum இருக்கிறது conjugatur per personas, numeros et tempora. Tandem, more Latinorum, aliquando verbo positivo addunt negationem இல்லை, de quâ inferiús loquar: sic, செய்கிறேனில்லை, *non facio*; செய்தேனில்லை, *non feci*; செய்வேனில்லை, *non faciam* &c. Vel addunt negationem இல்லை, sive voci infinitivi, v. g. செய்யவில்லை, pro quôlibet tempore, personâ, et numero: sive etiam illam addunt verbali a participiis; v. g. செய்கிறதில்லை, செய்ததில்லை, செய்வதில்லை, quæ inserviunt tribus temporibus pro quâlibet personâ et numero.

§. VIII.

DE VOCE PASSIVA.

IN hâc linguâ nulla sunt verba, quæ reverà ex se sint passiva: sed omnia fiunt passiva, addendo verbum படுகிறது, quod est *pati*. Siquidem quæ ab Alio passiva dicuntur, v. g. முடிகிறது, வளருகிறது, விளங்குகிறது &c. non passiva, sed neutra dicenda sunt; non enim passionem a causâ exprimunt, sed sensum intransitivum important: v. g. வளர்க்கிறது est *augere*, activè; numquid வளருகிறது erit *augeri*, passivè? non certè, sed est *crescere*, neutrum. Sic dicitur, உனமகன வளர்ந்தான, *crevit filius tuus*: et ad explicandum *augeri*, passivè, dicendum வளர்க்கப்படுகிறது. Sic முடிகிறது, non est *compleri*, passive; sed *desinere*, neutrum. Sic benè dicam, பெய்யமுடிந்தது, *desiit pluere*: at si velim dicere, *hoc a me completum est*, dicendum, என்னாலேது முடிக்கப்பட்டது. Quod ut clariùs adhuc pateat, Latini habent *luceo*, neut. *illumino*, act. *illuminor*, pass. his correspondent விளங்குகிறது, neut. விளக்குகிறது, act. விளக்கப்படுகிறது, pass. 77

 Unde

Unde dicam bene, சந்திரன்லோகத்தைவிளக்கும், *luna illuminat mundum:* et, சந்திரன்சூரியனாலேவிளக்கப்படும், *luna illuminatur à sole:* et tandem simpliciter, சந்திரன்விளங்கும், *luna lucet*; et certè hanc phrasin non possem latinè reddere per hanc, *luna illuminatur*, quod fieri autem posset, si விளங்கிறது esset passivum. Possum quidem addere, சூரியனாலேவிளங்கும், *lucet à sole*: nec propterea sive *luceo*, sive விளங்கிறது, verba passiva dici possunt. Cùm autem quàm plurima sint in hâc linguâ hujusmodi verba, id fusiùs explicare volui, ut innotesceret, quid reverà significent. Cæterùm Tamulenses sæpe sæpiùs utuntur verbo activo in sensu passivo: sic சொன்னதுபோதும், *sufficit, quod dictum est &c.* Quod fit præcipuè in participiis, quando eis non apponitur nominativus: sic சொன்னசூத்ரம், *regula dicta*; அறிந்தகாரியம், *cognita ratio*; செய்தவேலை, *opus factum*. Meliùs tamen esset addere verbum படுகிறது, et dicere, சொல்லப்பட்ட, அறியப்பட்ட, செய்யப்பட்ட.

78 Verba igitur omnia fiunt passiva, ut dixi, a verbo படுகிறது, *pati*, quod additur infinitivo cujuscumque verbi, ita ut, non variatâ figurâ infinitivi, conjugetur verbum படுகிறது, per personas, numeros et tempora: sic அறியப்படுகிறேன், அறியப்பட்டேன், அறியப்படுவேன், அறியப்பட்டு, அறியப்பட்ட, அறியப்பட்டோன் &c, Idem fit addendo, ut aliquando solent, infinitivo verbum பெறுகிறது: quod præter alia significat *mereri, obtinere*: sic, அறியப்பெற்றகாரியம், *res nota*, id est, quæ merita est, quæ obtinuit cognosci &c. Tandem utuntur aliquando Tamulenses, sed raró, verbo உண்டாகிறது, cum aliquot verbalibus, in sensu passivo.

vo. Sic ex அறைகிறது, quod est *affigere*, dicunt, அறையுண்டேன், யுண்டாய், யுண்டான் &c. *affixus sum, es, fuit &c.* Sic ex படைப்பு, verbale à verbo படைக்கிறது, *creare*, dicunt, படைப்புண்டேன் &c. *creatus sum &c.*

§. IX.

De Verbis Defectivis.

Quàm plura sunt in hâc linguâ, vulgari præcipuè, 79
Verba defectiva, ex quibus quædam referam, quæ magis usui necessaria sunt. Et 1) ஒக்கும், cum *o* brevi, significat, *æquale est*, et petit vel dativum, vel accusativum, vel ablativum ஓடு: sic, அதுக்கொக்கும், vel, அதையொக்கும், vel, அதோடொக்கும், *hoc est illi æquale.* Hoc verbum omninò caret præsenti. In præterito autem juxta regulam communem habet personas omnes: ஒத்தேன், ஒத்தாய், ஒத்தான் &c. In futuro juxta communem quoque regulam habet voces omnes: ஒப்பேன், ஒப்பாய் &c. et tertia neutrius est supra dictum ஒக்கும். Habet infinitivum ஒக்க, *esse æquale*, quod more plurium infinitivorum, ut suo loco dicam, sæpe sumitur adverbialiter, et significat *æqualiter, simul*; sic, ஒக்கவந்தேன், *veni simul.* Habet gerundium ஒத்து, ex quo fit ஒத்துக்கொள்ளுகிறது, *consentire*, ac si dicerem, accipere aliquid in sensu uniformi. Hinc uniendo huic gerundio verbum இருக்கிறது; hoc ductum per singulas personas, numeros et tempora, defectum supplet hujus verbi defectivi: sic, ஒத்திருக்கிறேன், ஒத்திருந்தேன், ஒத்திருப்பேன், ஒத்திரு, ஒத்திரோன் &c. Habet participium præteriti ஒத்த: hinc உப்படிக்கொத்த est dativus nominis படி, *modus*, particula உ pro articulo இந்த, et dictum participium; ac sic di-

cerem, இந்தப்பட்டிக்கொத்த, id est, similis, vel simile huic modo, et unâ voce bene explicatur, *hujusmodi*. Habet prætereà negativum ஒவ்வேன் &c. ex regulâ generali: additur autem duplex வ, cùm prima sit brevis, (quod diligenter observandum est, si enim prima pronuncietur longa, significat turpissimè.) Hinc habet gerundium negatiuum, ut cætera verba, ஒவ்வாது, vel, ஒவ்வாமல், et participium negativum ஒவ்வாத. Habet tandem verbale in பு, ut ferè omnia, quæ desinunt in க்கிறது, et est ஒப்பு, *similitudo*: இவனுக்கொப்பில்லை, *non est illi similitudo &c.* Poteram breviùs dicere, hoc verbum carere tantummodò tempore præsenti, et modo imperativo: volui tamen fusiùs omnes ejus voces exponere, quia alter, nescio quâ injuriâ, huic verbo tribuit has tres voces tantùm, ஒக்கும், ஒவ்வாது, ஒவ்வாத, et tamen, quæ superiùs retuli, omnia in omnium ore vulgaria sunt.

80 2) வேணும் est vox tertiæ personæ neutrius futuri a verbo வேண்டுகிறது; unde in idiomate elegantiori non வேணும், sed வேண்டும் dicitur, retento ட, quod etiam in linguâ vulgari retinetur in aliis vocibus, quæ huic verbo tribuuntur. Hoc autem verbum significat et *orare*, et *desiderari*, *necesse esse*: hinc வேணும், juxta secundam significationem, est, *desideratur*, *necesse est*; siquidem passim voce futuri utuntur pro præsenti: unde bene, quod desideratur et necesse est, venit in recto; cui autem desideratur, in dativo. Sic இதெனக்குவேணும், *hoc mihi necesse est*, vel, *hoc mihi desideratur*, subintellige, *à me*; unde bene vertitur, licet non ad litteram, *ego hoc volo*. In linguâ vulgari præter hanc vocem habet tertiam personam præteriti வேண்டினது vel வேண்டிற்று: habet gerundium வேண்டி: habet participium præteriti வேண்டின vel வேண்டிய: habet participium

participium futuri, et est de more tertia persona futuri neutrius, வேண்டும், quod, ut cætera, supponit etiam pro præsenti; sic எனக்கு வேண்டும் பொருள், *res, quam ego volo*, vel, *quæ est mihi necessaria*: habet negativum in tertiâ tantùm personâ neutrius, juxtà regulam generalem வேண்டாது vel வேண்டாத; usus invaluit in barbaro vulgari idiomate addendi ம், et dicunt வேண்டாம், *non desideratur*, *non est necesse*, *nolo*. Gerundium negativum வேண்டாது et participium வேண்டாத. Quando verò வேண்டுகிறது significat *orare*, nullo modo est defectivum.

3) மாட்டேன் est prima persona negativa à verbo மாட்டுகிறது, *posse*, quo utuntur in futuro tantùm: மாட்டுவேன், *potero*, மாட்டுவாய், *poteris* &c. Hinc மாட்டேன் est, *non possum*, et conjugatur per omnes personas, மாட்டாய், மாட்டான், மாட்டாது &c. Hinc idem மாட்டாது vel மாட்டாமல், est gerundium negativum, et மாட்டாத, participium. Prætereà மாட்டேன், மாட்டாய் &c. significat etiam *nolo*, *non vis* &c. At differt multùm à voce வேண்டாம், etiam quando hæc quoque explicatur per *nolo*; adeò ut promiscuè nullatenùs his duabus vocibus uti possimus. Differentia hæc est: quando actus nolendi et actio nolita respiciunt idem subjectum, utimur voce மாட்டேன்; quando verò respiciunt subjectum diversum, uti debemus voce வேண்டாம். Sic, si velim dicere, *ego nolo loqui*; cùm actio loquendi et actus nolendi respiciant me unum, uti debeo voce மாட்டேன்; நான் பேச மாட்டேன். Si autem velim dicere, *nolo loquaris*; cùm actus nolendi respiciat me, et actio loquendi, quam ego nolo, respiciat alterum à me, debeo uti voce வேண்டாம்: sic, நீயு பேச வேண்டாம். Eodem modo, si 81

velim dicere, *non vis loqui?* cùm actus nolendi et actio loquendi reſpiciat te; dicendum eſt, பேசமாட்டாடாய். Ut autem dicam, *non vis me loqui?* cùm actio loquendi reſpiciat me, et actus nolendi reſpiciat te; dicam, நான் பேசவேண்டாமோ. Hæc autem regula diligenter obſervanda eſt, utpoté admodúm neceſſaria, et nullo caſu variabilis.

82 4) Voces இல்லை, அல்ல inter verba numerant Tamulenſes in ſuâ Grammaticâ: utraque ſignificat, *non eſt*; cum hoc diſcrimine, quod prima negat exſiſtentiam, ſecunda eſſentiam: primæ contraria eſt vox உண்டு vel இருக்கிறது, ſecundæ contraria eſt vox ஆம் vel ஆயிருக்கிறது. Unde ſi quæram, *domi eſtne oriza?* ſi eſt, reſpondet உண்டு vel இருக்குது: ſi non eſt, இல்லை. Videns autem aliquod granum, de eſſentiâ quærens, dicam, *hoc eſtne oriza?* ſi non eſt, reſpondet அல்ல; ſi eſt, reſpondet vel ſimpliciter ஆம், vel அரிசியாயிருக்குது. Hæc autem duo verba இல்லை, அல்ல, præter hanc vocem, habent gerundium இல்லா, இல்லாது, இல்லாமல்; et அல்லா, அல்லாது, அல்லாமல்: cui ſi addatur verbum இருக்கிறது vel போகிறது, conjugantur per omnes perſonas, numeros et tempora. Habent participium இல்லாத, அல்லாத, pro ſubjunctivo *ſi*; இல்லாதால், அல்லாதால், et compoſita இல்லாதிருந்தால், இல்லாதேபோனால், இல்லாவிட்டால், *ſi non ſit*. Hoc ultimo præcipuè in principio orationis utimur pro *aliter &c.* Prætereà hæ duæ voces poſſunt etiam addi nomini appellativo à participiis, v. g. இதைச்செய்தவனில்லை, vel இவன் இதைச்செய்தவனல்ல: primum negat exſiſtentiam, et idem eſt ac, *nemo eſt, qui hoc fecerit*; ſecundum negat eſſentiam, et idem eſt ac, *ille non eſt, qui hoc fecit*, et præſcindit, an alius fuerit, nec ne.

Promiſcuè

Promiscuè autem utraque vox potest addi verbali neutrius: நானிதனைச்செய்தத்திலுமில், vel செய்தத்திலன், *ego non feci hoc*.

5) உண்டு est verbum defectivum, quod significat *est*, importando exsistentiam, non essentiam, et æquivalet voci *est*, quando hæc sumitur loco verbi *habere*: v. g. si velim dicere, *ego hoc habeo*, dicam bene, *hoc mihi est*; et sic tamulicè, இதெனக்குண்டு, et construitur ut *est*, in illâ significatione. Non habet nisi hanc vocem உண்டு, quæ usurpatur pro utroque numero: est etiam participium உள்ள, cum eâdem significatione. Negativum non habet, sed huic rectà negativè opponitur இல்லை, de quo suprà. Prætereà உண்டு unitur cum verbo ஆகிறது, et fit உண்டாகிறது, et idem significat, scilicet *esse*, prout sumitur pro *habere*, et tunc conjugatur juxtà regulas verbi ஆகிறது. Prætereà உண்டாகிறது significat etiam *fieri*, et si illi conjungatur activum ஆக்கிறது, et fiat உண்டாக்கிறது, est *facere*, *creare*. 83

6) போதும் est verbum omninò defectivum: præter enim hanc vocem, quæ significat *satis est*, habet tantùm tertiam personam negativi, போதா vel போதாது: gerundium negativum போதாது vel போதாமல், et participium negativum போதா vel போதாத. In his omnibus vocibus, loco த, aliqui ponunt ர; sic போரும், போராது &c. semper prima est longa. Usurpatur autem hoc verbum, sicut apud Latinos, *satis est*; scilicet res, quæ sufficit, in recto, persona, cui sufficit, in dativo: இதெனக்குப்போதும், *hoc mihi satis est*; இதெனக்குப்போதாது, *hoc non satis est mihi*. 84

7) கடவது: hæc vox, quæ ab Alio dicta fuit particula quædam, reverà est verbum defectivum, quod non habet nisi omnes voces futuri, à quo juxta regulam, 85

regulam, quam trademus sequenti capite num. 107. fit hoc verbale கடவது, quod significat propriè, *debitum aliquid faciendi*. Pro futuro autem sunt hæ voces: கடவேன், *debebo*, கடவாய், கடவீர், கடவான், கடவார், கடவாள், கடவும், கடவோம், கடவீர்கள், கடவார்கள், கடவும். Verbali autem கடவது utuntur etiam ad exprimendum desiderium, et correspondet voci *utinam!* ut dicemus sequenti capite, ubi de modo supplendi optativum. Hinc impropriè numerant aliqui inter modos imperandi has phrases: செய்யக்கடவாய், போகக்கடவீர்கள் &c. Non enim sunt expressa imperia, sed significant: *debes facere*, *debetis ire &c.* Et certè benè possum dicere, செய்யக்கடவேன், in primâ personâ, quâ tamen apud omnes caret modus imperativus.

86 8) தக்க: hæc vox ab eodem, qui suprà, nomen adjectivum appellatur, cùm reverà sit participium præteriti à verbo தகுகிறது defectivo: quod, ut diximus num. 60. in præterito habet தக்கேன், et propterea habet participium præteriti தக்க, quod more ordinario, quem dabimus sequenti capite, fit nomen substantivum, addendo pro masculino அவன், pro fœminino அவள், pro neutro அது, elidendo semper unum *a*, et fit தக்கவன், தக்கவள், தக்கது. Verbum autem தகுகிறது significat *convenire*, *decere*. Habet præter dictas voces, futuri voces omnes, தகுவேன், தகுவாய், தகுவான் &c. cujus tertia persona neutrius est தகும், quæ vox inservit quoque ex regulâ universali, num. 72. pro participio tùm futuri, tùm præsentis: sic பொறுக்கத்தகும்பாவம், *peccatum, quod convenit ignoscere*, *peccatum remissibile*. Habet infinitivum தக்க, gerundium தக்கு, quod in linguâ vulgari non est in usu, in quâ tamen utuntur, ut diximus, par-

ticipio

incipio தகக. Habet vocem negativam தகேன, தகாய &c. cujus tertia persona neutrius est தகா vel தகாது, *non decet*. Habet gerundium negativum தகாது, vel தகாமல; et participium தகாத; unde பொறுககததகாதபாவம est, *peccatum irremissibile, quod non decet ignoscere.* Ex hoc verbo quoque est vox தகுதி, *proprietas*. Sicuti a மிகுகிறது, *crescere*, est மிகுதி, *incrementum*; ex தொகுகிறது, *uniri*, neutrum; est தொகுதி, *cætus*; ex பகுகிறது, *dividi in partes*, neut. est பகுதி, *portio*: hinc, cùm *tributum*, quod datur Regi, sit portio, quæ cuilibet convenit juxtà justitiam distributivam, dicitur பகுதி &c. Tandem ex hîc dictis patet, ex quâ radice sit illa phrasis, v. g. சொலலததககதாக; sunt tres voces, சொலல, தககது, ஆக, et explicatur hâc unâ voce, *ad dicendum*, quod et tamulicè, hâc unâ voce சொலல, elegantiùs dixeris. Attamen errore excusari non potest, quod aliquis scripsit, posse siquidem loco dicendi v. g. சொலலததககதாக வநதேன, dici, சொலலததககவநதேன; cùm enim தகக sit vox participii, quod in hâc linguâ nunquam potest separari à substantivo, et substantivum nullum hîc sequatur, nullo modo illa phrasis dici potest; uti dicere non possumus, சொனனவநதேன: utraque autem constructio eadem est. Benè autem dicas, சொலலததகக செயதி. Quo hæc clariús adhuc pateant, scias esse aliud verbum தககுகிறது, quo utimur, ut dicamus, *possessionem alicujus rei remanere alicui*. Sic cùm aliquid do alteri, si ipse velit dicere, *hoc est supra meum statum, non convenit mihi*: diceret, இதெனககுததகாது, à verbo தகுகிறது. Si autem velit dicere, *hoc non remanebit in meâ potestate*, alter vi auferet: tunc diceret, இதெனககுததககாது, à verbo தககுகிறது. Hoc ultimum verbum habet

pro

pro infinitivo தகக: unde hæc eadem vox est vox participii præteriti à verbo தககினறது, et vox infinitivi à verbo தககுகினறது: et propterea eadem vox significat *conveniens*, *decens*, et *permanere*, vel *ut permaneat*. Hinc hæc phrasis, செயயததககபடி காரமாகசசெயதுனககிது தககபபணணுவேன, est, *modo convenienti agendo, faciam, ut hoc tibi permaneat*: ubi primo loco, cùm τὸ தகக sit participium à தககினறது, non duplicat sequentem ப, at secundo loco, cùm τὸ தகக sit infinitivus à தககுகினறது, sequentem ப duplicat; omnia juxtà regulas primo capite traditas de augmento litterarum.

9) கூடும, à verbo கூடுகினறது: hoc significat *copulari*, in sensu neutro *coalescere*, *convenire*. Sic, si velim dicere, *ille convenit mecum* vel in itinere, vel in opinione, vel ad aliquod opus: dicerem, எனனோடவனகூடடினான. Sic, ut dicam, *istæ tabulæ benè coaluerunt inter se*, dicerem, இநதபபலகைகளநனறாயககூடடினது &c. Et in hoc sensu hoc verbum nullâ omnino voce deficit, et conjugatur juxtà regulas generales sine ullâ exceptione, et quotidiè secundùm voces omnes in omnium ore versatur. Aliquando verò significat etiam *posse aliquid fieri*, veniendo in recto non potentia causæ, sed possibilitas effectus; et juxta primam significationem idem est, ac si dicerem, *hic effectus convenit illi causæ*. In hoc sensu non occurrunt omnes personæ, sed tertia tantum neutrius; pro præsenti et futuro, கூடும; pro præterito கூடடினது; pro infinitivo கூட; pro gerundio கூடி; pro participiis கூடுகினற, கூடடின, கூடும; pro negativo கூடாது, கூடாமல, கூடாத &c. In hoc autem sensu et similibus vocibus utimur verbo ஆகினறது. Sic, இது செயயககூடும vel செயயலாகும, *hoc potest fieri*: sic, இது செயயககூடாது, vel செயயலாகாது, *hoc non potest*

potest fieri: sic, செய்யக்கூடினவேலை, vel செய்யலானவேலை, *opus quod potest fieri &c.*

10) Tandem inter verba defectiva, licet etiam hoc immeritò, addam போல. Dixi immeritò, siquidem hæc vox est a verbo போலுக்கிறது, quod significat *assimilari*, neut. petitque accusativum: quod verbum nec defectivum, nec anomalum est in linguâ elegantiori, in quâ habet pro præsenti போலுகிறேன், pro præterito போன்றேன், pro futuro போலுவேன் &c. Attamen cùm in linguâ vulgari nunquam usurpentur, nisi hæ quatuor voces, போல, போலும், போல், போலே, indulgens usui, inter defectiva numero. Ex his போல, *pôla*, est vox infinitivi, et juxta vim ejusdem infinitivi significat, *ut assimiler*, *assimileris* &c. pro quâlibet personâ. Sic: இவனைப் போலச்செய், *fac*, *ut ille facit*, id est, *fac ita*, *ut assimileris illi &c.* போலும் est tertia persona neutrius futuri, et de more usurpatur etiam pro præsenti: sic, இந்தப்பூனை புலியைப்போலுமே, *certè felis iste assimilatur tigridi &c.* Hinc eadem vox est etiam participium futuri, et supponit quoque pro præsenti; et tunc semper debet antecedere, et immediatè inhærere alii nomini, et æquivalet abjectivo *similis*, *le*: sic புலிகளைப்போலுஞ்சேவகரைக்கண்டேன், *vidi milites tigribus similes &c.* போல், *pôl*, et addito *e*, போலே, juxtà regulas elegantioris dialecti est syncopes à *pôlum*, ut participium, et idem significat; et semper bene explicatur per *ut*, *sicuti*. Et semper omnes petunt, ut dixi, accusativum. 88

CAPUT

CAPUT QUARTUM
DE SYNTAXI.

§. I.

De Constructione Orationis.

89 NOn ſecùs ac arte magis ornatur opus, quàm materiâ: ſic idioma quodlibet non tam à verborum ſelectu, quàm à ſyntaxis proprietate pretium ſumit. Sæpe dicimus latina verba, non latinè; et ſæpiùs europæam linguam loquimur tamulicis verbis. Hoc modo diu ſermonem produxerat quidam, quando ingenuè inſtitit quædam vetula; quæ tam eleganter tuâ linguâ diſſeris, dic, quæſo, et noſtrâ: erubuit ille, qui tamulicè ſe locutum credebat. Ut autem ad cautelam hujus linguæ Candidatis exemplum afferam. Ubi dixit Chriſtus, *qui non audierit eccleſiam, ſit tibi ut ethnicus et publicanus*: τὸ *ſit tibi*, verterunt, உனககிருககடடு, et eſt, *retine tibi*; quod certè non æquat conceptum Chriſti, ubi τὸ *ſit tibi* ſignificat, *habeatur à te*, et tamulicè dicendum, உனககவஞககடவான. Quarè operæ pretium æſtimo, addere aliqua de ſyntaxi tamulicâ: pauca quidem, ſpectatâ idiomatis amplitudine; quæ tamen tyronibus ſuperabundare videbuntur.

90 Ut autem a Conſtructione orationis initium faciam: de hâc auſim dicere, eam elegantiorem fore, quò magis elegantiori latinæ linguæ ſtylo accedat; licet diſſonantes aliquando phraſes habeat, ut referam inferiùs. Præterea hæc lingua Laconiſmum amat ſummoperè: et ſemper eò elegantiùs dixeris, quó paucioribus ſenſum tuum expoſueris. Hinc nec ſemel fortaſſe in his, quæ poſteris ſcripta reliquere Tamulenſes, leges v. g. போகததககதாக, pro போக; nec தாயெனனகிஷநாமதஜதககொணடிருககிஷவன, pro தாயெனனடவன,

nec

nec எனறுசொலலுகிறது அவைசரிக ககதகுஙகுணறதசததியமாகுமெனகி றதுககுச சநதேகமிலலை, quod his du-[illegible] bene explicari poteſt, எனபது நி சசெயநதானெ &c. Quarè his et ſimilibus phraſibus, in his præcipuè, quæ poſteris ſcribuntur, paſſim uti, hujus linguæ ſtylo conſonum eſſe non poteſt. Hinc cùm verbum இருககிறது ſit, *ſum, es, eſt*; in quâlibet phraſi, ubi *ſum, es, eſt*, conſtruitur cum duplici nominativo, ut *Deus eſt bonus*, Tamulenſes plerumque non addunt இருககிறது, ſed ſine ullo verbo Laconicè perficiunt orationem. Sic, அவனார, *quis eſt ille?* இது நலலதோ, *hoc eſtne bonum?* et barbarum eſſet, அவனாரிருககிறான &c. Sic elegantiùs dices: வநதவனெஙகே, *ubi eſt, qui venit?* இது பாவம, அது புணணியம, *hoc eſt peccatum, illud virtùs*, ஆணடவா சிததமானார, *Dominus determinavit &c.* Et licet dici poſſit, வநதவனெஙகெயிருககிறான; இது பாவமாயிருககும; அது புணணியமாயிருககும; ஆணடவா சிததமாயிருநதாா &c. tamen illa elegantiùs dicta, quia brevius. Ut autem regulas aliquas de conſtructione orationis ordine tradam, ſit

Reg. 1. Recto utuntur Tamulenſes, ut Latini. Aliquando eo utuntur loco accuſativi: பணநதநதென, loco dicendi, பணததைத தநதென, *dedi pecuniam &c.* quod tamen ſæpe fieri non laudo. Videntur quoque ſæpe uti recto, loco genitivi. Sic, மாககொமபு, pro மாததினகொமபு, *ramus arboris:* ſic, மலையுசசி, pro மலையினுசசி, *cacumen montis &c.* At reverá non recto utuntur loco genitivi, ſed utuntur nomine ſubſtantivo ad modum adjectivi, juxtà regulas, quas tradidi num. 43. Hinc nunquam dicent மாஙகொமபு, ஆடுகூடடு, ஆடுமணால &c. quod ſi dicerent, reverà 91

 utèrentur

uterentur recto, மாம், ஆடு, ஆமை &c. pro obliquo; sed juxtà regulas adjectivorum dicunt, மாக்கொம்பு, ஆட்டுக்குட்டி, ஆமைமணல் &c. Quarè etiam, quando juxta ibi traditas regulas aliqua nomina ponunt inter se conjuncta sine ullâ mutatione à recto, ut மலைமனுஷன், குளிர்காற்று &c. tunc quoque non rectum pro genitivo, sed substantivum ad modum adjectivi usurpare dicendi sunt. Quarè licet மலை sit *mons*, et குளிர், *frigus*: tamen மலைமனுஷன் non est, *homo montis*, sed, *montanus*; et குளிர்காற்று, non est, *ventus frigoris*, sed, *frigidus*: et sic de aliis omnibus.

92 *Reg.* 2. Usus genitivi differt à syntaxi latinâ eo, quod nunquam genitivo utantur, nisi adhæreat alteri nomini, cui immediatè anteponitur, et à quo dependet, ut effectus à causa, pars à toto, subditus à Domino &c. Vel etiam eum jungunt aliquot nominibus, quæ sumuntur, ut intrà dicam, tanquam particulæ quædam, seu prœpositiones.

93 *Reg.* 3. Tamulenses dativo ferè, ut Latini, uti solent. Sic 1) cùm latinè elegantiùs dixerim, *quod tibi nomen?* quam, *quod est nomen tuum?* sic tamulicè meliùs dicam, உனக்குப்பேரென்ன, quam, உன்பேரென்ன. Sic v. g. meliùs dicerem latinè, *malis omnibus universalis medicina est patientia*, quàm, *malorum omnium medicina &c.* Non aliter tamulicé elegantior est hìc genitivo dativus: எல்லாநோய்க்குப்போக்குமருந்தாகும்பொறுமை. Sic in utroque idiomate elegantiùs utimur dativo in his phrasibus: பெண்ணுக்கழகுநாணம், *mulieri pulcritudo, verecundia*; யானைக்குத்தொங்குங்காது, *elephanti pendent aures*; பாவமேமனுஷருக்குப்பகை, *humano generi hostis peccatum*; et similia. Sic ad explicandum commodum, incommodum, et ferè in omnibus, ubi Latini

Latini utuntur eleganter dativo, eo Tamulenses benè utuntur. 2) Præter Latinorum morem, dativo utuntur in comparativis. Sic, அதுக்கிதுபெரிது, *hoc est illo grandius*; sic, எனக்குநீய சாஸ்திரியோ, *numquid tu me doctior es?* &c. Et hic modus est admodùm elegans. 3) Ubi distantiam explicant, vel alter, vel uterque terminus distantiæ venit in dativo. Sic, ut dicant, *civitas, Tanjaûr dicta, hinc decem millia passuum distat*, dicunt, இதுக்குந்தஞ்சாவூருக்கும் பத்துநாழிகைவழியுண்டு; et uterque terminus venit in dativo: vel dicunt, இதுக்குத்தஞ்சாவூர் பத்துநாழிகைவழித்தூரம்; et tunc alter terminus tantùm venit in dativo, alius autem in recto. Hinc ex hâc regulâ, cùm அப்புறம், அப்பால், *ultra*, இப்புறம், இப்பால், *citra*, importent distantiam, petunt dativum: sic, ஆற்றுக்கப்புறம் vel அப்பால், *ultra flumen*; ஆற்றுக்கிப்புறம் vel இப்பால், *citra flumen*. Sic, மேல், *suprà*, கீழ், *infrà*, முன், *ante*, பின், *post*, cùm sint voces distantiæ, non accusativo, ut apud Latinos, sed dativo plerumque postponuntur. Sic, இதுக்குமேல், அதுக்குக்கீழ், இதுக்குமுன், அதுக்குப்பின் &c. Hinc motus quoque ad locum petit dativum: sic, ஊருக்குப்போனான், *ivit ad oppidum*; வீட்டுக்கு வந்தான், *venit domum* &c. 4) Tempus quoque plerumque venit in dativo: இன்றைக்கு வா, *veni hodie*; நாளைக்குச்சொல்லுவேன், *dicam cras*; ஏரண்டுவருஷத்துக்கு நீயவாராமலேன், *quarè à duobus annis non venisti* &c. Dixi, *plerumque*: utuntur enim et ablativo இல், ut suo loco dicemus. 5) Finis, qui intenditur, exprimitur per dativum: என்னத்துக்கு வந்தாய், *ad quid venisti?* &c. Hinc quotiescumque Latini finem, quem intendunt, explicant per accusativum cum præpositione *in* vel *ad* vel *propter*; sive et-

iam per particulam *ut* vel *ne* cum subjunctivo: in his omnibus tamulicè benè uti possumus dativo. Sic, *in laudem*, vel *ad laudem*, vel *propter laudem divinam hæc scripsi:* benè redditur tamulicè. தெவஸ்தொத்திரத்துக்கிதையெழுதினென. Sic *ut benè loquaris, usu opus est*, நீயநன்றாய்ப்பெசும்படிக்குப்பழக்கம்வெணும். Sic *ne ego morerer, ipse mortuus est*, நானசாகாதபடிக்குத்தானெசெத்தான &c. quod bene explicaretur per vocem infinitivi, ut suo loco dicam: செஸ்வாதந்திரமாக, பெச, சாகாதிருக்க, &c. 6) Graduus consanguinitatis, affinitatis, dependentiæ, et alia, quæ gradum important, exprimuntur per dativum. Sic quærenti mihi, உனக்கிவனென்னாகவெணும், (siquidem என idem est ac என்ன,) *quis est tibi hic homo?* respondebit, இவனெனக்குத்தகப்பன, எனக்குமகன, vel எனக்குமச்சினன, vel எனக்கடிமை, vel எனக்குசிநெகிதன &c. *iste homo mihi pater*, vel *filius est*, vel *cognatus*, vel *captivus*, vel *amicus &c.*

94 *Reg.* 4. Usus accusativi hic est: quoties verbum exprimit actionem aliquam, sive efficientiæ, sive respectûs, sive possessionis, sive odii, sive amoris &c. nomen, quod rectá à verbo afficitur, semper usurpatur in accusativo: sic, சொற்றையாக்கினன, வீட்டைக்கட்டினன, பாஷையைப்படித்தான, பலனையடைந்தான, தெவனைக்கண்டான, இதைக்குடித்தான, ஆஸ்தியையுடையான, மலையையெறினன நம்மைப்பகைத்தான, என்னைஸ்நெகித்தான, அவனைத்தொடர்ந்தான, வீட்டைநீக்கினன, பகையைக்கொண்டான, சீலையைக்கொண்டான, பாவத்தைவிட்டான &c. Atque adeó constanter utuntur

tur hàc regulà, ut si verbum rectà afficiat duo nomina, utraque usurpentur in accusativo. Sic, cùm verbum v. g. படிப்பிக்கிறது, *docere*, rectè afficiat et id, quod docemus, et eum, quem docemus: more Latinorum, verbum hoc duplicem amat accusativum. Sic, என்னைச் சாஸ்திரங்களைப் படிப்பித்தான், *docuit me scientias*: et licet aliqui utantur dativo quoad eum, qui docetur, et dicunt v. g. எனக்கு &c. hoc tamen, si solœcismo excusatur, barbarismo damnandum est. Sic, licet verbum v. g. சொல்லுகிறது, *dicere*, petat, ut, quod dicitur, veniat in accusativo; cui dicitur, in dativo, ut apud Latinos: cùm tamen alicui ejus laudes, vel vituperia dicuntur; tunc, quia rectà in illum quoque aliquam actionem exprimat verbum, elegantiùs duplici utuntur accusativo. Sic, அவனை ஸ்தோத்திரங்களைச் சொன்னேன், இவனைத் தூஷணங்களைச் சொன்னேன். Si autem velim exprimere, quod v. g. mihi retulerit laudes, vel opprobria, quæ contra alium dixerat, tunc, cùm me, cui hæc referuntur, nullo modo rectà afficiant illæ laudes vel opprobria; non *me*, sed *mihi* dicendum est etiam tamulicè. Sic, அவனைச் சொன்னன தூஷணங்களை யெனக்குச் சொன்னான், *retulit mihi, quæ in illum dixerat, vituperia &c.*

Reg. 5. Usus vocativi nihil differt a syntaxi latinâ: siquidem utuntur vocativo ne dum, quando aliquem vocant, ut, மகனே வா, *veni, fili*; sed etiam, quando invocant Deum: sic, யேசுவே யென்னை ரட்சியும், *o JESU, salva me.* Utuntur præterea vocativo in laudando aliquem: sic, பரிசுத்த மாதாவே, *o purissima mater!* Tandem eo utuntur ad exprimendum dolorem: sic mater, v. g. quæ dolet de filio mortuo, repetet sæpe, என் மகனே, என் மகனே &c. *fili mi, fili mi!* 95

Reg. 6. Ex ablativis primus, qui desinit per இல், et propriè correspondet nostro ablativo *in*, inservit 1) ad explicandum locum exsistentiæ: sic, மலையிலிருக்கும்புலிகள், *in montibus sunt tigrides.* 2) Hoc ablativo exprimitur motus à loco: sic, மலையில்விழுமாறு, *fluvius, qui cadit à monte*; மரத்தில்விழுந்தபழம், *fructus, qui cecidit ab arbore &c.* In hoc sensu addunt huic ablativo gerundium இருந்து vel நின்று, et tunc phrasis est clarior: sic, தன்வீட்டிலிருந்துவந்தான், *venit a suâ domo*; sic, மேகத்திலநின்றுமழைபெய்தது, *è nubibus cecidit pluvia &c.* 3) Hic ablativus usurpatur in comparatione, quando unum alio melius dicimus; tunc enim, quod inferius est, venit in ablativo இல்: sic, அதிலேயிது நல்லது, *hoc illo melius*. Et adhuc elegantiùs in hoc sensu huic ablativo addunt உம்: sic, அதிலேயுமிது நல்லது. 4) Si veró eodem modo veniat in ablativo இல் nomen universitatem importans, eadem phrasis inservit pro superlativo, quo Tamulenses carent. Sic, அதிலிது நல்லது est comparativum, *hoc illo melius*; at எல்லாத்திலுமிது நல்லது, est superlativum, *hoc omnium optimum*; et sic de cæteris. Præterea pro superlativo alio quoque et elegantiori modo utuntur: siquidem, si iterato eodem nomine, alterum ex his veniat in ablativo இல் plurali, explicat excellentiam, et gradus superlativi vim habet. Sic, செல்வங்களிற்செல்வம், *felicitas omnium perfectissima*: sic, அபத்தங்களிலபத்தம், *error omnium pessimus*: sic, நன்மைகளில் நன்மை, *bonum omnium maximum &c.* Hic modus cohæret cum linguâ hebræâ, quæ pariter, cùm careat superlativo, supplet ejus defectum geminatis nominibus, usurpando alterum in genitivo plurali, uti videmus sæpissimé in S. Scripturâ. Sic, *Deus deorum*, est, *Deus maximus*: sic, *canticum*

canticum canticorum, est, *canticum excellentissimum*: sic, *vanitas vanitatum*, est, *res vanissima*: sic, *sancta sanctorum*, est, *res sanctissima &c.* 5) Inservit pro ablativo temporis: சென்றகாலத்திலே, *tempore elapso*; வருங்காலத்திலே, *tempore futuro*; இத்தருவாயிலே, *hâc occasione &c.* 6) Hic ablativus desinit quoque per vocem இடத்திலே, quæ vox est ablativus இலே à nomine இடம், *locus*: et tunc usurpatur in primo et secundo usu; et etiam eleganter loco præpositionis *apud*: sic, *hæc omnia apud me non sunt*, இதெல்லாமென்னிடத்திலில்லை. Ita pro ablativo locali: கடலிடத்திலேமுத்து, *margaritæ sunt in mari*; நீரிடத்திலன்னம், *cygnus habitat, ubi sunt aquæ &c.* Item et elegantiùs, ut exprimant effectum à suâ causâ: sic, பூவிடத்திலேவாசனை, *à flore emanat odor*; சூரியனிடத்திலேயொளி, *à sole lux*; புண்ணியத்திடத்திலின்பம், *à virtute dulcedo &c.*

Reg. 7. Secundus ablativus in ஆல் propriè est noster ablativus cum præpositione *à* vel *ab*: unde usurpatur propriè ad explicandam causam vel efficientem, vel materialem, vel instrumentalem, vel etiam conditionem, sine quâ non. Sic, பனியாலேகுளிர், *a rore frigus*; தீயினாலேபுகை, *ab igne fumus*; இவனாலேகெட்டேன், *ab illo* vel *illius causâ perii &c.* et hæc de causâ effectivâ. மரத்தாலேசெய்தசிலை, *ex ligno facta statua &c.* causa materialis. Sic, ஆணியாலறைந்தான், *affixit clavis*: அதைக்கண்ணாலேகண்டேன், *oculis vidi illud &c.* causa instrumentalis. Sic, செய்தவேலையினாலேகூலிவரும், *ex opere facto merces veniet*; id est, si opereris, mercedem accipies &c. conditio, sine quâ non. Hinc sicut apud Latinos in verbis passivis agens venit in ablativo *à* vel *ab*; sic apud Tamulenses in ablativo ஆல்: 97

sic, அவனாறசொலலபபடடது, *hoc ab illo dictum fuit &c.*

98 *Reg.* 8. Tertius ablativus ஒடு propriè æquivalet nostro ablativo societatis: அவனோடுவநதேன, *veni cum illo &c.* Hoc ablativo causam quoque explicant, et eo utuntur ferè promiscue cum ablativo ஆல nuper dicto. Sic, புணணியததால vel புணணியததோடு நனமையெலலாம வரும, *bona omnia venient cum virtute* vel *a virtute*: sic, ஆணியால vel ஆணியோடேறநதான: sic, கணணால vel கணணோடே கணடேன &c. Præterea hoc ablativo possessionem explicant: ஆஸதியோடிருநதான, *fuit cum divitiis, fuit dives*; ஆரோககியததோடேபோனான, *abiit cum salute, sanus*, பாவததோடிருககிறான, *est in peccato &c.*

99 APPENDIX. Quando verbum actionem exprimens, afficit rectà nomen partis alicujus rei; tunc nomen partis venit in accusativo, nomen autem principale in genitivo: sic, பூனையினவாலையறுததேன, *abscidi caudam felis.* Potest *secundò* et elegantiùs nomen principale venire in dativo: sic, பூனைககுவாலையறுததேன, *abscidi caudam feli.* Sive etiam *tertiò* nomen principale in accusativo, et nomen partis in ablativo இல: sic, பூனையைவாலிலேயறுததேன, *abscidi felem in caudâ.* Sic, எனகனனததையடிததான, vel, எனககுககனனததையடிததான, vel எனனைககனனததிலடிததான, *percussit faciem meam*, vel *mihi faciem*, vel *me in facie.* Dicunt Tamulenses in suâ Grammaticâ, posse quoque in tali casu utrumque nomen, principale et partis, usurpari in accusativo, et dici: பூனையைவாலையறுததேன, எனனைககனனததையடிததான &c. quod tamen nec latinè dicitur, nec tamulice bene sonat.

§ II.

§. II.

De Nomine.

De partibus orationis regulas aliquas tradere ſtatu- 100
ens, a Nomine incipiam. Et I. ad elegantiam ſyntaxis ſummoperè ſpectat, nomina ſuo quæque ſenſu ac proprietate uſurpare: ſiquidem, quæ aliàs elegantiſſima ſunt, mutato ſenſu, barbarè ſonant. Et quamvis ſenſum propiium nominum ac verborum omnium exhibere ad Lexicon ſpectet: tamen nomina nonnulla, quæ magis neceſſaria et varia ſunt, ut faciliùs tyronibus innoteſcant, breviter hìc tradere, operæ pretium judico. Quarè, 1) tamulica lingua plura habet nomina, quibus infantiam explicet tùm hominum, tùm animalium, tùm arborum, quibus promiſcuè uti non licet. Ex his குழந்தை et பிள்ளை. உள்ளை dicunt de hominibus, et பிள்ளை உள்ளை dicunt præthereà de palmis, cùm parvæ ſunt: தென்னம் பிள்ளை உள்ளை. குஞ்சு dicunt de avibus, de muribus, de piſcibus, de inſectis: ſic, புறக்குஞ்சு, *pullus columbæ*; கோழிக்குஞ்சு, *pullus gallinæ*; எலிக்குஞ்சு, மீன்குஞ்சு &c. Quadrupedum animalium filios parvos communi vocabulo குட்டி vocant: ſic, சிங்கக்குட்டி, குதிரைக்குட்டி, நாய்க்குட்டி &c. Dicitur hoc quoque de ſerpentibus: பாம்புக்குட்டி. De piſcibus majoribus dicunt aliqui குட்டி: ſic, சுறாக்குட்டி. Ex hâc regula generali excipe mures, ut diximus, cujus filios vocant குஞ்சு. Excipe quoque vitulos ex vaccis et ex bubalis, (Luſitani *buſaras* vocant,) de quibus nullo modo poteſt dici ſimpliciter குட்டி, ſed dicendum கன்று vel கன்று க்குட்டி. ſic, பசுவின் கன்று vel பசுவின் கன்றுக்குட்டி; எருமைக் கன்று vel எருமைக்கன்றுக்குட்டி. De equis verò et aſinis, præter குட்டி, poteſt etiam dici

dici மறி: sic, குதிரைமறி vel கழுதைமறி. Sic præter குட்டி potest dici கன்று de cervis, மான்கன்று; de camelis, ஒட்டகக்கன்று; et de elephantibus, யானைக்கன்று. Tandem de plantis omnibus, quæ parvæ sint, exceptâ palmâ, ut suprà diximus, usurpatur nomen கன்று: மாங்கன்று வெப்பங்கன்று, புளியங்கன்று, முருங்கைக்கன்று &c.

101 2) Tamulenses, ut explicent masculum et fœminam, communi vocabulo dicunt ஆண், பெண்; et hoc dici potest de quolibet, etiam animalium et avium: attamen, si absolutè dicatur, supponit pro hominibus tantùm; pro quibus addunt etiam vocem பிள்ளை. Sic, ஆண்பிள்ளை, பெண்பிள்ளை; neque tamen significat *filius hominis* vel *mulieris*, sed absolutè est, *vir* vel *fœmina*: et quando sic habet additum பிள்ளை, nullatenùs de aliis animalibus dici potest. Ex his autem masculum avium vocant சாவல், fœminam பெட்டை, cum primâ brevi, et anteponuntur hæc vel postponuntur nomini proprio cujuscumque avis: sic, சாவற்கோழி vel கோழிச்சாவல், *gallus*; பெட்டைக்கோழி vel கோழிப்பெட்டை, *gallina*; சாவற்புறா; *masculus columbæ*; பெட்டைப்புறா, *columba fœmina* &c. De quadrupedibus autem variant: siquidem quoad boves, si sit *vitulus*, dicitur காளைக்கன்று; si *vitula*, கிடாரிக்கன்று. Si vitulis majores sint, simpliciter masculus காளை, fœmina கிடாரி vocantur. Si autem ad laborem apti sint, *bos* vocatur எருது, *vacca*, பசு. *Taurum* autem nominant பொலிவெருது. De *bubalis*, quos Lusitanos *busaros* vocare dixi, masculum in quâlibet ætate vocant கிடா, cui, si sit parvus, addunt கன்று. கிடாக்கன்று: fœminam semper dicunt எருமை, et, si parva, எருமைக்கன்று. Ex

று. Ex equis et asinis masculus vocatur குணறு; sic, குணறுககுதிரை, குணறுககழுதை: fœmina verò கோளிகை; sic, கோளிகைககுதிரை, கோளிகைககழுதை. Ex aliis quadrupedibus fœminam communi voce dicunt பெடடை: sic, பெடடையாடு, பெடடைமான, பெடடைபபுறா, பெடடைநாய &c. Quoad masculum autem variant: siquidem masculum ex canibus, felibus, vulpibus, simiis et aliis hujusmodi, vocant கடுவன; ex cervis கலை; ex ovibus et capris கிடாய். Quæ omnia spernenda sanè non sunt: multùm enim ridere vidi audientes, qui *agnum* சாவல vocaverat; et quis apud nos quoque risum continere posset, si audiret agnum vocari v. g. *gallum*.

3) Ut aliquid de arboribus dicam: Latini indiscri- 102
minatim folium dicunt de herbis, de arboribus omnibus, de floribus &c. Tamulenses verò communi quidem vocabulo folia arborum vel plantæ florum இலை vocant: plura tamen excipiuntur, quæ speciali notantur nomine; scilicet folia cujuscumque generis palmarum dicunt ஓலை, பனையோலை, கூநதற்பனையோலை, தெனனோலை: hæc ultima vocantur etiam voce communi, இலை, தெனனிலை. Folia arbusti *Tâlei* dicti, ஓலை dicunt, தாழையோலை. Præterea ஏடு, primâ longâ, vocant folia, in quibus scribunt; et folia arboris *Camugu* dictæ, கமுகேடு; et folia florum, non autem folia illorum plantæ, பூவினேடு: et hæc ultima dicunt etiam இதழ், பூவிதழ. Fructus autem arborum communi vocabulo, si sint admodùm parvi, ut vix flos deciderit, dicuntur பிஞசு; si autem grandes quidem, at immaturi, dicuntur காய: si verò maturi பழம vel கனி. De quâlibet autem specie leguminum, si fructus sint admodùm teneri, non பிஞசு, sed புணல vocantur;

tur; si majores, sed immaturi, காய: cùm autem maturi sunt, non பழம vel கனி, sed, quia arescunt, ut maturi fiant, dicuntur நெதது, primâ brevi. Præterea plures sunt arbores, quæ fructus uno, ut ita dicam, racemo simul afferunt: racemum autem hunc vocant குலை vel தாறு. Utroque nomine uti possumus de fructibus arboris *Camugu* dictæ: கமுகஙகுலை, கமுகநதாறு. De dactylis: பேரீசசஙகுலை, பேரீசசநதாறு. De ficu indicâ: வாழைககுலை, வாழைததாறு. De palmis autem dici tantùm potest குலை, et non தாறு: sic, தெனனஙகுலை, பனஙகுலை. De palma verò et *Camugu* dicitur etiam பாளை: sic, தெனனமபாளை, கமுகமபாளை. Sic vocantur, harum arborum racemi, ut ita dicam; sicuti etiam involucrum quoddam, ex quo illi racemi procedunt. Si autem singulos fructus velim dicere, nomine communi vel பிஞசு, vel காய, vel பழம dicendi sunt: sic, fructus palmæ, தெஙகாய, fructus ficûs indicæ வாழைககாய, வாழைபபழம, &c. Alia autem hujusmodi quàm plura in Lexico diligenter adnotabimus.

103 Præterea II. ad syntaxim spectat, scire, Tamulenses quàm plurima habere nomina appellativa, et cuilibet fas esse, ad libitum de novo componere non tot, quin plura, quæ certè in Lexico inveniri nequeunt: pro quo sint hæ regulæ. 1) Addendo nomino substantivo vocem காரன pro masculino, et காரி pro fœminino, formant nomina apellativa hominum. Sic ex சீடடு, *epistola*, *tabella*, fit சீடடுககாரன, *tabellarius*: ex தோடடம, *hortus*, fit தோடடககாரன, *hortulanus* &c. in quâ compositione regulæ adjectivorum observandæ sunt. Primum enim nomen adjectivo more sumitur: hinc, quæ desinunt in ம, hoc deperdunt, ut videre est in exemplo தோடடககாரன. Sic ex eisdem regulis,

regulis, quæ desinunt in து, டு, று, duplicant ultimam suam consonantem, et ex எருது fit எருத்துக்காரன், ex ஆடு fit ஆட்டுக்காரன், ex வயறு fit வயற்றுக்காரன் &c. Attamen præterquàm, quod hic modus non adèo elegans est; non semper eo uti possumus: non enim omnibus nominibus addi potest vox காரன், sed, plerumque iis tantùm, quæ vel officium exprimunt, ut data exempla monstrant, vel passionem animi aut corporis important: sic, கோபக்காரன், *iracundus*, வியாதிக்காரன், *infirmus &c.* Si à nomine v. g. loci nomen appellativum formare velim, ut nos à Româ, Romanum dicimus, nullo modo addi potest vox காரன். Si enim v. g. ex மலை, *mons*, ut fieret *montanus*, dicerem, மலைக்காரன், irriderent vel ipsæ vetulæ. Sic ridiculum esset, இவனெந்தவூர்க்காரன், *cujas est iste homo?* இவன் தஞ்சாவூர்க்காரன், *iste est habitator civitatis Tanjaûr dictæ*: sed debet dici, மலையான், எந்தவூரான், தஞ்சாவூரான் &c.

2) Alium modum afferunt aliqui, quo nomina fiant appellativa; addendo scilicet nomini substantivo உள்ளவன், உள்ளவள்: sic, அகங்காரமுள்ளவன், *superbus*; மலையிலுள்ளவன், *montanus &c.* Attamen hæc non nomina appellativa, sed phrases dici debent; constant enim ex pronomine அவன், அவள், cum participio உள்ள, et nomine alio substantivo: unde licet benè possimus ea latinè reddere per nomina appellativa, ut feci; tamen ad litteram vertuntur, *ille, qui habet superbiam*; *ille, qui habitat in monte.* 104

Quare 3) alio admodùm eleganti modo solent Tamulenses componere pro libito nova nomina appellativa: qui modus omni nominum generi communis est. Sic ex அகங்காரம், *superbia*, fit அகங்காரன், *superbus*, அகங்காரி, *superba*, aliquando et *superbus*: 105

bus: ex உதாரம், *liberalitas*, fit உதாரன், *vir liberalis*, உதாரி, *mulier liberalis*, &c. At ex பாவம் fit பாவி, *peccator* et *peccatrix*: ex லோபம் fit லோபி, *avarus* et *avara* &c. Ex முகம் fit முகத்தான், முகத்தாள்: ex பட்டணம் fit பட்டணத்தான், பட்டணத்தாள் &c. Ex அழகு fit அழகன், அழகி: ex கழுத்து, கழுத்தன், கழுத்தி &c. Pro quo plures sunt regulæ, quas in Grammaticâ elegantioris linguæ tradam: hoc unum hîc addam, ex nominibus, præcipuè locorum, fieri appellativa, si nomini, adjectivè sumto, addatur pro masculino அன் vel ஆன், et pro fœminino ஆள். Sic ex கஞ்பாளையம், nomen cujusdam oppidi, fit கஞ்பாளையத்தான், கஞ்பாளையத்தாள்: ex மலை, மலையன், vel மலையான்; et மலையாள்: ex ஊர், ஊரான், ஊராள்.

106 Prætereà ex quolibet verbo fiunt nomina appellativa hoc modo. Participiis præsentis, præteriti et vocis negativæ addunt pronomen அவன், அவள், elidendo semper unum *a*: sic, செய்கின்றவன், செய்கின்றவள்; செய்தவன், செய்தவள்; செய்யாதவன், செய்யாதவள் &c. Pro futuro autem fiunt nomina appellativa, non à participio, sed à voce primæ personæ futuri, quæ si desinat in ப்பேன் vel யேன், ablato ஏன், additur அவன், அவள். Sic ex இருப்பேன் fit இருப்பவன், இருப்பவள்: ex காண்பேன், காண்பவன், காண்பவள்: ex எண்பேன், எண்பவன், எண்பவள் &c. Si verò futurum desinat in வேன், mutato வ in ப, terminatur eodem modo. Sic ex செய்வேன், fit செய்பவன், செய்பவள்: ex விடுவேன் fit விடுபவன், விடுபவள் &c. Hic autem modus est elegantior, et inservit etiam pro præ-

senti:

ſenti: v. g. ராயனென்பவன், *homo, qui dicitur Râyen*, id eſt, *Petrus &c.* Utuntur quoque aliquando, et adhuc elegantiùs, voce ipſâ tertiæ perſonæ vel præteriti vel futuri, ad modum nominis appellativi: செய்தான், செய்தாள்; செய்வான், செய்வாள்; et pro utroque genere in plurali, செய்தார், செய்வார்: quæ voces et ſignificant, et declinantur more nominum. Sic dicunt, செய்தாரைப்போலே, *ut ii, qui fecerunt*: செய்வாரில்லை, *non eſt, qui faciat &c.* Sic, தின்மைசெய்வார்க்கு நன்மைசெய், *benefac mala facientibus*. Hinc vox பாடுவான் eſt, *cantator &c.*

Ex quolibet verbo fiunt præterea plura verbalia, 107 quæ ad modum nominum declinantur, et 1) ex participiis præſentis et præteriti fiunt verbalia செய்கிறது, படிக்கிறது, et செய்தது, படித்தது &c. Hinc apparet, quàm impropriè hæ voces v. g. செய்கிறது, சொல்லுகிறது &c. dicantur voces infinitivi: quod certè falſum eſt, niſi etiam dicas, quod செய்கிறவன், செய்கிறவள் &c. ſint voces infinitivi. Cùm autem has dicunt eſſe, ut ſunt, voces participii præſentis, cum addito pronominis அவன், அவள், ex quo fiunt nomina appellativa hominum: ſic et செய்கிறது eſt vox ejuſdem participii cum addito pronominis அது, ex quo fit nomen verbale, quod per ſuos caſus declinatur, et non correſpondet infinitivo Latinorum, niſi quando hoc ſumitur tanquam nomen, ut in hâc propoſitione, *ſtudere bonum eſt*, quam vertam, படிக்கிறது நல்லது. At in hoc ſenſu infinitivo Latinorum correſpondent cætera quoque verbalia, de quibus infra, படித்தல், படிப்பு &c. unde illa propoſitio poteſt reddi, படித்தல் நல்லது படிப்பு நல்லது, படிப்பது நல்லது &c. Numquid propterea hæc omnia voces infinitivi dicenda ſunt?

Pro

Pro futuro verbale fit à primâ voce futuri, mutando ஏன் in அது: sic ex செய்வேன் செய்வது; ex படிப்பேன், படிப்பது; ex என்பேன், என்பது &c. Hoc verbale est primis adhuc elegantius, et commune omnibus verbis, et supponit etiam pro præsenti, et pro continuatione actionis: *hoc quod est facere*, vel, *solere facere*; *hoc quod est discere*, vel, *solere discere &c.* Hinc cognoscimus originem ac vim illius vocis, quæ usu adeò communis est, ஆவது. Est enim verbale a voce ஆவேன், ex futuro verbi ஆகிறது, quod etiam significat *esse*; unde verbale ஆவது significat, *hoc quod est esse, essentia*: sic, அவன் சொன்ன செய்தியாவது, est, *essentia nuntii, quod ille dixit*. Unde revera vix aliquid addit in oratione, cùm satis esset dicere, அவன் சொன்ன செய்தி &c.

108 2) Fiunt nomina verbalia mutando கிறது in கை: sic ex செய்கிறது, செய்கை; ex இருக்கிறது, இருக்கை; ex ஆகிறது, ஆகை &c. Quo verbali eleganter utimur præcipuè in ablativo இல் vel ஆல்: sic, இப்படியாகையில், *cùm hoc ita sit*; இப்படியாகையால், *quia hoc ita est*; et simpliciter ஆகையால் in principio orationis idem sonat ac *quarè*, *quapropter*.

109 3) Fit verbale in ல், addendo hanc consonantem voci infinitivi, de quo dixi num. 70. Sic ex இருக்க, இருக்கல்; ex செய்ய, செய்யல்; ex வர, வரல் &c. ubi, cùm post *a* breve sit ல் finalis, ex regulâ, de quâ num. 8. τò *a* debet pronunciari, quasi ac si esset *e* lenis, *iruquel*, *cheyyel*, *varel &c.* Hic modus communis sanè est verbis omnibus: in linguâ tamen vulgari vix eo utimur, nisi cum voce ஆம் vel ஆகாது, ஆன vel ஆகாத, á verbo ஆகிறது, quando importat *posse fieri*, vel *non posse fieri*, ut dictum est num. 87. Et sic dicimus, நாமிங்கேயிருக்கலாம், *possumus hic manere*: நா உலாத்திய வரலாம்.

வரலாம், *cras poteris venire:* ஆண்டவராலே செய்யலாகாததுண்டோ, *numquid Deo impossibile est aliquid? &c.* Atque, ut in allatis exemplis videre est, utimur eâdem voce pro quâlibet personâ, genere et numero: et reverà nomen principale, quod venit in recto, in dictis propositionibus est ipsum verbale, இருக்கல், வரல், செய்யல். Huic simile aliud verbale est, communi ac vulgari usu tritum in linguâ sublimi: fit autem mutando க்கிறது in த்தல், et கிறது in தல். Sic ex படிக்கிறது fit படித்தல்; ex ஆகிறது, ஆதல்; ex செய்கிறது, செய்தல் &c. Quod verbale declinatur per omnes casus: v. g. செய்தலினை, செய்தலுக்கு, செய்தலால், செய்தலில், செய்தலால், செய்தலோடு &c. Elegans admodùm est hic modus, attamen non adeò communis in linguâ vulgari.

4) Tandem fit verbale á verbis in க்கிறது, si, hoc ablato, addatur ப்பு: sic ex இருக்கிறது, இருப்பு; ex படிக்கிறது, படிப்பு; ex கறுக்கிறது, கறுப்பு; ex ஒக்கிறது, defectivo, ஒப்பு &c. Hoc autem verbale vix retinet vim verbi: sic இருப்பு, non significat hoc, quod est esse alicubi, sed propriè *exsistentia* in tali et tali loco; sic படிப்பு, non hoc, quod est studere, sed *studium*; sic ஒப்பு, nòn hoc, quod est assimilari, sed est *similitudo* &c. et ad modum nominum construitur. 110

Nomina omnia, quæ à verbis deduci docuimus, sive appellativa, sive verbalia, reverà omnia declinantur ut nomina, attamen construuntur ut verba, si excipias, quæ modò diximus desinere in ப்பு. Alia autem omnia petunt casum, quem amat verbum, à quo deducta sunt: quod non fit apud Latinos, ubi *amans* v. g. licet sit a verbo *amo*, quod petit accusativum, quando sumitur non ut participium, sed ut 111

nomen appellativum, construitur ad modum nominis, et petit genitivum dependentiæ, unde dicitur, *virtutis amans*. Aliter autem apud Tamulenses, ubi v. g. à verbo படைக்கிறது, *creare*, fit appellativum படைத்தோன் vel படைத்தவன், *creator*: attamen hoc non admittit genitivum dependentiæ, sed res creata debet poni in accusativo, quem petit verbum படைக்கிறது. Sic dicitur, மனுஷரைப்படைத்தோன், unde ad litteram verti debet, non, *creator*, sed, *qui creavit homines*. Quæ autem desinunt in ப்பு, more appellativorum apud Latinos, ut nomina substantiva construuntur: unde licet படிக்கிறது, *studere, discere*, petat accusativum; படிப்பு non accusativum, sed genitivum dependentiæ admittit, et dicitur v. g. இந்தப்பாஷையின் படிப்புக்கடினம், *studium hujus linguæ difficile est*. At, si alio verbali utar, v. g. படிக்கிறது vel படிப்பது: tunc nullo modo genitivum dependentiæ, sed accusativum petit. Sic dicam, இந்தப்பாஷையைப்படிப்பது vel, படிக்கிறது கடினம்: et ratio est, quia, ut supra dixi, படிப்பு propriè est, *studium*, et படிக்கிறது vel படிப்பது propriè est, *hoc quod est studere*; unde illud ad modum nominis, hæc ad modum verbi construuntur. Hoc modo aliquando verbalia in ஐ significant, non ut verbalia, sed ut nomina absoluta. Sic v. g. செய்கை significat quidem, *hoc quod est facere*, sed simul est, *actio &c.* Quarè in primo sensu hæc verbalia construuntur ut verba, et declinantur ut nomina. Sic, அதை நீ செய்கையில் &c. *cum tu id facias &c.* In secundo autem sensu, tanquam nomina absoluta, nominum more et declinantur et construuntur, et dicitur, என் செய்கை *actio mea*; நல்ல செய்கை, *actio bona &c.* Et hæc sufficiant de nominibus quoad syntaxin.

§. III.

DE VERBIS: et I.

DE MODO SUPPLENDI EA, QUIBUS CARET HÆC LINGUA.

CApite superiori, ubi de verbis, quoad modum indicativi non dedi nisi tempus præsens, præteritum et futurum. Tamulenses enim nec vocem imperfecti habent, nec plusquamperfecti: explicant tamen satis apertè conceptum suum per phrases, quæ hîc, ubi de syntaxi, jure tradendæ sunt. 112

Imperfectum.

Quarè 1) ut tempus imperfectum exprimam, loquens de re præteritâ, utar voce futuri. Sic laudans hominem, qui jam mortuus sit, si velim dicere, *ille vir verum Deum colebat, eleemosynas dabat, virtutes omnes exercebat &c.* dicam, அவனெ மெய்யான சுவாமியை வணங்குவான, பிச்சைக்கொடுப்பான, சகலபுண்ணியங்களைச்செய்வான &c. Unde quotiescumque de re præteritâ futurum usurpare videmus, ad imperfectum illud reddendum est. 2) Si gerundio cujuscumque verbi addam vocem præteritam à verbo இருக்கிறது, v. g. சொல்லியிருந்தேன, செய்திருந்தேன &c. hæc phrasis, si ex contextu appareat, cohærere tempore cum eo, quod in oratione eam præcedit vel sequitur: tunc hæc phrasis supponit pro imperfecto. Sic, நீயவரும்போது நானிதைச்செய்திருந்தேன, benè reddam, *tempore, quo veniebas, ego hoc faciebam.* Cúm enim actio mea, quæ ab illâ phrasi exprimitur, appareat cohærere tempore cum adventu alterius, benè redditur per imperfectum. Adverte, quod illud quoque, வரும்போது, cùm sit vox futuri, dicta de re præteritâ, juxta regulam nuper dictam, æquivalet imperfecto, *tempore quo veniebas.*

 Plus-

Plusquamperfectum.

113 Si autem illa eadem phrasis ex contextu appareat, non cohærere tempore, sed præcessisse: tunc supponit pro plusquamperfecto. Sic, நீயவருமுன்னேநா னிதைச்செய்திருந்தேன், reddam, *antequam venires, id ego feceram*; cui æquivalet hæc alia, நானிதைச்செய்திருந்தபிறகுநீய வந்தாய், *venisti, postquam id feceram*: apparet enim ex particulis முன்னே, *antequam*, vel பிறகு, *postquam*, quod actio mea præcesserit tempore adventum illius. Præterea etiam sine his vel similibus particulis, si appareat ex contextu, quod actio per gerundium cum præterito இருந்தேன் expressa, præcesserit tempore aliam actionem, quæ habetur in oratione: semper illa phrasis reddenda est per plusquamperfectum. Sic, si dicerem, அவன்கந்திரவியங்களுமடைந்திருந்தாலுந் தரித்திரனாய்ச்செத்தான்; cùm dicam, illum mortuum esse pauperem, satis apparet ex contextu, quod, quando mortuus est, non habebat divitias, quas ante acquisierat; unde actio acquirendi eas ex contextu apparet præcessisse tempore ejus mortem: hinc benè reddam illam propositionem hoc modo, *plures divitias acquisierat quidem, at pauper mortuus est &c.* Auctor quidam pro imperfecto assignat has duas phrases: நீயவிசுவாசிக்கிறேயப்போதவன்விசுவாசித்தான், vel, quod elegantiùs dicit ille, நீயவிசுவாசிக்கிறேயப்போநான் விசுவாசிப்பேன். Pro plusquamperfecto autem assignat hanc: நீயவிசுவாசிக்கிறேயத்துக்குமுன்னேநான் விசுவாசிப்பேன். Attamen has phrases nec legi, nec audivi unquam apud indigenas: quinimó nondum inveni, qui eas dixerit phrases tamulicas, easque intellexerit.

Opta-

Optativus.

Modo optativo caret hæc lingua, cui ſupplent per aliquas phraſes. Utuntur autem vel infinitivo ஆக, à verbo ஆகிறது, vel defectivo, கடவது, vel utroque, anteponendum unum alteri, ஆக்கடவது, vel கடவதாக. Diſtinguunt autem tempora optativi hoc modo. 1) Vel addunt illas particulas vocibus futuri, செய்வேனாக, செய்வாயாக, &c. vel செய்வேனாக்கடவது &c. Sive etiam addunt illas verbali a futuro, de quo num. 107. v. g. செய்வது, படைப்பது: ſic செய்வதாக, vel செய்வதாக்கடவது &c. ſive etiam utuntur infinitivo cum கடவது, v. g. செய்யக்கடவது vel செய்யக்கடவதாக &c. Hæ phraſes omnes inſerviunt pro præſenti, imperfecto et futuro optativi: *utinam faciam, facerem, fecero!* Et præter primum modum, qui conjugatur per perſonas, cæteri omnes, nullâ factâ mutatione, inſerviunt pro quâlibet perſonâ et numero, juxtà nomen, quod illi anteponitur. 2) Utuntur gerundio cujuscumque verbi cum infinitivo இருக்க, cui addunt ſupra dictas voces, செய்திருக்கக்கடவது vel, கடவதாக. Sive utuntur verbali ex præterito, v. g. செய்தது, cui addunt ஆக்கடவது: ſic, செய்ததாக்கடவது. Et hæ phraſes inſerviunt pro quâlibet perſonâ et numero præteriti optativi: ſic, அங்கே பெய்திருக்கக்கடவது vel, பெய்ததாக்கடவது, *utinam jam ibi pluerit! &c.* 3) Utuntur gerundio cujuscumque verbi cum verbali præteriti à verbo இருக்கிறது, v. g. செய்திருந்தது, கேட்டிருந்தது &c. cui addunt illas particulas; ſic, நீயதைக்கேட்டிருமுன்பாது நானுனக்குக் கேட்டிருந்ததாக்கக்கடவது: hæc phraſis inſervit pro quâlibet perſonâ et numero plusquamperfecti optativi;

tativi; unde propositio dicta vertitur, *dum tu illud audiebas, utinam et ego simul audivissem!*

Subjunctivus, si.

115 Subjunctivo pariter carent Tamulenses: supplent autem hoc modo. A voce præteriti, mutato ஏன் in ஆல, formant vocem pro subjunctivo, *si*: v. g. ex வந்தேன் fit வந்தால; ex இருந்தேன், இருந்தால: ex ஆனேன், ஆனால; ex படுத்தேன், படுத்தால &c. Alio quoque modo formant vocem pro eodem subjunctivo: ex verbis, quæ desinunt in க்கிறது, ablato றது, addunt ல, et fit க்கில: sic ex இருக்கிறது, இருக்கில; ex பார்க்கிறது, பார்க்கில &c. Ex verbis autem, quæ desinunt per கிறது, hoc ablato, additur இல, et eliditur *u*, si inveniatur: sic ex சொல்லுகிறது, சொல்லில; ex காட்டுகிறது, காட்டில &c. Ex his excipe, quæ in præterito habent இனேன், quæ, ablato னேன், addunt ல. Sic ex வணங்கினேன் fit வணங்கில &c. quæ reverà non est exceptio; siquidem, ut pluries dixi, non est வணங்கிறது, nisi per syncopen à வணங்குகிறது &c. unde வணங்கில fit juxtà regulam generalem: et sic de aliis hujusmodi verbis. Excipe tamen, quæ ante கிறது habent unam tantúm syllabam longam, ut ஆகிறது, ex quo fit ஆகில; ex போறது, cùm reverà sit போகிறது, fit போகில; ex காண்கிறது fit காண்கில &c. Hic autem secundus modus non est quidem in usu quotidiano et familiari, attamen est elegantior. Præterea ex voce verbi negativâ fit subjunctivus à gerundio *âdu*, vel addendo *âl*. Sic ex செய்யாது fit செய்யாதால, *nisi faciat* vel *fecerit &c.* vel *si non faciat, fecerit &c.* qui modus est admodùm elegans. Vel fit addendo gerundio negativo, v. g. செய்யாது vel செய்யாமல,

யாமல, subjunctivum இருந்தால vel போனால: sic செய்யாதிருந்தால vel செய்யாமலிருந்தால; sic செய்யாதே போனால, vel செய்யாமற்போனால. Vel tandem fit, ablato *du*, à gerundio *âdu*, addendo à verbo விடுகிறது subjunctivum விட்டால: sic செய்யா விட்டால, சொல்லா விட்டால, &c. qui modi omnes compositi sunt, et juxtà compositionem significant, *si fuerit non faciendo, si abierit non faciendo, si reliquerit hoc non faciendo &c.*

Formatis autem his vocibus in ஆல vel இல, iis 116 utuntur pro quâlibet personâ et numero, iisque semper addunt vocem futuri, ut inferiùs per exempla monstrabo. Usus autem harum vocum est hujusmodi. 1) Hæc vox, v.g. வந்தால, si præcedatur à particulâ indicativâ temporis præsentis, supponit pro præsenti subjunctivi: sic, இன்னைக்கு நான வந்தால தருவாயோ, *si hodie veniam, dabisne?* 2) Si autem ex contextu appareat, quod ego dixerim illud, sciens conditionem non posse jam purificari, tunc eadem phrasis supponit pro imperfecto: v. g. video hominem, me insalutato, ut sperabam, aliâ viâ abire, dico, அவன வந்தாலப் பேசுவேனே, vertam, *si huc veniret, eum alloquerer.* 3) Si verò præcedat particula indicans tempus futurum, eadem phrasis supponit pro futuro subjunctivi: sic, நீயநாளைக்கு வந்தாலித்தைத் தருவேன, *si cras veneris, hoc dabo.* 4) Si utar voce subjunctivi à verbo இருக்கிறது, cum gerundio cujuscumque verbi, ut செய்திருந்தால, வந்திருந்தால &c. tunc, si præcedat particula temporis præsentis, supponit pro præterito subjunctivi: sic, இப்போ தவர்கள வந்திருந்தாலித்தைத் தருவேன, *si jam illi venerint, hoc dabo.* 5) Si verò præcedat particula temporis præteriti, supponit pro

plusquamperfecto subjunctivi: sic, நானமுன வநதிருநதாலிது வரபபோறதிலலை, *si ego anteá venissem, hoc non accidisset &c.*

ஆனால. ஆகில.

117 Præter hunc modum alio quoque sæpe utuntur. Scilicet vox ஆனால vel ஆகில, à verbo ஆகிறது, si non sit conjuncta alii verbo, significat, *si sit &c.* v. g. இதானால நலலது தானே, *si sit hoc, benè quidem.* Si autem postponatur voci alterius verbi, significat simpliciter *si:* வாழுகிறாயாகில நலலது, *si vales, bene est.* Tamulenses autem postponunt hanc vocem singulis personis indicativi, in quo cohærent cum Latinis, qui particulam *si*, non tam subjunctivo, quàm indicativo conjungunt, ut datum exemplum ostendit, *si vales, bene est.* Et pro vocibus imperfecti et plusquamperfecti, supplent modo, quem nuper diximus, num. 112. et 113.

Quamvis.

118 Ex quolibet ex his modis subjunctivi, si voci ஆல vel இல addatur உம, habes subjunctivum cum particulâ *etiamsi, quamvis:* v. g. வநதாலும, *etiamsi veniat;* செயதானாகிலும, *etiamsi fecerit.* De voce autem ஆனாலும vel ஆகிலும plura dicam, ubi de particulis.

Cùm.

119 1) Particula *cùm*, sive conjungatur subjunctivo, sive non, semper, dummodò non sit præpositio, exprimitur in hâc linguâ per has voces, போது, பொழுது, quæ significant tempus, sive per has voces அளவில vel இடததில, ablativi, primus à voce அளவு, *mensura*, secundus à voce இடம, *locus;* quæ voces omnes postponuntur participiis omnibus, sive positivis sive negativis. Et licet ex his vocibus duæ primæ significent tempus, inserviunt tamen pro particulâ *cùm*, etiam quando hæc non importat tempus, sed causam, et æquivalet voci *siquidem, quandoquidem.*

Sic

Sic நீயெனவாஞ்ஞைதமீறினபோது vel பொழுது அடிப்படுவாய், *cùm mihi inobediens fueris, vapulabis*: hic τὸ *cùm* idem est ac *quandoquidem*. In hàc autem propositione, அவன வரும்போது, வருமளவிலே, நீயுமவா, *cùm* vel *eo tempore, quo ille venerit, tu quoque veni*, importat tempus. 2) Eleganter supplent subjunctivum *cùm*, quando importat causam, utendo voce infinitivi cujuscumque verbi, cui addunt infinitivum à verbo கொள்ளுகிறது: v. g. நீயே சொல்லக்கொள்ள &c. *cùm tu hoc dicas*, vel *quia tu hoc dicis &c.* Et pro diversitate temporum addunt, ஆகக்கொள்ள, verbali participii cujuscumque temporis, et dicunt, நானவருகிறதாகக்கொள்ள, *cùm ego veniam*; நானவந்ததாகக்கொள்ள, *cùm ego jam venerim*; நானவருவதாகக்கொள்ள, *cùm ego sim venturus &c.* qui modus est admodùm elegans.

Ablativus absolutus.

1) Modus nuper ultimo loco dictus inservit quoque 120
pro ablativo absoluto: sic, நீயவரக்கொள்ள இவனுமவந்தான, *te veniente, iste quoque venit.* 2) Elegantiùs pro ablativo absolutò utuntur voce infinitivi simpliciter, sine கொள்ள: sic, சுழற்காற்றடிக்கச் சுழனறெழும்புழுதி *flante turbine, in globos surgit pulvis*: sic, சேவகர் தூங்கியிருக்கச் சீஷாகளவந்தாாகள, *dormientibus militibus, venerunt discipuli &c.* et hic modus optimus est. 3) Ablativus in இலே, à verbali ஐ, propriè redditur per ablativum absolutum: sic, நானிருக்கையிலிப்படிப்பேசாதே, *me præsente, ne loquaris hoc modo.* 4) Phrasis, quâ infinitivo cuicumque additur vox செய்தே, usurpatur ab aliquibus pro ablativo absoluto: sic, நீயபோகச்செய்தே யவனவந்தான, *te abeunte, venit ille.* Hæc autem

 vox

vox செய்தே nihil est aliud, quàm gerundium à verbo செய்கிறது, செய்து, cui addita est particula ê, quæ cuilibet voci, ut infrà dicam, eleganter jungi potest. Quarè idem est, ac si dicerem; சொல்லச்செய்து, quæ compositio in quolibet tempore et personâ eleganter fieri potest, præcipuè si interponatur உம்: sic, நானவனுக்கிதைச் சொல்லவுஞ்செய்தேனெழுதவுஞ்செய்தேன், *hoc illi et dixi et scripsi*; vel, சொல்லவுஞ்செய்வேனெழுதவுஞ்செய்வேன், *et dicam et scribam*. Unde idem est, ac si simpliciter dicerem, சொன்னேன், சொல்வேன் &c. Quarè et hæc phrasis, சொல்லச்செய்தே, idem est ac சொல்லியே. Sic, நான்சொல்லச் செய்தே செய்யாதே போனாய், et நான்சொல்லியேசெய்யாதேபோனாய், idem sonant, et potest verti per ablativum absolutum, *me ipso dicente, non fecisti*. Hæc phrasis tamen nullo modo usurpanda est: quia contra regulam, quam tradidi num. 71. gerundium venit cum recto, diverso ab eo, quod regit verbum principale. Aliqui docent, loco செய்தே posse uti voce சே, போகச்சே, வரச்சே, qnod tamen omnino barbarum est, et à rudi vulgo adeò insipienter inductum, ut nulli generali usu, vel apud plebem, invaluisse invenias.

Gerundia.

121 Gerundium, de quo num. 71. ut ibi diximus, non inservit nisi gerundio in *do*: pro gerundio autem in *di* vel *dum*, utuntur voce infinitivi: sic, உன்னைக் காணவேணுமாக்க ஆசையுண்டு, *te videndi desiderium est mihi*: sic, கர்த்தர்நம்மையிரக்ஷிக்க வந்தார், *Dominus venit ad salvandum nos.*

Supina.

122 Supina non habent Tamulenses. Supplent supinum in *u*, utendo dativo verbalis participii præsentis vel futuri: sic, இது சொல்லுகிறதுக்கரிது, vel

vel elegantiùs, இது சொல்வதற்கரிது, *hoc est difficile dictu &c.* Poteſt etiam illud verbale venire in recto, இது சொல்லுகிறதரிது &c. attamen jam non correſpondet ſupino; ſed idem eſt ac, *dicere hoc eſt difficile*: unde τὸ *hoc*, quod in primâ propoſitione erat nominativus, in hâc eſt accuſativus, et meliùs tamulicè dicendum, இதைச்சொல்லுகிறதரிது. Supinum autem in *um* ſupplent, utendo infinitivo cum verbo, quod importet motum ad locum: சொல்லப்போனேன், *dictum eo*; சொல்ல வந்தேன், *dictum veni.* Unde, ſi infinitivo cujuſcumque verbi addas vocem à verbo போறது. *ire*, habes paulò poſt futurum: ſic, சொல்லப்போறேன், *dictum eo*; சொல்லப்போறாய், *dictum ibis &c.*

Participia futuri.

Participium futuri, quod habent Tamulenſes, ut dixi num. 73. non benè correſpondet noſtro participio futuri in *rus*: non enim poſſumus eo uti ad explicandum finem. Quarè 1) pro participio futuri in *rus*, quando finem importat, utuntur Tamulenſes ſimplici voce infinitivi, quâ utuntur, ut modo dixi, pro ſupino in *um*, cui etiam apud Latinos æquivalet hoc participium: ſic நாளையுனக்கிதைக்கொடுக்கவருவேன், *cras hoc tibi daturus veniam.* 2) Participium futuri paſſivum in *dus*, ſupplent addendo infinitivo vocem à verbo தகுகிறது, quod importat convenientiam vel obligationem, de quo plura diximus num. 86. Sic, இது செய்யத்தகும், *hoc faciendum eſt*; ſcilicet, vel convenit fieri, vel debet fieri: ſic, நீய் [illegible]க்கத்தகுவாய், *laudandus es*: ſic, சொல்லத்தக்கதெல்லாஞ்சொன்னேன், *dixi omnia, quæ dicenda erant &c.*

Relativum, qui, quæ, quod.

Carent quoque Tamulenſes relativo *qui, quæ, quod*: attamen ita ſupplent per participia et nomina appel- 124

lativa,

lativa, ficuti in his, quæ hactenùs diximus, videre eft; ut poft brevem ufum hoc relativum nullatenùs defideretur. Ex hoc relativo habent tamen voces, quæ inferviunt interrogationi, ut diximus num. 47. எவன், *quis?* எவள், *quæ?* எது, *quid?* Habent etiam vocem ஆர் vel யார், *quis? quæ?* Hæc vox ad libitum vel poftponitur verbali à participiis, (quod, etiamfi fit generis neutrius, cum hâc voce infervit non pro neutro, fed pro mafculino vel fœminino:) vel etiam poftponitur nominibus appellativis, quæ formantur à verbis: fic செய்கிறவனார், செய்தவனார், செய்பவனார், pro mafculino; செய்கிறவளார், செய்தவளார், செய்பவளார், pro fœminino; செய்கிறதார், செய்ததார், செய்வதார், pro utroque &c. Vel illa vox ஆர், யார் anteponitur dictis nominibus appellativis, vel cuilibet voci verbi abfoluti: fic, யார்செய்கிறவன், யார்செய்தவன், &c. யார்செய்வான், யார்செய்தான் &c. hoc modo enim femper unitur tertiæ perfonæ mafculini. Tandem hæc eadem vox fupponit pro plurali: fic, வந்தவர்களார், ஆர்வருவார்கள் &c.

Adverbia.

125 Adverbia pariter in hâc linguâ reverà vix ulla funt, fi adverbia localia excipias. Siquidem v. g. இப்பொழுது, *nunc*, அப்பொழுது, *tunc*, எப்பொழுது, *quando?* இன்று, *hodie*, நேற்று, *heri*, நாளை, *cras &c.* non funt verè adverbia, fed nomina abfoluta, quæ declinantur per cafus: et prima funt à nomine பொழுது, *tempus*, cum இ, அ, எ, quæ particulæ correfpondent articulis *hoc*, *illud*, *quod?* ut diximus num. 50. Facilè autem fiunt adverbia, five, ut meliùs dicam, fuppletur eorum defectus in hâc linguâ, addendo fcilicet cuicumque nomini vel gerundium ஆய், vel infinitivum ஆக, à verbo ஆகிறது, *fieri*. Sic ex சந்தோஷம், *lætitia*, fit சந்தோஷமாய்,

ஷமாய், vel சந்தோஷமாக, *lætè*; ex கோபம், *ira*, fit கோபமாய், vel கோபமாக, *iracundè* &c. Cùm enim ஆய் ſit gerundium à verbo *fieri*, quod apud Latinos gerundio caret, poteſt explicari per participium *factus*, et, v. g. சந்தோஷமாய்வந்தான், verti, *factâ lætitiâ venit*, id eſt, *lætè venit*. Sic, cùm ad modum ablativi abſoluti, ut ſuprà dixi, utantur eleganter infinitivo, adverbia fiunt addendo infinitivum ஆக. Prætereà hoc particulari infinitivo ஆக utuntur, ut inferiùs dicam, ad explicandum modum, quo aliquid fit: ſic, v. g. தூதாகவந்தான், vertam, *venit per modum legati* &c. Unde, cùm dicitur v. g. கோபமாகச்சொன்னான், eſt, *dixit per modum iræ*, id eſt, *iracundè*: unde benè hæ phraſes ad adverbia reduci poſſunt.

§. IV.

De Compositione Verborum.

Tamulenſes non habent verba compoſita, more 126
Latinorum, ex aliquâ præpoſitione ſeu particulâ; ut *adſum*, *reſpicio*, *protraho* &c. ſed eleganter componunt ſimul plura verba, uniendo ſcilicet gerundio in *do* unius aliud verbum: hoc ultimum conjugatur, et ſignificatio ſumitur à gerundio. Hîc afferam aliquot verba, quæ frequentiùs ſolent uniri gerundiis, et compoſitioni verborum inſervire. Ex quibus primum ſit verbum,

இருக்கிறது.

Hoc poteſt uniri gerundio cujuſcumque verbi, vel activi, vel paſſivi; vel poſitivi, vel negativi: et dici, செய்திருக்க, செய்யப்பட்டிருக்க, செய்யாதிருக்க &c. Exiſtimant aliqui, ex hâc unione nihil differre verbum compoſitum à ſimplici, et eodem modo explicant v. g. அடித்தான் et அடித்திருந்தான்: attamen tanta eſt ſaltem differentia, quanta præteriti et futuri græcorum ab aoriſtis. Ut autem hoc clarè pateat: gerundio அடித்து

தது à verbo அடிக்கிறது, *percutere*, si addam verbum இருக்கிறது, hoc conjugari potest per sua tempora, et fieri possunt hæ tres propositiones; v. g. *prima*, ராயப்பனுன்னை யடித்திருக்கிறான், *secunda*, ராயப்பனுன்னை யடித்திருந்தான், *tertia*, ராயப்பனுன்னை யடித்திருப்பான். Ex his prima supponit tempus præteritum in actione percutiendi a tempore, quo hoc dicitur; et importat tempus præsens coëxsistentiæ subjecti percutientis cum loquente: adeò ut, si Petrus nunc te percutiat, nullo modo possim dicere, ராயப்பனுன்னை யடித்திருக்கிறான்; sed dicam per vocem simplicis præsentis, அடிக்கிறான். Prætereà, si Petrus ante tempus quidem, quo loquor, te percusserit; at ille jam non exsistat, sed mortuus sit: jam non possum dicere, உன்னை யடித்திருக்கிறான், sed dicendum, அடித்திருந்தான். Hæc verò secunda propositio importat tempus præteritum in percussione à tempore, non tantùm in quo loquor, sed etiam de quo loquor: si enim Petrus heri te percusserit, non possum dicere, நேற்று ராயப்பனுன்னை யடித்திருந்தான்; sed per vocem simplicis præteriti, அடித்தான்; et illud அடித்திருந்தான் significat, illum te percussisse ante terminum in meâ propositione expositum, scilicet ante diem hesternam, vel præcesserint dies vel anni. Tandem tertia propositio அடித்திருப்பான் importat quidem tempus futurum in percussione à tempore, in quo loquor, sed supponit tempus præteritum à tempore, de quo loquor. Sic, si velim dicere, Petrus ad decimum diem te percutiet, non possum dicere, ராயப்பனுன்னைப் பத்தாநாளடித்திருப்பான், sed per vocem simplicis futuri dicam, அடிப்பான். Si autem dicerem, அடித்திருப்பான், significat, quod post tempus quidem, quo loquor, sed ante decimum diem, de quo in propositi-

one

tione loquor, te percutiet: et idem est, ac si dicerem, *intra decem dies te percutiet*. Unde hæc propositio est mixta ex præterito et futuro, ut apud Latinos, *factum erit*, quod satis differt à *fiet*. Secunda propositio importat duplicem præteritionem, ut apud Latinos, *factum fuit*, quod differt à *factum est*. Prima tandem propositio mixta est ex præterito et præsenti, de quo apud Latinos reverà exemplum non invenio. Prima et secunda propositio spectat ad tempus præteritum, cùm utraque importet tempus præteritum in actione à tempore, in quo loquor. Unde hæc lingua tria numerat præterita, v. g. அடித்தேன், அடித்திருக்கிறேன், அடித்திருந்தேன். Tertia verò propositio, cùm importet tempus futurum, à tempore, in quo loquor, spectat ad futurum: et, si addas paulò post futurum à supino, (de quo supra diximus num. 122.) tria quoque numerat futura, அடிப்பேன், அடிக்கப்போகிறேன், அடித்திருப்பேன்.

ஆயிருக்கிறது.

Hæc specialis compositio, quando scilicet verbum இருக்கிறது unitur gerundio ஆய, à verbo ஆகிறது, *fieri*, non semper retinet significationem gerundii: கர்த்தர் மனுஉனாயிருக்கிறார், benè quidem vertitur, *Dominus factus est homo*. Attamen sæpe sæpiùs usurpatur hæc phrasis pro verbo, *habere*: sic, சந்தோஉமாயிருக்கிறேன், est, *habeo lætitiam*. In quo sensu tamen non semper possum uti hâc phrasi: ut enim dicam, *tu vaccas habes*, non dicam certé, மாடாயிருக்கிறாய். Quarè hâc phrasi pro verbo *habere* uti solum possum, quando latinè potest etiam reddi per *sum*, *es*, *est*, cum adjectivo. Sic, *habeo lætitiam*, potest reddi, *sum lætus*; sic, வியாதியாயிருக்கிறேன், *habeo infirmitatem*, vel *sum infirmus &c*. Unde dicta phrasis sæpiùs significat simpliciter idem ac *sum*, *es*, *est*: in quo sensu 127

tamen

tamen aliquando admittit gerundium ஆய, aliquando non; pro quo hæc ſit regula. Si *ſum*, *es*, *eſt*, conſtruitur cum duplici nominativo, tunc illi nominativo, qui in propoſitione eſt prædicatum, additur ஆய: ſic, *Deus eſt bonus*, dicitur, சருவேசுரனா நல்லவராயிருக்கிறார் &c. Si autem *ſum*, *es*, *eſt*, conſtruatur vel cum dativo, vel ſimpliciter cum uno tantùm nominativo: tunc, cúm nullum ſit reverà prædicatum in propoſitione, non additur ஆய. Sic, *hæc infirmitas eſt mihi*, dicitur, எனக்கிந்த வியாதி யிருக்குது. Sic, *ibi erit aqua*, dicitur, அங்கே தண்ணீ ரிருக்கும் &c. Unde, quando dubitatur, an alicui nomini addendum ſit, nec ne, ஆய, videas, an illud nomen in propoſitione ſit prædicatum: et, ſi eſt, addas, ſecus, ſi ſit ſubjectum. Hoc aliâ quoque regulâ explicari poteſt: ſi *ſum*, *es*, *eſt* explicat exſiſtentiam, non additur ஆய; ſi importet eſſentiam, additur. Sic, ſi dicam, *homines hujus oppidi ſunt ſtupidi*, τὸ *ſunt*, explicat eorum eſſentiam et qualitatem: unde, addito ஆய, dicam இந்தஊரார் மடையராயிருக்கிறார்கள். Si autem dicam *ſtupidi ſunt in hoc oppido*; non eſſentiam, ſed ſtupidorum exſiſtentiam importat τὸ *ſunt*: unde, non addito ஆய, dicam இந்தஊரிலே மடையரிருக்கிறார்கள் &c.

கொள்ளுகிறது. போடுகிறது.

128 Sæpe gerundio alterius verbi addunt verbum கொள்ளுகிறது vel போடுகிறது, cum hoc diſcrimine. Si verbum importet actionem, quæ reſpiciat alium ab agente, poteſt addi போடுகிறது, non autem கொள்ளுகிறது; et e contrà hoc poteſt addi, non illud, ſi importet actionem, quæ reſpiciat agentem ipſum: v. g. எழுதுகிறது, *ſcribere*. Poteſt quis ſcribere ſibi, ut v. g. ſcriptum librum retineat ſibi; et tunc benè additur, கொள்ளுகிறது. Sic, எழுதிக்கொண்டேன், in quâ propoſitione,

positione, etiamsi non sit எனக்கு, *mihi*, ex verbo கொண்டேன் manifeste colligitur, et vertendum est, *scripsi mihi*. Si autem scripserim, ut scriptum alteri tradam, non possum addere கொள்ளுகிறது: sed, etiamsi non explicem, cui scripserim, addendo tamen vocem à verbo போடுகிறது, ut எழுதிப்போட்டேன், manifestum erit, me non mihi, sed alteri scripsisse &c. Ex hâc eâdem causâ, misi v. g. qui Petrum vocaret, et redeunti, quem miseram, dico, advocastine? tunc ille, si, advocato Petro, solus redierit, respondebit, அழைத்தேன், *vocavi*: si vero cum illo venerit et Petrus, quem vocaverat, dicet, அழைத்துக்கொண்டேன்; ac si diceret, *vocavi ita, ut adducerem mecum*. Aliquàndo tamen additur கொள்ளுகிறது ad simplicem elegantiam phrasis: nunquam tamen iis verbis, quæ actionem important, cum respectu ad alium. Sic dicitur, பாடிக்கொண்டேன், *cantavi*: ஆடிக்கொண்டேன், *choreas duxi &c.* Quando autem gerundio unius verbi additur gerundium கொண்டு, à verbo கொள்ளுகிறது, et verbum வருகிறது; significat continuationem actionis, quæ à primo gerundio exprimitur. Sic, சொல்லிக்கொண்டுவந்தேன், non est simpliciter, *dixi*; sed, *sæpe sæpius continuavi dicere*. Sic, பிச்சைகொடுத்துக்கொண்டுவருகிறது, non est simpliciter, *eleemosynam dare*, sed, *frequenter solere eam dare &c.*

படுகிறது.

Ubi de voce passivâ, num. 77. dixi jam, verba fieri passiva, si eorum infinitivo addatur verbum படுகிறது, quod est, *pati*. Addo nunc, quod, addito hoc verbo cuicumque nomini, præcipuè quod passionem aliquam animæ vel corporis importet, fit verbum compositum, cum significatione vel passivâ, vel saltem neutrâ: in quâ compositione, si nomen desinat per ம், hoc 129

hoc deperditur, et ſemper duplicatur ப். Sic ex பயம், *metus*, fit பயப்படுகிறது, *timere*: ex அழுக்கு, *ſordes*, fit அழுக்குப்படுகிறது, *ſordeſcere*; ex அடி, *ictus*, fit அடிப்படுகிறது, *percuti*; ex ஒன்று, *unum*, fit ஒன்றுப்படுகிறது, *ex multis unum fieri &c.* Et hæc omnia habebunt ſenſum activum, ſi, loco addendi படுகிறது, addatur ejus activum படுத்துகிறது. Sic ex வெளி, *locus apertus*, fit வெளிப்படுகிறது, *aperiri, manifeſtari*, et வெளிப்படுத்துகிறது, *aperire, manifeſtare*. Sic, ஒன்றுப்படுத்துகிறது, *ex pluribus unum facere*: ſic, பயப்படுத்துகிறது, *metum incutere &c.* Quæ tamen ſunt nomina numeralia, et deſinunt per ம், ut எல்லாம், ஆயிரம் &c. non deperdunt ம் ante படுகிறது. Hinc dicitur, படாததெல்லாம்பட்டோன்: ſic, அடிகளாயிரம்பட்டோன் &c. Excipe quoque காயம், *vulnus*: ſiquidem, licet reverà poſſit, eliſo ம், dici, காயப்பட்டோன்; tamen, cùm hic modus æquivocus ſit, an veniat à nomine காயம், an ab infinitivo verbi காய்கிறது, ad tollendam æquivocationem, ſi ſit ab hoc verbo, dicitur, காயப்பட்டது, *ſiccatum eſt*; ſi verò à nomine காயம், dicitur, காயம்பட்டது, *vulneratum eſt &c.* Adverte tamen, quod in his omnibus non intervenit propria compoſitio ex illis nominibus et verbo படுகிறது, ſed hoc unitur nomini in ſuâ propriâ ſignificatione, quæ eſt, *pati*: unde பயப்படுகிறது, eſt, *timorem pati*; அடிப்படுகிறது, *pati ictus &c.*

ஒட்டுகிறது.

130 Hoc verbum ſignificat, præter alia, *permittere, ſinere*: eo autem utimur cum infinitivo alterius verbi, nullâ factâ mutatione, et tunc reverà non poteſt dici verbum compoſitum. Sic, என்னைப்பிழைக்கவொட்டாட்டான், *non ſinit me vivere &c.*

et hic

et hic modus elegantior est. Invaluit tamen usus, ut, factâ syncope, deperdatur *a* finale à voce infinitivi, et fiat unum verbum compositum cum verbo ஒட்டுகிறது, et dicunt, பிழைக்கொட்டான், போகொட்டான் &c. *non sinit vivere, non sinit abire &c.* Pro quo hoc unum adverte, quod in aliis vocibus omnibus deperditur, ut dixi, *a* finale infinitivi; in voce autem imperativi positivi ஒட்டு, remanente *a* infinitivi, deperditur *o*, à voce ஒட்டு: et licet in imperativo quoque negativo dicatur, பிழைக்கொட்டாதே, *ne sinas vivere*; dicitur tamen, பிழைக்கட்டு, செய்யட்டு *sine vivere, sine facere &c.*

அருளுகிறது &c.

Verbum அருளுகிறது, præter alia, significat, *uti misericordiâ, misericordiosè se habere*: unde, in compositione cum gerundio alterius verbi, benè explicatur per *dignari*. Unde utuntur hâc compositione, quando loquuntur de personis valde gravibus: sic, எழுந்தருளினார், *surrexit*, vel *dignatus est surgere*; sic, தந்தருளினார், *dignatus est dare &c.* Prætereà Tamulenses solent addere alia verba gerundiis, ex quâ compositione nihil additur significationis verbo simplici. Addunt autem vel போகிறது: sic, அது வந்துபோச்சு, et non significat, illud veniendo abiit, sed simpliciter, *venit &c.* Addunt இடுகிறது vel விடுகிறது: sic, திறந்திட்டேன், vel திறந்துவிட்டேன் *aperui*; et alia hujusmodi, quæ usus docebit. 131

Verba imperii.

Tamulenses tandem ex quolibet verbo effingunt aliud, quod ஏவல்வினை vocant, ac si dicerent, *verbum imperii.* Siquidem hoc modo fiunt verba, quæ important actionem, quæ fit ex imperio vel saltem suasione illius, qui venit in recto. Fiunt autem hoc modo: ex voce futuri பேன fit பிக்கிறது, 132

et ex voce வேன fit விககிறது, et juxta regulas generales conjugantur; in præterito habent ததேன, in futuro பபேன. Sic v. g. ex அடிபபேன fit அடிபபிககிறேன, அடிபபிததேன, அடிபபிபபேன &c. et significat, quod ego per me ipſum non percutio quidem, ſed mediante alio, qui alium percutit ex meo imperio vel ſuaſione, dicor illum percutere: unde vertendum, *facio, ut percutiat, feci, ut percuteret &c.* Sic ex செயவேன fit செயவிககிறேன, செயவிததேன, செயவிபபேன, et ſignificat, quod ego quidem non operor, ſed imperio et ſuaſione *facio, ut alter operetur, feci, ut alter operaretur &c.* Adverte quod, quæ in futuro habent ante வேன *u*, mutant hoc in *i*, et habent இவிககிறது: ſic ex சொலலுவேன fit சொலலிவிககிறது, ex மயககுவேன, fit மயககிவிககிறது, ex பணணுவேன fit பணணிவிககிறது &c. Quæ tamen ante வேன habent tantùm duas ſyllabas breves ſine conſonanti duplici intermediâ, non mutant *u*: ſic ex வருவேன fit வருவிககிறது, ex விடுவேன, விடுவிககிறது, ex அழுவேன, அழுவிககிறது &c. Et hæc de verbis compoſitis.

§. V.

DE USU INFINITIVI.

133 VOce infinitivi eleganter admodùm utuntur Tamulenſes: præcipuos autem uſus hîc tradam. Et 1) æquivalet omnino infinitivo Latinorum, *credere, amare &c.* Attamen non quoties Latini poſt verbum utuntur infinitivo, eo ſemper utuntur Tamulenſes: pro quo ſit hæc regula. Si oratio latina, quæ poſt verbum habet infinitivum, vertatur ſive gallicè, ſive luſitanicè, ſine voce *que*, ſed vertatur vel per ſimplicem infinitivum, vel per particulas *de* vel *à*, tunc ſemper tamulicè utimur infinitivo. Sic, *volo facere*, G. *je veux faire*.

veux faire, L. *quero fazer*, T. நான் செய்யவேணும். Sic, *cupio facere*, G. *je desire de faire*, L. *desejo de fazer*, T. செய்யவிரும்புகிறேன். Sic, *incipio facere*, G. *je commence à faire*, L. *principio à fazer*, T. செய்யத்துவக்கிறேன் &c. Si autem infinitivus Latinorum à Gallis vel Lusitanis vertatur per *que*; tunc tamulicé non utimur infinitivo, sed ad modum phrasis gallicæ, & lusitanicæ, loco illius *que*, ponitur என்று, gerundium à verbo என்கிறது, et verbum, quod per infinitivum exprimebatur in phrasi latinâ, venit hîc per tempus et personam, juxtà exigentiam orationis. Sic, *te venisse dixit*, G. *il dit, que tu étois venu*, L. *disse, que tu tinhas vindo*, T. நீய் வந்தாயென்று சொன்னான் &c. In hoc ultimo sensu hæc lingua eleganter utitur verbali à participiis: v. g. வருகிறது, வந்தது, வருவது, quod, sine voce என்று, vel usurpatur in accusativo; sic, நீய் வந்ததைச் சொன்னான் &c. vel etiam, quod adhuc elegantiùs est, illi verbali additur infinitivus ஆக; sic, நீய் வந்ததாகச் சொன்னான், *te venisse dixit*. Sic, அவர்கள் வருவார்களென்று சொன்னான், vel, அவர்கள் வருவதைச் சொன்னான், vel elegantiùs, அவர்கள் வருவதாகச் சொன்னான், *dixit illos venturos esse &c.*

2) Quando verò τὸ *que* apud Lusitanos et Gallos 134 vertitur latiné non per infinitivum, sed per subjunctivum *ut*; tunc tamulicè eleganter utimur infinitivo: sic, *dic, ut veniat*, வரச்சொல்லு &c. Hinc, cùm latinè elegantiùs dicas, *desidero, ut veniat*, quam, *illum venire*: et meliùs, *necesse est, ut veniat*, quàm, *illum venire &c.* hæ propositiones tamulicè vertuntur per infinitivum: அவன் வரவிரும்புகிறேன், அவன் வரவேண்டியது &c. Unde secundus usus infinitivi est explicare subjunctivum *ut*.

3) Eleganter utuntur infinitivo, sicuti Latini per 135

 figuram

figuram detractionis, quando, sublato verbo *incipio &c.* per congestam infinitivorum seriem, orationem eleganter explent: v. g. *extensæ apparere nubes, undique obscurari cœlum, fulgura micare, mugire tonitrua &c.* Sic eleganter dixerim tamulicè: மேகங்களெழுந்துபடர, மூடின வானமெங்கு மிருள, மேகங்களூடாப் பளிளாந்தாற் போல மின்னல்கள் விளங்கி மின்ன, இடிகளிடித்து முழங்க, நாற்றிசையிலுங் காற்றெழும்பியதிர்ந்து வீச, தத்திரளாய் அடைவிடாமலு மழைபொழிந்து பெய்ய, பெய்தமழை திரண்டு வெள்ளமோடியாற, களுங் குளங்களு நிறைய வுயிர்களெல்லா மகிழ்ந்து வாழ &c. Hoc modo sæpissimè etiam in usu familiari eleganter loquuntur Tamulenses.

136 4) Aliquando tamulicè utimur infinitivo aliquorum verborum ad modum adverbii. Sic ex ஆகிறது fit ஆக *simul*; ex முந்துகிறது fit முந்த, *antea*: sic ex திரும்புகிறது, திரும்ப, திரும்பவும், *iterùm*; ex மீளுகிறது, மீளவும், *iterum*; ex மிகுகிறது, மிக vel மிகவும், *abundanter, auctim*; ex நிறைகிறது, நிறைய *plenè*; ex ஒக்கிறது, ஒக்க, *simul*: et alia hujusmodi, ex quibus plura interiùs tradam, incipienda à num. 168.

137 5) Si autem iterato utamur eodem infinitivo, ut பேசப்பேச, போகப்போக &c. tunc supponit pro gerundio in *do*, quando hoc importat continuationem et causam; ut, quando dicimus, *fabricando fit faber*: hæc enim propositio significat, quod ex continuatione fabricandi, tanquam ex causâ, aliquis fit faber. Sic tamulicè v. g. பேசப்பேசவெந்துப் பாஷையும் வரும், *loquendo discitur quæcumque lingua*, id est, ex continuatione loquendi, tanquam ex causâ, discitur quælibet lingua. Sic dicunt, எறும்பு

எறும்புநடக்க நடக்கக்கல்லுங் குழியாகும், quod juxtà nostrum proverbium verti potest; *formica cavat lapidem, non bis, sed sæpe eundo.* Hinc நாளா போகப்போக, est, *decursu temporis &c.*

6) Sæpe Tamulenses, addendo voci infinitivi parti- 138
culam ô interrogantis, utuntur infinitivo pro primâ personâ futuri, ad modum vel veniam petentis, vel alteri minantis. Sic அடிக்கவோ, est அடிப்பேனோ, scilicet vel petendo veniam alium percutiendi, vel minando me percussurum eum, quem alloquor. Vel etiam aliquando æquivalet huic propositioni, *numquid percutiam?* ut explicem, certò nolo percutere, vel non possum percutere &c. quo modo sæpe et admodùm eleganter utuntur in hâc linguâ voce infinitivi.

Tandem, ut appareant usus omnes infinitivi, attin- 139
gam hîc, quæ superiùs explicavi. Quarè

7) Utuntur infinitivo pro imperativo, num. 69,

8) Pro optativo cum கடவது, num. 114.

9) Pro ablativo absoluto, num. 119.

10) Pro gerundio in *di* & *dum*, num. 121.

11) Pro supino in *um*, num. 122.

12) Pro participio futuri in *rus*, num. 123.

ஆக.

Particularis hic infinitivus ஆக, à verbo ஆகிறது, præter dictos duodecim usus, communes verbis omnibus, alios admittit. Et 1) exprimit eleganter hoc quod latinè dicimus *sponte, ex se ipso:* v. g. fecit quis statuam equi, quæ intùs compositis arte machinis, nullo impellente, ex se ipsâ saltando currit. Possem hoc explicare per ablativum தன்னாலே, qui reverà explicatur, *ex se ipso:* elegantiùs tamen dicam, தானாகத்தான் விளையாடும் &c. Sic parvulus agit aliquid suprà ætatem; quæro, *fecitne hoc sponte ex se ipso, an alio dicente?* tamulicè vertam,

Digitized by Google

இதைத்தானாகச் செய்தானென்று வேறொருவனைச் சொல்லச் செய்தானென்று &c. Possem quidem dicere, தானே செய்தானென்று &c. attamen தானே æquivoco obvium est, cum significet etiam, quod ille ipse fecerit, et non alius, vel fecerit ex se ipso, vel alio impellente.

141 2) Diximus suprà, ஆக sumi pro *simul*. In hoc sensu, postquam separatim numeravi plura, (quod tamulicè dicitur, வகைசொல்லுகிறது,) si ea in unum coacta velim unico numero dicere, (quod Tamulenses dicunt, தொகைசொல்லுகிறது,) tunc utar voce ஆக: v. g. emi quinque boves, tres vaccas, undecim oves et septem capras, *quæ simul coacta, sunt viginti sex capita*: hoc ultimum tamulicè dicam, ஆகத்தலையிருபத்தாறு &c.

142 3) ஆக significat *ad modum, in qualitate, tanquam*: sic, எட்டொட்டாலக்கைக வந்தான், *venit ad modum triumphantis*; தூதனாக வந்தான், *venit in qualitate legati*; சூரியனாக விளங்கியெழுந்தருளினான், *surrexit splendens tanquam sol &c.*

143 4) Si ஆக uniatur nomini இடம், *locus*, idem est ac *pro, loco* alterius, et petit dativum, aliquando genitivum; vel etiam unitur nominativo: sic, அங்கே போறத்துக்கிடமாக இங்கே வந்தான் *loco eò eundi, huc venit*; sic, என்னிடமாக நீ போ, *abi tu pro me*, vel *loco mei*; sic, விலையிடமாக விருந்து தந்தான், *dedit pro pretio prandium &c.* Sæpe sæpius in hoc sensu utuntur simplici infinitivo ஆக, sine இடம், quod adhuc elegantiùs est: sic விலையாக விருந்து தந்தான்; sic கேடயமாக விசுவாசத்தைக் கொண்டிருந்தான், *habebat pro scuto fidem &c.*

144 5) ஆக significat etiam, *ut prosit*, vel *propter*, et petit dativum: sic, உனக்காகச் செய்வேன், *faciam*

faciam ut tibi prosit, propter te. Hinc apparet, quam malè aliqui dicant, v. g. பாவங்களுக்காகவழு: cùm dicendum sit, பாவங்களாலேழு. Verbum autem ஆகிறது in quocumque tempore admittit hanc significationem: sic, இந்தவியாதிக்கிதாகுமோ, *huic infirmitati proderitne hoc?*

கொள்ள.

Infinitivus quoque கொள்ள, à verbo கொள்ளுகிறது, præter communes specialem usum habet; auditus siquidem infinitivo alterius verbi, importat causam, et eleganter sumitur pro *quia, quatenus.* Sic, பாவியாய்நடக்கக்கொள்ள அவலமாய்க்கெடுவான், *quia malè vivit, malè peribit*: sic, காலமேயவன்வந்ததாகக்கொள்ள, *quia summo mane venit &c.* Sic, நாளைவருவதாகக்கொள்ள, *quia cras veniet &c.* Unde, ut ex allatis exemplis apparet, pro diversitate temporum, eleganter utimur participiorum verbalibus cujuscumque temporis cum infinitivo ஆக, cui additur hic alius infinitivus கொள்ள. Quæ omnia per ablativum causæ poteram quidem explicare, dicendo, நடக்கிறதினாலே, வந்ததினாலே, வருவதினாலே &c. sed uti hoc infinitivo, modo nunc dicto, longè elegantiùs est. 145

Tandem ad complementum eorum, quæ hîc de syntaxi verborum tradidi, addam aliquid, quoad usum et significationem aliquorum verborum. Et 1) hæc duo verba, வாங்குகிறது et கொடுக்கிறது, *accipere* et *dare*, inter se talem respectum habent, ut primo non possim uti, nisi accipiatur aliquid ab eo, qui illud manibus dare possit: nec hoc secundo uti possum, nisi dando illi, qui manibus possit accipere. Sic, si velim dicere, *accipe pecuniam, quæ est in illâ arcâ*: non possum uti verbo வாங்குகிறது, cùm non debeas eam accipere è manibus alterius; sed uti debeo verbo எடுக்கிறது, *assumere, elevare*: sic, அந்தப- 146

பெட்டியிலிருக்கும் பணங்களையெடு &c. Si autem dicam, *ibit, ut accipiat illud à Petro*: tunc bene utar verbo வாங்கிறது, cùm illud è manibus Petri accipiendum sit, ராயனகிட்ட, vel ராயனுகையிலெயதுவாங்கப்போவான் &c. Sic, ut dicam, *da herbam equo*, cùm equus manus non habeat, quibus herbam accipiat: non possum uti verbo கொடுக்கிறது, sed utar verbo போடுகிறது, *projicere*: sic, குதிரைக்குப்புல்லுப்போடு, *projice herbam equo*. Bene autem dicam, செட்டிக்குப்பணங்கொடு, *da pecuniam mercatori*, cùm hic manus habeat, quibus illam accipiat &c. 2) தருகிறது et கொடுக்கிறது, utrumque significat *dare*. Sic, வருகிறது et செல்லுகிறது, utrumque significat *venire, pervenire*: licet hoc ultimum alia quoque significet. Hæc tamen quatuor verba usu inter se differunt; omnia indiscriminatim inserviunt, cum respectu ad tertiam personam: v. g. அவனுக்குப்பணங்களைத்தந்தேன், vel, கொடுத்தேன், *dedi illi pecuniam*; sic பணமவனுக்குவந்தது vel சென்றது, *venit illi pecunia*. At cum respectu ad primam vel secundam personam, docet Tamulensium Grammatica, non posse nos uti verbo கொடுக்கிறது, nec செல்லுகிறது, sed debere uti verbo தருகிறது, et வருகிறது. Sic barbarum est dicere, எனக்கு vel உனக்குப்பணங்களைக்கொடுத்தான், sive, பணமெனக்கு vel உனக்குச்சென்றது: sed dicendum est, எனக்கு vel உனக்குப்பணங்களைத்தந்தான், *dedit mihi* vel *tibi pecunias*. Sic dicendum, பணமெனக்கு vel உனக்குவந்தது, *venit mihi* vel *tibi pecunia &c.* Prætereà eadem Grammatica docet, has tres voces ஈயு°, தா, கொடு, quæ omnes correspondent huic *da*, ita inter se differre, ut ஈயு° sit vox

ſit vox rogantis ſuperiorem, தா ſit vox petentis ab æquali, கொடு ſit vox imperantis inferiori. Scio vulgò non bene hoc diſcrimen ſervari, ſed quod à peritis præcipitur, non cenſui prætermittendum.

§. VI.

DE ALIQUOT TAMULICÆ LINGUÆ PARTICULIS.

PArticulas இடைச்சொல் vocant Tamu- 147
lenſes: ac ſi dicerent, *vox intermedia orationi*. Cùm autem in quolibet idiomate particulæ, ut gemmas aurum, orationem uniant et ornent: nonnulla hîc de particulis et aliis vocibus, quibus ad inſtar particularum utuntur Tamulenſes, tradere ſtatui. Quarum prima ſit,

உம்.

Hæc autem particula 1) æquivalet conjunctioni *et*; additur autem vel ſingulis, vel nulli ex his, quæ numerantur: v. g. இவனும் அவனும் வந்தார்கள், et non, இவனவனும் வந்தார்கள். Quando verò உம் eſt cum negatione ſequenti, ſumitur pro *nec*, ut infrá dicemus, et tunc bené numeratis ſine ullâ conjunctione pluribus, in fine additur ſemel உம்: v. g. வெயில்குளிர்காற்றுமழைபசிதாகமுமஞ்சாதிருந்தான், ac ſi dicerem, *ſolem, frigus, ventum, pluviam, famem, ſitim, nec hujusmodi calamitates timebat ille* &c. 2) Quando diſtinguo numerum à re numeratâ, et non dico, v. g. *duo boves*, ſed, *hi duo ſunt boves*; addendum eſt, உம்: ſic, இதுகளிரண்டுமெருது, et non, இரண்டெருது; hoc enim eſt, *duo boves*. 3) Quando numerus, qui exprimitur, eſt completus, addendum eſt உம்: v. g. ſi dicam, *dolet mihi unus oculus*, hic non eſt numerus perfectus, cùm duos oculos habeam; hinc, non addito உம், dicam, எனக்கொருகண்ணோகுது. Si autem uterque

uterque doleat, addendum est உம: sic, எணக ணணிரணடும, vel கணணிரண டுமநோகுது: et, si hîc non adderem உம, videretur supponi, me tertium adhuc habere oculum. Sic si dicam, இநதவிரணடுமாடெனனது, *hi duo boves mei sunt*; cùm non addiderim உம, intelligitur, adhuc plures ibi esse boves: quod si hi duo tantùm, qui mei sunt, ibi essent, addito உம, dicendum erat, இநதவிரணடுமாடுமெனனது &c. 4) உம sæpè idem est, ac apud Latinos, *quoque* sive *vel*, quando sumitur pro *etiam*: sic, நீயுமெ னமகனே, *tu quoque, fili mi*. Hinc, si voci ஒன று, quod est *unum*, addas உம, et sequatur negatio, idem est ac *nihil*: sic, ஒனறுஞசெயயே ன, *nihil faciam*; est enim ac si dicerem, *non faciam vel unum quid*: sic தணணீருங்கொடடா ன, *vel aquam non dabit &c.* 5) Hinc உம, cum negatione sequenti, æquivalet nostro *nec*; sic நானு ஞசெயயேன, *nec ego faciam*; sic நனறு மலலதீதுமலல, *nec bonum, nec malum*. 6) Si addas உம vocibus dubitationis, importat sensum universalem: sic எஙகு, *ubi?* எஙகுமே, *ubique*; யார, *quis?* யாருமே, *omnes*; எபபடி, *quomodo?* எபபடியுமே, *quomodocumque*; எப போது, *quando?* எபபோதுமே, *semper &c.* Idem fit, si eisdem vocibus dubitationis addas vocem subjunctivi, *etsi*, *quamvis*, de quo num. 118. sic, எங கேபோனாலும, *quocumque ierit*; எபபடிச் செயதாலும, *quomodocumque fecerit &c.*

ஏ.

148 Hæc secunda particula, quæ longa est, 1) est vox interrogantis, et in oratione additur voci, per quam exprimitur id, de quo dubitando interrogamus: v. g. dubito, an dederit quis mihi pecuniam, dicam, நீயெனககுப பணநதநதாயோ. Si autem, certus de traditione pecuniæ, dubitem, fuerint

fuerint decem nummi, necne; tunc ஏ non debet addi verbo தந்தாய், cùm de hoc non dubitem, sed addi voci nummorum, de quibus dubito, quot sint: நீ யெனக்குப் பத்துப் பணமோ தந்தாய். Si vero, certus de traditione et numero pecuniæ, dubitem tantummodó, dederitne mihi, an alteri; addam ஏ voci *mihi*: நீ யெனக்கோ பத்துப் பணந் தந்தாய். Tandem, si certus quoque sim, me accepisse talem pecuniam, dubitem autem, à quo acceperim; ஏ additur voci *tu*: நீயோ வெனக்குப் பத்துப் பணந் தந்தாய் &c. Sic etiam latinè dicimus, *tu mihi pecuniam dedistine?* vel, *tu mihi decemne nummos dedisti?* vel, *tu mihine decem nummos dedisti?* vel tandem, *tune dedisti mihi decem nummos?* quæ sanè inter se satis differunt. 2) Si particulæ ஏ addas என்றால், vel என்னில், (utraque vox, subiunctivus *si*, à verbo என்கிறது, *dicere*;) sic, v. g. அவனே வென்றால், vel அவனே வென்னில்: est, *si dicas, aveno*, id est, si interroges de illo, ille fecit? dixit? &c. Unde hæc phrasis correspondet voci latinæ, *at*, *verò*, *autem*, et vertam, *at ille*, vel, *ille verò*, vel, *ille autem* &c. 3) Si addas ஏ voci ஆல், subjunctivi *si*, necessitatem aliquam moralem explicat illius medii ad illum finem, et idem est ac, *non aliter quam*: v. g. *Si relictis omnibus Christum sequutus fueris, salvus fies.* Cùm quis, relictis omnibus, si præcepta servaverit, benè possit salvus esse: quarè huic propositioni non possum addere ஏ, et dicere, எல்லாத்தையுந் துறந்து யேசுநாதரைப் பின்சென்றாலோ கரையேறுவாய். Cùm autem observare divina præcepta, sit necessarium ad salutem, bene addam ஏ, et dicam தேவகற்பனையின்படியே நடந்தாலோ கரையேறுவாய்; in quâ propositione includitur hæc alia, si non observaveris, non poteris salvus esse: unde bene vertitur, *non aliter, quam*

quam observando divina præcepta, salvus fies. Sic, அவன வநதாலொ ஜெயமாகும, *non aliter, quàm illo veniente, victoria constabit &c.* In hoc sensu, et hoc eodem modo utuntur vocibus உணடொ, அலலொ, அலலவொ, quæ voces idem sonant ac *nonne?* 4) Sæpe utuntur ஒ pro negatione, ut aliquando et nos utimur modo interrogandi, dum sanè responsum non expectamus, sed intendimus negare emphaticè: sic, நானொ சொனனென, *numquid ego dixi?* id est, *non dixi.* 5) Aliquando utuntur ஒ pro conjunctione *et*, ubi augmentum et hyperbolem explicare intendunt. Sic narrans quis pompam festi, dicet, அதிலெகூடடினமனுஷரொ வநதகுதிரைகளொ யானைகளொ கொடிவிலலெலவிழுநதகாணிககைகளொ விரிததபடடுகளொ ஐவைததவுடைமைகளொ குவிததமலர்களொ செயதசிலபபுகளொ விதெலலாமெவைராவுஞசொலலததநதனமையலல &c. 6) Si post ஒ addas vocem, quæ æquivaleat verbo *nescire* vel *dubitare*; tunc ஒ idem est ac *an, utrum*: sic, வருவானொ தெரியாது, *an venturus sit, nescio*; அவனொ சநதெகம, *dubium est, an sit ille*; செததானொ அறியென, *utrum mortuus sit, nescio*; et tunc non additur எனறு, ut patet in allatis exemplis. Si autem sequatur verbum, quod significet aliud quàm *nescire* vel *dubitare*, utimur in eodem sensu hâc eâdem phrasi; addendum tamen est எனறு: sic, வநதானொவெனறு கெள, *quære, an ille jam venerit*; அவனொவெனறு சொலலு, *dic, utrum sit ille &c.* 7) Tamulenses, ut diximus, præter ஒ habent voces, quæ ex se sunt interrogativæ; v. g. ஆர, *quis?* எபபடி, *quomodo?* எஙகெ, *ubi?* &c. Si autem, interrogationi interrogationem addendo, his vocibus addas ஒ, jam non sunt voces interrogantis, sed ignorantis: sic, ஆரொ,

ரோ, *nescio quis sit*; அவனெங்கேயோ, *nescio, ubi ille sit &c.* Potest quidem addi, அறியேன், *nescio*: attamen, etiamsi non addatur, satis apertè subintelligitur: sic, ஆரோவொருவன் வந்தான், *venit quidam, nescio quis sit.* 8) Tandem ஓ aliquando potest poni in principio orationis, et tunc meliùs duplicatur, ஓஓ; et sic exprimit admirationem cum gaudio, vel admodùm irridentis: v. g. video plorantem, quæro causam, et ipse nugas narrat, ex quibus ineptè plorat; dicam, ஓஓ இதுக்கோவழுகிறாய், *oh! ex hoc ploras?*

ஏ.

Hæc particula ஏ, quæ longa est, in fine nullius vocabuli per se invenitur in linguâ tamulicâ, sed semper est addita, et ad libitum ubicumque addi vel auferri potest. Et 1) utuntur hâc particulâ ad exprimendam certitudinem quandam ac vim, quæ explicari vix potest. Additur autem voci, in quâ vim facere intendimus, eo ferè modo, quo diximus addendam particulam ஓ voci, per quam exprimitur id, de quo dubitamus: sic, நீயெனக்கிதைச்சொன்னாயே, vim facio in actu dicendi, ac si dicerem, *dixisti quidem hoc mihi*; நீயெனக்கிதையேசொன்னாய், *tu hoc ipsum dixisti mihi*; நீயெனக்கேயிதைச்சொன்னாய், *mihi ipsi hoc dixisti*; நீயேயெனக்கிதைச்சொன்னாய், *tu ipse mihi hoc dixisti &c.* 2) Utuntur hâc particulâ ad discernendum signatè unum à multis. Plura v. g. pendent ab arbore poma; peto unum: quod nollem, afferunt; illo rejecto, aliud digito ostendens, dico, இதேயெடுத்துத்தா, quod non possem dicere, si unum tantum esset. 3) Eleganter additur ஏ cuilibet voci gementis: sic, ஐயோ கெட்டேனே: என்மகனந்தோ விழுந்துபட்டானே: உயிராதாரவாயநின்றவொருபிள்ளையிழந்தேனே, *heu perii! heu mihi, filius meus*

meus mortuus est! unicum filium, vitæ meæ subsidium, perdidi! 4) Aliquando hæc particula nihil addit voci, cui adjungitur; ut quando additur ablativis, ut suo loco dixi: முகத்திலே, முகத்தினாலே, முகத்திலேருடே &c. Quarè hujus linguæ periti ferè nunquam his ablativis addunt *ê*, saltem in suis libris.

ஐயோ. அன்றே. என். ஆக்குடீ.

150 1) ஐயோ, vel ஐயையோ, vel அந்தோ interjectiones sunt dolentis et compatientis, quæ per se solæ usurpantur, nec ullum casum petunt. ஆ quoque præcipuè hoc modo duplicatum, ஆ அ, est compatientis: sic, ஆ அ செத்தான், *ah! mortuus est &c.* 2) அன்றே, vel அல்லோ, vel அல்லவோ idem sonant ac, *nonne?* இவனல்லோ சொன்னான், *nonne hic ipse dixit?* Hæ autem particulæ adduntur voci, in quâ vim facere intendimus, uti diximus de ஏ. 3) என், *ên*, idem est ac *cur?* Potest anteponi vel postponi verbo cum hoc discrimine: si anteponatur, verbum usurpatur personâ, numero et tempore, juxtà exigentiam orationis; sic, என் வந்தாய், *cur venisti?* என் வருகிறாள், *quarè illa venit?* என்வருவீர்கள், *cur venietis?* Si autem hæc particula postponatur, pro quâcumque personâ, numero, genere et tempore usurpatur vox tertiæ personæ masculini temporis futuri; வருவான், இருப்பான் &c. Sic, நான், நீய, அவர்கள், அது &c. வருவானேன், போவானேன் &c. Hinc hæc phrasis, அதேனென்றால், propriè est, *si quæras, cur illud?* et explicatur per *quia*: est alia huic similis, அதேதென்றால், est, *si quæras, quid illud?* et explicatur per *scilicet*. Sic, நான் சொன்னதைச் செய்யாதேயதேனென்றால் செய்வாயாகில் சாவதே நிச்சயம், *ne facias, quod dixi, quia si feceris, certò morieris.* Sic, நான் சொன்னதைச் செய்யாதேயதேதென்றால்

பாவி

பாவிகளுடனேசேராதே, *ne facias, quod dixi, scilicet, ne afficieris peccatoribus.* Dici quoque potest, அதேனென்னில் et அதேதென்னில், et idem significant. 4) ஆக்கும். Vox est hæc, quæ, si postponatur orationi, æquivalet voci *fortasse:* sic, திருடவந்தானாக்கும், *fortasse venit, ut furaretur;* அவன்நல்லவனாக்கும், *fortasse ille bonus est &c.* Si autem hæc vox interponatur orationi, dubium omne expellit, et emphatice affirmans, æquivalet voci, *certè, sanè, quidem:* sic, புண்ணியங்களைச்செய்தாலாக்குமீடேறுவாய், *certè si tu virtutes exercueris, et non aliter, salvus fies;* திருடவாக்கும்வந்தான், *venit quidem, ut furaretur;* இவனாக்குநல்லவன்; *hic sanè bonus est &c.*

முன். பின். முந்தி &c.

Hæ voces non præpositiones, ut aliqui dicunt, sed 151
nomina sunt, quæ declinantur: et usurpantur præcipuè tres casus, முன்னுக்கு, முன்னுள், முன்னில்; பின்னுக்கு, பின்னுள், பின்னில். Ex his முன் idem sonat ac *ante* vel *antequam:* sic aliæ voces ex hâc derivatæ, முன்னே, முன்னுள்ளும், முன்பு, முன்னார். E contra பின் idem sonat ac, *post* vel *postquam:* sic et aliæ voces ex hâc derivatæ, பின்னே பின்னுள், பின்னுள்ளும் பின்பு, பின்னார், பிற்கு, பிற்பாடு 1) Hæ voces omnes, si postponantur nomini, petunt genitivum vel dativum: sic அதின்முன் அதுக்கு முன், *ante illud;* அதின்பின், அதுக்குப் பின், *post illud &c.* Si autem hæ voces uniantur verbo, *primæ* uniuntur participio futuri; நான் சொல்லுமுன்னே, *antequam dicam vel dicerem &c. secundæ* uniuntur participio præteriti; நீ யிதைச்செய்தபின், *postquam hoc fecisti, vel jam feceris &c.* Et e contra usurpari non possunt, nec

potest dici, வநதமுன, nec, வருமபின &c. Omnes autem indiscriminatim possunt uniri verbali a participiis præteriti vel futuri, quod usurpatur tunc vel in dativo, vel in genitivo: sic, நீயவநததின vel வநததறகுமுன-பின, *antequam ventres*, sive *postquam venisti* vel *jam veneris*; sic, நீயவரு வதின vel வருவதறகு, vel melius, வருவ தறகுமுனபின, *antequam venias*, vel *postquam veneris &c.* Ex his முன cum suis derivatis unitur quoque, et multó elegantiús, participio negativo, ablato *da*: sic, நீயிதைசசெய்யாமுன னெயிஙகெவா, *antequam hoc facias, veni húc.* Potest etiam uniri dativo verbalis a participio negativo: நீயிதைசசெய்யாதறகுமுன னெ &c. 2) Si hæ voces usurpentur absolute sine casu, vel in principio orationis, முனனெமுன னாலெ &c. idem sonant ac, *antea.* பினனும, பினனெ &c. idem sonant ac, *postea*, vel etiam, *præterea*: sic, பினனுமெயெனனன, *præterea quid?* sic, முனனெ, vel முனனாலெசெ யததைசசொலலு, *dic, quod antea fecisti.* 3) Utuntur quoque pro முன, vel gerundio முநதி, vel infinitivo முநத, utrumque à verbo முநதுகி றது, *præcedere.* Usurpantur, ut முன, genitivum tamen non admittunt, sed cum dativo dicitur, அதுககுமுநதி, vel அதுககுமுநத, et bene explicatur, *ante illud.* Si autem usurpentur absolutè vel in principio orationis, idem sunt ac, *primó*, vel *priùs*: முநதி, vel முநதவிதைசசொலலு, *dic primò*, vel *priùs hoc &c.* et tunc sæpe iterantur; முநதிமுநதி, vel முநதமுநத &c. *præcipuè.*

படி.

152 Hæc vox nomen est, quod præter alia *modum* significat, et bene declinatur per omnes casus: படியின, படிககு, படியை, படியில, படியால, படியொடு. Et 1) eo sæpe utuntur

tur in recto absolutè pro obliquis, et loco dicendi v. g. படியினாலே dicunt, படி, vel addito ê, படியே, et uniunt illud cuilibet participio pro quâlibet personâ: sic நான், நீ &c. செய்கிறபடி, செய்தபடி, செய்யும்படி, et propriè est, *modo, quo ego, tu, facio, facis, feci, fecisti, faciam, facies &c.* et benè explicatur per *sicuti &c.* Et hîc elegantiùs, ut sæpè dixi, utuntur participio futuri pro præsenti. 2) Si படி veniat in dativo, importat finem, et benè explicatur per *ut*: sic, நான் செய்யும்படிக்கு, *ut faciam &c.* 3) Si veniat in ablativo causæ ஆல் importat causam, et explicatur per *quia*: sic, நீ செய்தபடியினாலே, *quia fecisti &c.* Hoc modo sæpe utuntur participio ஆன, a verbo ஆகிறது, et fit, ஆனபடியினாலே, *quia hoc est, cùm hoc sit*: et sic usurpatur absolutè et in principio orationis, et benè explicatur per *quarè, quapropter, propterea.* 4) Tandem ex hoc nomine படி fiunt illæ voces, quas sæpe retuli: இப்படி *hoc modo*, அப்படி, *eo modo*, எப்படி, *quo modo?* எப்படியும், *quocumque modo*, இப்படிக்கொத்த, *hujusmodi &c.*

உள்.

Hæc vox quoque nomen est, quod declinatur, உள் 153
ளின், உள்ளுக்கு &c. et significat *partem interiorem*: sic, உள்ளுக்கு மருந்து தந்தான், *dedit medicinam intùs* sumendam per modum cibi vel potus sic, உன்னுள்ளும் புறமுமுள்ளதை ஆண்டவர் அறிவார், *Deus scit, quæ tibi sunt intus et extrà.* 1) Utuntur autem hâc voce quoque absolutè in recto pro obliquis, et sæpe addunt ê, உள்ளே. Et, si usurpetur cum genitivo vel dativo, cui semper postponitur, æquivalet præpositionibus *inter* vel *intrà*: sic, வீட்டுக்குள்ளே, *intra domum*; பெட்டகத்துக்குள்ளே, *intra arcam*; அவர்களுக்குள்ளே, *inter illos &c.* 2) Potest

absolutè usurpari in principio orationis, et tunc idem est ac, *intús*: sic, உள்ளேயொன்றுமில்லை, *intùs nihil est &c.* 3) Hoc nomen உள் unitur verbo படுகிறது vel ஆகிறது. Sic, உள் படுகிறது, vel, quod idem est, உட்படுகிறது, et உள்ளாகிறது; et tunc propriè significat, *fieri intús*, id est, *ingredi*: sic, கோட்டையுட்பட்டான், vel கோட்டையிலுள்ளானான், *ingressus est arcem.* Hinc metaphoricè est, *assentiri alicui*, vel *ei associari*: sic, எனக்குட்பட்டான் vel எனக்குள்ளானான், *assensus est mihi*, vel *associatus est mihi*, *sumpsit partes meas &c.* Si autem uniatur verbo, படுத்துகிறது, vel ஆக்குகிறது, habet sensum activum, *facere, ut quis assentiatur &c.*

அப்புறம். அப்பால் &c.

154 1) Nomina புறம் et பால் præter alia significant *partem*; hinc, இப்புறம், இப்பால், *hæc pars*, அப்புறம், அப்பால், *illa pars*, possunt declinari et dici, v. g. இப்புறத்திலே, இப்பாலிலே; &c. Plerumque usurpantur indeclinabiliter cum dativo, et tunc இப்புறம், இப்பால் æquivalet voci *citrá*, அப்புறம், அப்பால் voci *ultrà*: sic, ஆற்றுக்கிப்புறம் vel இப்பால் est, *citra flumen*; ஆற்றுக்கப்புறம் vel அப்பால், *ultra flumen &c.* Aliquando usurpantur absolutè in principio orationis, et tunc explicantur benè per *citeriùs*, *ulteriùs*: sic, அப்புறஞ்சொல்லு, *dic ulteriùs*, இப்புறம்வா, *veni citeriùs*; அப்பாலேபோ, *abi ulteriùs*, இப்பாலேவை, *pone citeriùs &c.* 2) Vox புறம் significat quoque expressè *partem exteriorem*, et opponitur voci உள், quæ est, *pars interior*, unde dicitur உள்ளும் புறமும் &c. Hinc hoc nomen, si usurpetur in ablativo இல், புறத்திலே, vel ad modum adjectivi, புறத்து, significat

significat, *extrà, foris*, et vel usurpatur absolutè, vel cum dativo: sic, புறத்திலேயிதைச்சொல்லாதே, *ne dicas hoc foris*; sic, புறத்தாவலாதிக்கஉளவாயிருக்கிறசொல்லாதே, *ne dicas hic scandala quæ sunt foris*; sic, வீட்டுக்குப்புறத்திலேயோடா, *abi extra domum*, &c. Hinc est nomen appellativum, புறத்தியான் புறத்தியாள், *externus, externa*, et sumitur plerumque pro *non consanguineis*.

மேல். கீழ்.

Nomen மேல், etiam si possit, ferè nunquam declinatur, sed simpliciter usurpatur, vel cum *ē* addito, மேலே; et semper construitur cum dativo vel genitivo. 1) Propriè autem significat *partem superiorem*, sicuti கீழ், vel கீழே, *partem inferiorem*; hinc illud, *suprà*, hoc, *infrà*: sic, இதுக்குமேலேயொன்றுமில்லை, *supra hoc nihil est*; அறத்தின் மேலேநன்மையில்லை, *nullum est bonum suprà virtutem &c.* sic, பாவிகளின்கீழ்நீசனில்லை, *infrà peccatores vilis homo non est*. 2) மேல் significat *super*, et tunc semper conjungitur genitivo dependentiæ, vel etiam nomini substantivo, adjectivo modo sumpto; et cùm sæpe vox nominativi inserviat ad modum adjectivi, ut diximus num. 91. sæpe unitur voci nominativi: sic, என்தலைமேற்கொண்டேன், *apposui super caput meum*; sic, வீட்டின்மேலேறினான் *ascendit super tectum domus*, vel வீட்டுமேலே &c. sic, அதின்மேலேயிதைவை, *pone hoc super illud*. In hoc sensu quoque huic opponitur கீழ், et est, *sub*: unitur autem genitivo, vel dativo: sic v. g. இதின்கீழ், vel இதுக்குக்கீழே, *sub hoc*. 3) மேல் unitur eleganter verbali a participiis, quod venit in dativo, et elegantiùs in genitivo; et tunc மேல் significat, *plus quàm, amplius quàm*: sic, நான்சொன்னதின்மேலேசெய்தான், *plus*

158

plus fecit, quam dixeram &c. In hoc sensu, huic opponitur, *minus quàm*; et ad explicandum hoc utuntur infinitivo குறைய, a verbo குறைகிறது, *deficere, minui,* et usurpatur, ut diximus num. 136. absolutè ad modum adverbii, petitque dativum: sic, வேலைசெய்ததுக்குக்குறையவாங்கினான், *accepit minus, quàm laboraverit*; sic, எனக்குக்குறையத்தந்தான், *dedit mihi minus, quàm desiderabam &c.* Hinc 4) iteratâ voce மேல், et ex unione literæ ல cum ம, illâ in ன mutatâ, fit மேன்மேல் vel மேன்மேலும், et proprie significat, *magis ac magis*: sic நாளுக்குநாள் மேன்மேலும் மடையனானான், *in dies magis ac magis stupidus factus est.* 5) Tandem மேல் idem est ac, *postquam*, et tunc usurpatur cum genitivo vel dativo: sic, அதுக்குமேலிதைச்செய், *post illud fac hoc*, நீய வந்ததின்மேலே சொல்லுவேன், *dicam postquam veneris &c.*

மாத்திரம். அளவு. நிறை.

156 Dividunt Tamulenses quatuor genera mensuræ: primi generis sunt, quæ metimur numero, ut nummi; secundi generis, quæ metimur pondere, ut aurum; tertii generis, quæ metimur mensurâ, v. gr. modio, ut grana; quarti generis, quæ metimur extensione, v. g. palmo, ulnâ, ut longitudo, latitudo, altitudo et profunditas. 1) Pro quolibet autem genere mensuræ utuntur voce மாத்திரம்: sic, (1) இப்பணமெம்மாத்திரம், *quot sunt hi nummi?* (2) இப்பொன்னெம்மாத்திரம், *cujus ponderis est hoc aurum?* (3) இந்தத்தானியமெம்மாத்திரம், *quantum est hoc granum?* (4) நீளமெம்மாத்திரம், *quanta longitudo?* அகலமெம்மாத்திரம், *quanta latitudo?* உயரமெம்மாத்திரம், *quanta altitudo?* ஆழமெம்மாத்திரம், *quanta profunditas?* Præterea utuntur voce அளவு, quæ, excepto nume-

to numero, inservit aliis mensuris : sic, இப்பொன்னெவ்வளவு? இத்தானியமெவ்வளவு? நீளமெவ்வளவு &c. Tandem utuntur voce தனை, quæ tamen propriè non inservit nisi pro iis, quæ numerantur: sic, v. g. பணமெத்தனை, *quot nummi?* வருஷமெத்தனை, *quot anni?* 2) Ex his tribus vocibus, தனை nunquam in linguâ vulgari usurpatur simpliciter sine addito; sed vel unitur literis இ, அ, எ, loco articulorum, ut dictum est num. 50. sic, இத்தனை, *tantum ut hoc*, அத்தனை, *tantum ut illud*, எத்தனை, *quantum?* vel unitur participio futuri, mutando உம் in அம், et addendo voci தனை conjunctionem உம், et tunc idem est ac, *usque dum* : sic, இருக்குந்தனையும், *usque dum sit* vel *erit* &c. 3) Vox அளவு usurpari potest per se, et est, *mensura* : vel unitur supra dictis literis, இ, அ, எ, addendo, juxta regulam ibi traditam, duplicem வ; sic, இவ்வளவு, அவ்வளவு, எவ்வளவு: vel unitur participio futuri, sive verbalibus trium participiorum, addendo voci அளவு, உம், et tunc idem est ac, *usque dum*; sic dicitur, நீயிதைச்செய்யுமளவும், vel, செய்கிறதளவும், செய்ததளவும், செய்வதளவும், *usque dum tu id facias*, vel *usque dum tu id facis, feceris, facies* &c. Si autem usurpetur quidem hoc modo அளவு, sed, loco addendi உம் illi addatur infinitivus ஆக, propriè significat, *ad mensuram, juxtà* : sic e. g. நீசெய்ததளவாகப்பலன்வரும், *juxtà id quod feceris, præmium veniet.* Hoc autem modo unitur quoque nominibus in dativo : sic, என்னாசைக்களவாகத்தந்தான், *dedit juxtà desiderium meum, ad mensuram desiderii mei* &c. 4) Tandem மாத்திரம் est nomen, quod significat *solus, a, um*, et semper postponitur alii nomini : sic, நான்மாத்திரம்வந்தேன், *ego solus veni.* Bene explicatur

aliquando per adverbium, *solùm, tantùm*: இதைமாத்திரஞ் சொல்லு, *dic hoc tantum &c.* Præterea unitur supra dictis litteris, இ, அ, எ: இம்மாத்திரம் அம்மாத்திரம், எம்மாத்திரம், *tantùm ut hoc, ut illud, quantum?* Tandem unitur participiis, et tunc idem est, ac si diceres, *statim ac*; et tunc melius usurpatur in ablativo இல்: sic, நீ யசெய்கிற மாத்திரத்திலே, செய்யுமாத்திரத்திலே, *statim ac facis, fecisti, facies. &c.*

வரைக்கும். மட்டும்.

157 1) Nomen வரை est, *terminus*, quo nomine in linguâ vulgari utuntur tantummodò in dativo cum conjunctione உம், et fit வரைக்கும், et idem est ac, *usque, tenus*: sic, இந்நாள்வரைக்கும், *usque ad hanc diem*; இற்றைவரைக்கும், *usque modo*; கழுத்துவரைக்கும், *collo tenus &c.* 2) Nomen மட்டு est quoque *terminus*, et in hâc significatione usurpatur per se in quolibet casu; sic, மட்டில்லாத்தவன், *interminabilis*, மட்டோடிரு, *sta intra terminum &c.* Si autem cum conjunctione உம் addatur nomini alicui; hoc quoque significat, *usque, tenus*: sic, இந்நாள்மட்டும், *usque modo &c.* Elegantiùs unitur dativo, அந்தஊருக்குமட்டும், *usque ad illud oppidum &c.* Dicitur quoque, இம்மட்டு, அம்மட்டு, எம்மட்டு, *tantum ut hoc, ut illud, quantum?*

அதிகம்.

158 Hoc nomen correspondet voci *magis*. Hoc nomine plerumque utuntur indeclinabiliter, et cum dativo: அதுக்கிது வெயதிகம், *magis est hoc, quam illud.* Hinc si velim dicere, *quò magis eò magis*, addendæ sunt huic nomini particulæ, quæ significant, *tantùm, quantùm*, de quibus num. 156. addendo semper ஏ, in fine primæ partis orationis: sic, *quo magis ille crevit, eò magis stupidus factus est*, dicam, எவ்வ

ளவுக்கு

ளாவதிகமவளர்ந்தாலுறவவ்வளவதி கமனுடையனானன்: sic, எம்மாத்திரமாய்ப் பிச்சை யதிகந்தந்தாயோ வம்மாத்திர மதிகமுனச்செல்வம்வளரும், *quò magis eleemosynas dabis* vel *dederis*, *eo magis felix eris &c.*

பார்க்க. காட்டிலும்.

Ad explicandum autem comparativum, diximus 159
jam num. 96. uti ablativo இல், cui elegantiùs additur உம்: sic, அதிலுமிது நல்லது, *hoc illo melius* vel uti dativo, ut diximus num. 93. sic, அதுக்கிது நல்லது, *hoc illo melius &c.* Utimur quoque pro comparativo his vocibus, பார்க்க, பார்க்கில், a verbo பார்க்கிறது, *aspicere*, quæ semper petunt accusativum. Prima vox, cùm sit infinitivus, hìc sumitur pro ablativo absoluto, juxta regulam num. 120. traditam: hinc, அறத்தைப் பார்க்க நன்மையில்லை, est, *virtutem aspicientibus aliud bonum non est*, id est, *virtute majus bonum non est*. பார்க்கில், est subjunctivus, *si*, juxta regulam, de quâ num. 115. unde அறத்தைப் பார்க்கில் &c. est, *si aspicias virtutem*, id est, *in comparatione virtutis &c.* In hoc sensu utuntur quoque voce காட்டிலும், subjunctivum, *quamvis*, juxta regulam num. 118. á verbo காட்டுகிறது, *ostendere*: hinc, சாவைக் காட்டிலும் பாவமே தின்மை, est, *quamvis mortem ipsam ostendas*, id est, *in conspectu*, *in comparatione ipsius mortis*, *peccatum sanè malum est*; quod bene vertam, *morte ipsâ pejus est peccatum &c.*

உடனே.

Vox உடனே est nomen, quod propriè nunquam 160
usurpatur ad modum nominis, sed, vel absolutè in principio orationis cum ஏ addito in fine, et idem est ac, *statim*, *citó*: sic, உடனே வா, *veni citó &c.* Vel additur participiis omnibus, et tunc significat, *statim ac*: sic, நானிதைச் செய்கிறவுட-

னே, செய்தவுடனே, செய்யுமுடனே, *statim ac ego hoc facio, feci, faciam &c.* Vel unitur nomini, adjectivo modo sumpto, et tunc idem est ac, *cum*, præpositio: sic, கோபத்துடனே பேசாதே, *ne loquaris cum irâ &c.* Vel tandem sine ê in fine, unitur verbo படுகிறது, et fit உடன்படுகிறது, et est, *assentiri, convenire* cum aliquo, ac si dicerem, *esse in opinione cum illo*, et petit dativum: sic, கடைசியிலவனெனக்குடன்பட்டான், *tandem ille convenit mecum*; sic, பாவத்துக்குடன்பட்டான், *consensit peccato &c.* Tandem ex hac voce fit ஒருங்குடன், ex ஒருங்கு, quod est *omne in abstracto*: unde illa phrasis idem est ac, *cum omnibus*, et bene explicatur per *simul*; ஒருங்குடனெழுந்தார்கள், *surrexerunt simul.*

இல்லாமல். அல்லாமல்.
இன்றி. அன்றி.

161 இல்லாமல், vel இல்லாதே, (gerundium à verbo defectivo இல்லை,) est, *sine*; et அல்லாமல், vel அல்லாதே, (gerundium a defectivo அல்ல,) est, *præter*: sic, உன்னையில்லாமல், vel இல்லாதொன்றுஞ்செய்யேன், *sine te nihil faciam &c.* sic, இதல்லாமல், vel இதல்லாதொன்றுஞ்செய்யேன், *præter hoc nihil faciam.* Quæ differentia diligenter advertenda est. Hanc enim nesciens, in versione Evangelii S. Johannis, ubi, loquendo de verbo divino, dicit, *sine ipso factum est nihil*, vertit, இதல்லாமலுண்டானகாரியங்களிலொன்றுமுண்டாகவில்லை: quod vertitur, *præter ipsum, ex his quæ sunt, nihil est factum.* Præterea pro இல்லாமல் dicimus, இன்றி, *sine*, et pro அல்லாமல் dicimus, அன்றி, *præter.* Omnia construuntur cum accusativo, vel cum nominativo.

ஆனாலும் &c. என்கிலும்.

ஆனாலும் vel ஆகிலும், vel ஆயினும், 162
hæ voces omnes sunt subjunctivus *quamvis*, à verbo ஆகிறது, ut diximus num. 118. 1) Si hæ voces anteponantur orationi, idem sunt ac, *attamen*. 2) Si vero hæ voces postponantur cuilibet parti disjunctionis, idem sonant ac, *vel*, et in hoc sensu ac modo utimur quoque voce, என்கிலும், quæ est subjunctivus, *quamvis*, à verbo என்கிறது, *dicere*; (unde omnino error est eorum, qui scribunt எங்கிலும்:) sic dicimus, இவனாகிலும் அவனாகிலும், *vel iste, vel ille &c.* 3) Eædem, si non iteratò, seu semel uni tantùm voci postponantur, idem sonant ac, *vel* apud Latinos, quando supponit pro *saltem*: sic, அவனாயாயினும் வரச்சொல்லு, *dic, ut ille saltem veniat &c.* 4) Si tandem addantur vocibus dubitationis, important sensum disjunctivè universalem: sic, எப்படி, *quomodo?* எப்படியாகிலும், *aliquo modo, quomodocumque sit*; sic எப்போது, *quando?* எப்போதாயினும், *aliquando, quandocumque sit &c.* Unde satis differunt à voce உம், siquidem hæc juncta eisdem dubitationibus, sensum omninò universalem importat: sic, எப்போதும் est, *semper*, எங்கும் est, *ubique*, et எங்கேயாகிலும் est, *alicubi*; எவனும் est, *omnis*, எவனாயினும் est, *aliquis, quicumque sit &c.*

ஆம்.

Hæc est tertia personæ neutrius futuri ab eodem 391
verbo ஆகிறது, *esse*, appellando non existentiam, sed essentiam: hinc, cum voce futuri, ut sæpe diximus, uti possimus etiam pro præsenti, hæc vox ஆம் explicatur per *est*, vel *erit*. In usu autem vulgari 1) quando hæc vox usurpatur absolutè et per se, semper sonat idem ac, *est*: vox aliquid affirmantis, quâ semper utuntur, ubi sermo est de essentiâ. Sic quæro, estne panis domi? cúm quæram de existentiâ; si est, non dicunt,

dicunt, ஆம, sed, உண்டு vel இருக்குது: si autem de essentiâ quærens, dicam, quid est in illâ arcâ, estne panis? si est, dicunt, ஆம. 2) Quando hæc vox unitur vel nomini, vel verbo, tunc in usu vulgari sumitur non pro *est*, sed pro *erit*: hinc si dicatur de re præsenti, dubium importat, ut etiam in tali casu apud Latinos vox, *erit*. Sic si quærenti mihi, quid est ibi? dicant v. g. அரிசியாம, vertendum, *erit oryza*; adeoque idem est ac dicere, *nescio quidem, at judico, vel audivi esse oryzam*. Sic quærenti mihi, venitne Petrus? si dicant, வந்தானாம, est, *verum erit*, *quod Petrus jam venerit*, id est, *nescio quidem*, *sed dicunt venisse &c.* 3) Si autem sermo sit de re futurâ, tunc sicuti vox, *erit*, apud Latinos potest importare dubium, vel etiam certitudinem; sic pariter in hâc linguâ vox ஆம: v. g. dico, si hoc facias, res ita se habebit; respondet alter, இப்படியாம, *ita erit*: tunc non importat dubium, sed certitudinem. Si autem cum dubio respondeat alter, *ita erit fortasse*, tamulicè dicam இப்படியாமாக்கும்; et plerumque, quando ஆம postponitur alicui verbo etiam de futuro, videtur importare aliquod dubium: sic, வருவானாம, *veniet fortasse*, sive, *dicunt eum venturum &c.* 4) Si voci ஆம addas litteram *ê*, tunc, cùm hæc importet certitudinem et æquivaleat voci *sanè*, ut diximus num. 149 vel sermo sit de re præsenti, vel de futurâ, vox ஆமே, omne dubium expellens, emphaticè affirmat: அவனாமே *certè est ille*, வருவானாமே, *sanè veniet &c.* 5) Tandem ex hic dictis, radicitùs cognoscere possumus vim illius phrasis, செய்யலாம, காணலாம &c. Hæc enim, ut diximus num. 109 est composita a verbali செய்யல, காணல &c. et a voce ஆம; illud significat, *facere, videre &c.* substantivo modo sumpta; ஆம verò, ut dixi, significat, *est* vel *erit*. Hinc illæ phrases bene latinè vertuntur, *facere est*, *videre est*. Sic, *hoc videre*

dere est apud auctores &c. vertam, இருக்கிறந்த கஷ்தாக்கவிட்டதிலே காணலாம்: unde etiam illæ phrases bene vertuntur, *potest fieri*, *potest videri &c.*

ஒன்றில்.

Hæc vox est ablativus in இல், a nomine ஒன்று *unum*; usurpatur autem in linguâ vulgâri abso- 164
lutè pro *vel*, et semper anteponitur cuilibet parti disjunctionis: sic, ஒன்றிலிது, ஒன்றிலது, *vel hoc, vel illud*. Hinc aliquando, et præcipue in linguâ sublimi, utuntur voce ipsius recti, addendo *é*, ஒன்றே, pro eâdem disjunctione, *vel*; et tunc semper postponitur, et elegantiùs unitur verbalibus futuri: sic v. g. பாவத்தைவிடுவதொன்றே நரகத்திலே வேவதொன்றே, *vel dimittere peccatum, vel ardere in inferno*, subintellige, *necesse est*. Hic modus admodùm elegans est, et licet a vulgo non usurpetur, bene tamen intelligitur.

போலே.

Vox போலே, vel போல், est à verbo 165
போலுகிறது, ut diximus num. 88. quod significat, *assimulari*; unde 1) illæ voces bene explicantur per *sicuti*, *ut*, et semper postponuntur accusativo: sic, சூரியனைப்போலே விளங்குவான், *splendebit*, *ut sol &c.* 2) Si போலே addatur participiis, mutando *a* breve in longum, vel addendo *â longum* participio futuri; tunc idem est illa vox, ac latinè, *statim ac*: sic v. g. என்னைக் கண்டபோலே சினந்தான், *statim ac me vidit*, *iratus est*; sic, செய்கிறபோலே, செய்தபோலே, செய்யுமாப்போலே &c. Hoc modo significat quoque, ut supra, *sicuti*: sic, நான் சொல்லுமாப்போலே சொல்லு, *dic*, *ut dico &c.* 3) Si eadem vox addatur subjunctivo, *si*, idem est ac, *quasi*, *ad modum*: sic, என்னை ந

ஐகந்

கைத்தாற்போலே பேசுகிறாய், *loqueris, quasi irrideres me? vel ad modum irridentis me?* In hoc sensu aliqui abjecto ற், scribunt duplicem ப, sicuti fit, quando unitur, ut diximus, participiis; et scribunt v. g. நகைத்தாப்போலே, quod sanè barbarum est: cùm enim veniat a subjunctivo, *si*, நகைத்தால், τὸ ல் non potest deperdi, sed tantùm mutari in ற் consonantem, cùm sequatur ப, juxta regulam num. 20. et scribendum est, vel, நகைத்தால்ப்போலே, vel நகைத்தாற்போலே *tanquam si irrideres &c.*

இடைவிடாமல்.

166 Hæc phrasis bene explicatur latiné, *continuatim, sine intermissione*: est enim a nomine இடை, *medium*, et a gerundio விடாமல், *non relinquendo*, et est, *non relicto medio*, sine intermissione &c.

இல்லாவிட்டால் &c.

167 Hæc phrasis bene explicatur latinè, *aliter*: est enim a gerundio இல்லா, verbi defectivi இல்லுறல், cui addita est vox subjunctivi à verbo விடுகிறது, quæ hic elegantiæ tantùm inservit. Unde idem significaret vox simplex subjunctivi illius verbi, quæ est, இல்லாதால், et propriè significat, *si non sit*, vel, *non erit*: sic, இதானால் போ இல்லாவிட்டால் போகாதே *si hoc sit, abi, si non sit*, id est, *aliter, non eas*; sic poteram dicere, இல்லாதால் போகாதே &c.

ஒழிய. தவிர.

168 Dixi num. 136. Tamulenses uti voce infinitivi aliquorum verborum ad modum adverbii. Placet hîc præter dicta afferre nonnulla alia, quæ usurpantur pro adverbiis vel præpositionibus, usui magis necessariis. Primus autem sit infinitivus ஒழிய, cum primâ brevi, a verbo ஒழிகிறது, *deficere, mori.* Cúm autem num. 120. dixerim, uti nos posse infinitivo pro ablativo absoluto, hinc hic infinitivus ஒழிய bene explicatur per

per ablativum abſolutum, *deficiente*: ſic, இதொழி யவேறுபாயமில்லை, eſt, *deficiente hoc medio, aliud non eſt* Unde benè illa vox correſpondet præpoſitioni, *præter*: ſic, *præter hoc medium non eſt aliud*; vel etiam bene explicatur per particulam, *niſi*; *non eſt, niſi hoc medium*. Sic hæc propoſitio, *niſi veneris, non dabo hoc*, bene vertitur, utendo ſemper voce ſubjunctivi, *ſi*: நீயவந்தாலொழிய விதைத் தரமாட்டேன் &c. Eodem modo utuntur infinitivo தவிர, a verbo தவிருகிறது, *auferre, relinquere*: hinc, உன்னைத்தவிரவேறு தக்கானவனொருவனுமில்லை, explicatur, *te ablato*, vel *relicto te, præter te nullus eſt alter ad hæc aptus &c.*

ஒருப்பட. ஒருமிக்க.

ஒருப்படுகிறது vel ஒருமிக்கிறது 169 eſt, *ex pluribus unum fieri*: hinc eorum infinitivis utuntur eleganter abſolutè ad modum adverbii, *junctim, ſimul*. Dixi num. 141. ஆக ſignificare, *ſimul*, attamen hoc utuntur tantùm, ubi plura numerantur, vel plura referuntur: ſic, இருவருமாக, *uterque ſimul*; நானுநீயுமாக, *ego et tu ſimul &c.* Infinitivis autem, quæ modò retuli, utuntur etiam per ſe ſine alio numero: ſic, ஒருப்பட்டுவாருங்கோள், *venite junctim*; ஒருமிக்கப்போனார்கள், *abierunt ſimul &c.* et non poteram dicere, ஆகவாருங்கோள், ஆகப்போனார்கள்; ſed addendum erat v. g. எல்லாருமாகவாருங்கோள் *venite omnes ſimul &c.*

ஏறக்குறைய.

Hæc phraſis compoſita eſt ex duobus infinitivis, 170 ஏற, à verbo ஏறுகிறது, quod præter alia ſignificat, *augeri* neut. et குறைய a verbo குறைகிறது, *diminui*, neut. Hinc illa phraſis bene explicatur per, *plus minùs, circumcirciter &c.*

உம.

அற.

871 Infinitivus est a verbo அறுகிறது, *abscindi*, in sensu neutro. Unde si sumatur hic infinitivus pro ablativo absoluto, v. g. சந்தேகமற, vertitur, *abscisso dubio*: hinc அற bene æquivalet præpositioni, *sine*, et dicitur, *sine dubio*. Aliquando utuntur hac voce absolutè, et tunc æquivalet adverbio, *perfectè, omnino*, ac si diceretur, *abscisso omni defectu*: sic, அறப்படித்தவனல்ல, *non est perfectè doctus*; sic, அறக்கெட்டுப்போனேன், *omnino perii* &c.

சூழ.

872 Infinitivus est a verbo சூழுகிறது, *circumdare*, quo infinitivo utuntur absolutè, et tunc æquivalet voci *circùm*, sive sumatur ut adverbium, sive ut præpositio: sic, சூழவெங்கேயிருந்தாலும், *circùm, ubicumque fueris* &c. Quando autem æquivalet præpositioni, petit accusativum: sic, என்னைச்சூழவாருங்கோள், *venite circùm me* &c.

கிட்ட.

873 Infinitivus a verbo கிட்டுகிறது, *proximari*, in sensu neutro. Absolutè sumitur pro, *propè*: sic, கிட்டவா, *veni propè* &c. Usurpatur quoque ut *propè* præpositio, et tunc petit dativum, vel accusativum, aliquando genitivum: sic, என்கிட்டவா; அதுக்குக்கிட்டவை; அவனைக்கிட்டப்போ, *veni propè me; pone propè illud; i propè illum* &c.

விலக.

874 Infinitivus a verbo விலகுகிறது *evitare, recedere*. Benè propterea absolutè usurpatur pro *procul*: sic, விலகப்போ, *abi procul, recede* &c.

கடுக. முடுக.

875 Infinitivus a verbo கடுகுகிறது, *festinare*, neut. Unde bene æquivalet adverbio, *festinanter, citò*: sic, கடுகவந்தான், *venit festinanter*; கடுகச்சொல்லு,

சொல்லு, *dic citò*. Hoc modo utuntur quoque infinitivo முடுக, a verbo முடுகிறது, quod pariter est, *festinare*: முடுகப்போனான், *ivit festinanter*. His opponitur மொள்ள, et hoc sumitur pro *lentè*: sic, மொள்ளச்செய்ய வல்லான் நன்றா யச்செய்வான், *qui lentè agit, bene aget &c.*

வலிய.

176 Infinitivus à verbo வலிக்கிறது, quod præter alia significat, *impelli*, in sensu neutro, id est, *à se ipso*: sicuti வலிக்கிறது est *impellere* activè. Hinc வலிய, sumptum, ut sæpe dixi, ad modum ablativi absoluti, est, *ex suo impulsu, sponte, voluntariè*: sic, வலியத்தந்தேன், *dedi sponte, motu proprio &c.* Adverte, esse aliam vocem வலிய, quæ non a verbo aliquo, sed a nomine வலி, quod *fortitudinem* significat, orta est, et juxta regulam, quam tradam in Grammaticâ linguæ elegantioris, addendo ய, fit nomen adjectivum, *fortis, forte*; et tunc non duplicat sequentem: sic, வலியதலைதந்தான், cum simplici த, explicatur *dedit caput forte*; at, si duplicato த dicas, வலியத்தலைதந்தான், est, *voluntariè, sponte caput dedit &c.*

மை.

177 Ad complementum addam hîc aliquid de voce மை, quæ vim quandam specialem, et elegantiam addit orationi. Quarè, 1) si hæc vox addatur nominibus substantivis vel adjectivis, fit, ut nomen, quod significabat in concreto, significet jam in abstracto: sic v. g. ex கன்னி, *virgo*, fit கன்னிமை, *virginitas*: ex ஆண், *vir*, fit ஆண்மை, *virilitas*; ex தனி *solus, a, um*, fit தனிமை, *solitudo*; ex பொது, *universalis, le*, fit பொதுமை, *universalitas*; ex புது, *novus, a, um*, fit புதுமை, *novitas*. Hinc, cum miraculum sit semper novum quid in naturâ, புதுமை sumitur quoque pro *miraculo*. Ex ஒரு, *unus, a, um*, fit ஒருமை, *unitas*: et sic non tot, quin

quin plura. Hinc patet origo illius nominis தனமை; est enim à தன, obliquo nominis தான, *ipse*, et மை: hinc தனமை est, ut ita dicam, *ipseitas*, *proprietas* alicujus rei &c. 2) Hæc eadem vox மை uniri potest participiis præsentis vel præteriti, et fit verbale. Ex இருககிற fit இருககிறமை; ex படிதத fit படிததமை; quod verbale tamen ferè nunquam est in usu, nisi in ablativo இல vel ஆல: இருககிறமையில, *cùm sit*; இருககிறமையால, *quia est*; படிததமையில, *cùm didicerit*; படிததமையால, *quia didicit*: et hoc modo admodum eleganter usurpatur. 3) மை unitur tandem participio negativo, ablato *da*: sic ex அறியாத, fit அறியாமை; et tunc usurpatur in quolibet casu, modo et significatione nominis absoluti. Hinc அறியாமை est, *ignorantia*: ex பொறாத fit பொறாமை, *impatientia*: ex நிலலாத fit நிலலாமை, *inconstantia*; ex இலலாத fit இலலாமை, *carentia*, *paupertas* &c. qui modus et facilis, et elegans, et universalis est.

CAPUT QUINTUM

DE VARIIS QUOTIDIANO USUI PRÆCIPUE NECESSARIIS.

§. I.

DE NUMERIS.

178 AD faciliorem candidatorum usum, afferam hîc signa et voces numerorum: addam deinde aliquas regulas ad numeros spectantes. Sit igitur:

௧.	ஒனறு.	1.
௨.	இரணடு.	2.
௩.	மூனறு.	3.
௪.	நாலு vel நானகு.	4.
௫.	ஐஞசு vel ஐநது.	5.
௬.	ஆறு.	6.

௭.

௭.	ஏழு.	7.
௮.	எட்டு.	8.
௯.	ஒன்பது.	9.
௰.	பத்து.	10.
௰௧.	பதினொன்று.	11.
௰௨.	பன்னிரண்டு.	12.
௰௩.	பதின்மூன்று.	13.
௰௪.	பதினாலு.	14.
௰௫.	பதினைந்து vel பதினஞ்சு.]	15.
௰௬.	பதினாறு.	16.
௰௭.	பதினேழு.	17.
௰௮.	பதினெட்டு.	18.
௰௯.	பத்தொன்பது	19.
௨௰.	இருபது.	20.
௨௰௧.	இருபத்தொன்று.	21.
௨௰௨.	இருபத்திரண்டு.	22.
௨௰௩.	இருபத்துமூன்று.	23.
௨௰௪.	இருபத்துநாலு.	24.
௨௰௫.	இருபத்தைந்து.	25.
௨௰௬.	இருபத்தாறு.	26.
௨௰௭.	இருபத்தேழு.	27.
௨௰௮.	இருபத்தெட்டு.	28.
௨௰௯.	இருபத்தொன்பது.	29.
௩௰.	முப்பது.	30.
௩௰௧.	முப்பத்தொன்று.	31 &c.
௪௰.	நாற்பது.	40.
௪௰௧.	நாற்பத்தொன்று.	41 &c.
௫௰.	ஐம்பது.	50.
௫௰௧.	ஐம்பத்தொன்று.	51 &c.
௬௰.	அறுபது.	60.
௬௰௧.	அறுபத்தொன்று.	61 &c.
௭௰.	எழுபது.	70.
௭௰௧.	எழுபத்தொன்று.	71 &c.
௮௰.	எண்பது.	80.
௮௰௧.	எண்பத்தொன்று.	81 &c.
௯௰.	தொண்ணூறு.	90.

௯௰௧.	தொண்ணூற்றொன்று.	91.
௱.	நூறு.	100.
௱௧.	நூற்றொன்று.	101.
௱௨.	நூற்றிரண்டு.	102 &c.
௱௰.	நூற்றுப்பத்து.	110.
௱௨௰	நூற்றிருபது.	120.
௱௩௰.	நூற்றுமுப்பது.	130 &c.
௨௱.	இருநூறு.	200.
௩௱.	முந்நூறு.	300.
௪௱.	நாநூறு.	400.
௫௱.	அஞ்ஞூறு.	500.
௬௱.	அறுநூறு.	600.
௭௱.	எழுநூறு.	700.
௮௱.	எண்ணூறு.	800.
௯௱.	தொளாயிரம்.	900.
௯௱௧.	தொளாயிரத்தொன்று.	901.
௯௱௨.	தொளாயிரத்திரண்டு.	902.
௯௱௩.	தொளாயிரத்துமூன்று.	903 &c.
௲.	ஆயிரம்.	1000.
௲௧.	ஆயிரத்தொன்று.	1001.
௲௨.	ஆயிரத்திரண்டு.	1002.
௲௩.	ஆயிரத்துமூன்று.	1003 &c.
௲௰.	ஆயிரத்துப்பத்து.	1010.
௲௨௰.	ஆயிரத்திருபது.	1020.
௲௩௰.	ஆயிரத்துமுப்பது.	1030 &c.
௲௱.	ஆயிரத்தொருநூறு.	1100.
௲௨௱.	ஆயிரத்திருநூறு.	1200.
௲௩௱.	ஆயிரத்துமுந்நூறு.	1300 &c.
௨௲	இரண்டாயிரம்.	2000.
௩௲.	மூவாயிரம்.	3000.
௪௲	நாலாயிரம்.	4000.
௫௲.	ஐயாயிரம்.	5000.
௬௲.	ஆறாயிரம்.	6000.
௭௲.	ஏழாயிரம்.	7000.
௮௲.	எண்ணாயிரம்.	8000.
௯௲.	ஒன்பதினாயிரம்.	9000.

௰௲.

யத	பதினாயிரம.	10000.
உயத.	இருபதினாயிரம.	20000.
௩யத.	முப்பதினாயிரம.	30000 &c.
௯யத.	தொண்ணூறாயிரம.	90000.
௱த	நூறாயிரம vel லக்ஷம.	100000.
௱தக.	நூறாயிரத்தொன்று.	100001.
௱தஉ.	நூறாயிரத்திரண்டு.	100002 &c.
உ௱த.	இருநூறாயிரம, vel இரண்டுலக்ஷம.	200000.
௩௱த.	முந்நூறாயிரம vel மூணுலக்ஷம.	300000 &c.
ய௱த.	பத்துநூறாயிரம vel பத்துலக்ஷம.	*mille millia.*
உய௱த.	இருபதுநூறாயிரம vel இருபதுலக்ஷம.	*duo mille millia* &c.

Sic usque ad *decem mille millia*, quem numerum ipsi dicunt, நூறுலக்ஷம, vel unâ voce, கோடி, primâ longâ.

Unitatem subdividunt minutissimè: hîc tamen aliquas tantùm, quæ magis in usu sunt, subdivisiones tradam. Characterem earum, nomen et significationem ordine describam. 179

௲. முந்திரிகை est *trecentesima vigesima pars unius.*	$\frac{1}{320}$	௴. வீசம்.	$\frac{1}{16}$
௨. காணி.	$\frac{1}{80}$	௸. அரைக்கால்.	$\frac{1}{8}$
ப. மா.	$\frac{1}{20}$	வ. கால்.	$\frac{1}{4}$
ப௨. மாகாணி vel		௭. அரை.	$\frac{1}{2}$
		௯. முக்கால்.	$\frac{3}{4}$

Adnotandum hoc unum, quando scilicet hæ subdivisiones aliis numeris uniuntur, vel inter se usurpantur, si sequa-

si sequatur vocalis, nihil additur, et si sit, *u*, eliditur: si autem sequatur consonans, interponitur *ê*. Sic ex ஒனறு et அனை fit, ஒனறனை; ex இரணடு, இரணடனை &c. At ex ஒனறு v. g. et கால fit, ஒனறேகால: sic, காலேமாகாணி; sic, இரணடேமுககாலே விழுமம &c.

180 Sciendum autem, 1) quod superiùs traditæ voces numerorum nomina sunt, quæ omnia per se possunt usurpari, et declinantur per omnes casus, ut *unum*, *duo* et *tres* apud Latinos. Sic v. g. posuit quis quinque poma, ex his abstulit alter duo, et dicit amico, ஐநதிலிரணடையெடுததுககொணடேன, *ex quinque duo assumpsi mihi &c.* Unum hic addam de numero கோடி. Hæc vox duo significat: (1) dictum numerum, *decem mille millia*; (2) id, quod est *novum*. Sic telam, quæ à texente præcisa nondum lavata sit, vocant கோடி, cum primâ eodem modo longâ. Attamen advertendum juxtà regulas traditas primo capite, quod si hæc vox significet quid novum, sumitur modo adjectivo, unde duplicat, க, ச, த, ப, si sequantur: quando verò est numerus, non duplicat. Sic possum dicere, கோடிசீலை et கோடிசசீலை: sed primum significat, *decem mille millia telarum*, et secundum, *tela nova*. Hinc apparet, quâ diligentiâ advertendæ sint regulæ, quas ab initio tradidimus, incipiendo à num. 16. ubi de augmento litterarum.

181 2) Dictæ numerorum voces possunt ad libitum vel anteponi vel postponi nomini: sic, மூனறெருது vel எருதுமூனறு, *tres boves*. Quando postponuntur, nulla fit mutatio; quando verò anteponuntur, nunquam potest usurpari vox ஒனறு, sed ejus loco adhibenda est vox ஒரு, cujus prima brevis est, si non elidatur *u*, longa, si elidatur, et remaneat ஓர, quod fieri potest, etiamsi non sequatur vocalis

fis : fic, ஒருமனுஷன் vel ஒர்மனுஷன், *unus homo*; fic, பதினொருகுதிரை vel பதினொர்குதிரை, *undecim equi &c*, Cæteræ numerorum voces, etiam antepositæ nomini, possunt quidem usurpari, nullâ factâ mutatione: tamen elegantiùs, quando anteponuntur, mutantur hoc modo. Ex இரண்டு fit இரு: fic, இருதலை, *duo capita*; fic இருபது, *viginti &c*. Ex மூன்று, si sequatur vocalis, remanet மூ: fic, மூவரசர், *tres reges*; fic, மூவாயிரம், *tria millia &c*. Si autem sequatur consonans, apponitur மு breve, et duplicatur sequens consonans, quæcumque sit: fic, முக்கால், *tres quarti*; fic, முக்காலம், *tria tempora*; fic, முப்பது, *triginta*; fic, முந்நூறு, *tercentum*. Nec potest scribi, முன்னூறு; tunc enim non eadem littera duplicaretur, sed aliæ substituerentur; siquidem vox நூறு incipit non per ன, sed per ந: sed முன்னூறு esset à voce முன் et நூறு, et tunc நூ bene mutatur in னூ, quia sequens præcedentis conditioni conformatur, unde esset, *anterius centum &c*. Ex நான்கு fit நால், et ல mutatur juxtà sequentem consonantem: fic, நாற்கலம், *quatuor modii*; fic நாற்பது, *quadraginta &c*. Ex ஐந்து fit ஐம்: fic ஐங்கலம், *quinque modii*; fic ஐம்பது, *quinquaginta &c*. Ex ஆறு fit அறு: fic அறுகலம், *sex modii*; fic, அறுபது, *sexaginta &c*. Ex ஏழு primâ longâ, fit எழு primâ brevi: fic, எழுகலம், *septem modii*; fic எழுபது, *septuaginta*. Ex எட்டு fit எண்: fic, எண்கலம், *octo modii*; fic எண்பது, *octoginta &c*. Hoc ferè modo usurpantur numeri in multiplicatione; pro quo sciendum; (1) quod non, sicuti apud nos, multiplicant numerum majorem per minorem, sed è contrà: et non dicunt v. g. *ter septem*, sed *septies tria &c*. Licet in elegantiori idiomate uterque modus promiscuè usur-

petur. (2) ut dicam v. g. *septies tria*, possum quidem dicere, ஏழுவிசைமூன்று, et intelligent omnes, sed barbarum esset: et exterum sonaret hominem. Si autem dicerem, ஏழுமூன்று, primâ longâ, esset, *septem* et *tria*, scilicet decem; at எழுமூன்று, primâ brevi, est *septies tria*, scilicet *viginti unum* &c. Quarè incipiendo à decem, referam hîc ordine voces, quæ inserviunt ad hujusmodi multiplicationes: பைத்துப் பப்பத்து, *decies decem*; பைத்தொன்பது, பைத்தெட்டு, பைத்தேழு, பைத்தாறு, பைத்தைந்து, பைத்துநான்கு, பைத்துமூன்று, பைத்திரண்டு, பைத்தொன்று; ஒன்பதுக்கொன்பது, ஒன்பத்தெட்டு, ஒன்பத்தேழு, ஒன்பத்தாறு, ஒன்பத்தைந்து, ஒன்பத்துநான்கு, ஒன்பத்துமூன்று, ஒன்பத்திரண்டு, ஒன்பத்தொன்று; எட்டெட்டு, எண்ணேழு, எண்ணாறு, எண்ணைந்து, எண்ணான்கு, எண்மூன்று, எண்ணிரண்டு, எண்ணொன்று; ஏழேழு, ஏழாறு, ஏழைந்து, எழுநான்கு, எழுமூன்று, ஏழிரண்டு, ஏழொன்று; ஆறாறு, ஆறைந்து, அறுநான்கு, அறுமூன்று, ஆறிரண்டு, ஆறொன்று; ஐயைந்து, அஞ்ஞான்கு; ஐம்மூன்று, ஐயிரண்டு, ஐயொன்று; நான்னான்கு, நான்மூன்று, நாலிரண்டு, நாலொன்று; மும்மூன்று, மூவிரண்டு, மூவொன்று; ஈரிரண்டு, ஈரொன்று; ஓரொன்று.

182 3) Ex numeris fiunt apud nos adjectiva, *primus*, *secundus*, *tertius* &c. sic apud Tamulenses; pro quo regula facilis est: additur siquidem participium ஆம், à verbo ஆகிறது, quod participium idem sonat, ac, *quod est*: sic இரண்டாம், *secundus, a, um*; மூன்

மூன்றாம், *tertius, a, um &c.* Prò unitate tamen, nullo modo potest usurpari vox ஒன்றாம், quæ non primum, sed *unicum* significat. Dicendum autem est முதல், vel முதலாம், *primus, a, um*; முதல் enim est *principium*. In aliis autem numeris vox ஒன்று, dicendum ஓராம்: sic ex பதினொன்று, பதினோராம், *undecimus*; இருபத்தோராம், *vigesimus primus &c.* Hinc, ubi Latini adverbialiter dicunt, *primò, secundò &c.* Tamulenses utuntur vocibus numerorum, addendo pro உம், ஆவது. verbale ab eodem verbo ஆகிறது, et dicunt, முதலாவது, *primò*, இரண்டாவது, *secundò &c.* et ad litteram vertitur, *quod est primum, quod est secundum &c.*

Hîc advertas licet, quod, cùm முதல் sit *principium*, utuntur his phrasibus (1) முதலாய், quod bene vertitur, *vel, etiam*: sic, நான்முதலாயறியேன், *vel ego ipse nescio*, ac si dicerem, incipiendo à me, ego ipse nescio. (2) முதலான, bene vertitur, *et hujusmodi*: sic, பசிமுதலானவாதைகள், *fames et hujusmodi calamitates*; est enim, ac si dicerem, calamitates, quæ sunt incipiendo à fame. (3) முதற்கொண்டு: sic, இந்நாள்முதற்கொண்டு செய்யேன், *ab hâc die non faciam*, scilicet, sumendo hanc diem tanquam initium, in posterum non faciam &c. 183

4) Tamulenses à numeris formant nomina appellativa: sic, ஒருவன், vel ஒருத்தன், *unus*, ஒருத்தி, *una*. Cætera inserviunt pro utroque genere: இருவர், *uterque*, மூவர், *tres*, நால்வர், *quatuor*, ஐவர், *quinque*. Alia enim in linguâ vulgari non sunt in usu. Hæc autem omnia sunt verè nomina appellativa substantiva, quæ nullo modo possunt usurpari modo adjectivo, et anteponi alii nomini: sic non dicam இருவர்மனுஷர், sed simpliciter, இருவர் vel அவர்களிருவர் &c. 184

185 5) Tandem, ſicuti in linguâ latinâ dicimus, *ſinguli, bini, terni &c.* ſic in hâc linguâ poſſunt uſurpari voces numerorum, uſque ad *decem*, excepto numero *novem*. Modus autem hic eſt. Repetitur prima ſyllaba tantúm cujuſcumque numeri, quæ, ſi ſit longa, fit brevis, et, ſi numerus incipiat per vocalem, interponuntur duo *v* conſonantes, excepto numero *quinque*, cui unum tantum *v* interponendum eſt; ſi autem incipiat per conſonantem, illa, quæcumque eſt, duplicatur: ſic ex ஒன்று fit ஒவ்வொன்று; ex இரண்டு, இவ்விரண்டு; ex மூன்று, மும்மூன்று; ex நாலு, நந்நாலு; ex ஐந்து, ஐவைந்து; ex ஆறு, அவ்வாறு; ex ஏழு, எவ்வேழு; ex எட்டு, எவ்வெட்டு; ex பத்து, பப்பத்து; *ſinguli, æ, a; bini, æ, a &c.* Ex his juxtà regulam ſuperiùs traditam fiunt appellativa ſubſtantivo modo ſumpta: ஒவ்வொருவர், *ſinguli*; இவ்விருவர், *bini*; மும்மூவர், *terni &c.* Et hæc de numeris.

§. II.

De Mensuris.

186 Menſuræ, de quibus hîc loquar, ſunt eæ, quibus Tamulenſes grana metiuntur. Habent ipſi quamdam ſpeciem modii, quem கலம் vocant, et hoc charactere ſignant, [illegible]. Si autem ſit unus modius, addunt க, quo charactere *unum* ſignatur, ut ſupra dixi, et ſcribunt க[illegible]: ſi autem duo, உ[illegible], ſi tres, ௩[illegible] &c. Hæc menſura, retento eodem nomine, major et minor eſt, pro diverſitate regionum; dividitur autem கலம் ab omnibus in duodecim parvas menſuras, quæ மரக்கால், ſeu et meliùs, குறுணி dicuntur, et hæc parva menſura ſignatur hôc charactere [illegible]; duæ autem ex his menſuris non இருகுறுணி, ſed பதக்கு dicuntur, et notantur per [illegible]. Si autem tres, முக்குறுணி, et notantur per [illegible]; ſi quatuor,

si quatuor, தூணி, ௪; si quinque, ஐங்குறுணி, ௫; si sex, தூணிபதக்கு, ௬; si septem, தூணிமுக்குறுணி, ௭; si octo, இருதூணி; ௮; si novem, இருதூணிக்குறுணி. ௯; si decem, இருதூணிபதக்கு, ௰; si undecim, இருதூணிமுக்குறுணி, ௰௧; si duodecim, கலம், ௧௨. Præterea duodecima pars modii, dicta குறுணி, subdividitur in octo partes, quarum quælibet dicitur நாழி, et signatur hòc charactere ஒ, cui anteponuntur figuræ numerorum: v. g. si duæ mensuræ sint, உஒ, இருநாழி, licet aliqui omnino per errorem dicant ரெரநாழி; si tres, ஙஒ, மூநாழி; si quatuor, சஒ, நானாழி; si quinque, ருஒ, ஐநாழி; si sex, சாஒ, அறுநாழி; si septem, எஒ, எழுநாழி, si octo, குறுணி. Insuper நாழி dividitur in alias octo partes: ex his octava pars dicitur ஆழாக்கு, et signatur per ஒசு. Duæ ex his, quæ est quarta pars unius நாழி, vocatur உழக்கு, et notatur per ஒ௫, quæ supra dictæ parti juncta, fit உழக்காழாக்கு, ஒ௫ஒசு, et sunt ex octo tres partes; quatuor autem partes ex illis octo, id est, medietas unius நாழி, dicitur உரி, et sic scribitur ஒரி. Quinque partes, உரியாழாக்கு ஒரிஒசு: sex verò, id est, tres quadrantes unius நாழி, dicunt முவுழக்கு. ஙஒ௫; septem, முவுழக்காழாக்கு, ஙஒ௫ஒசு octo partes, நாழி. Aliqui loco dicendi குறுணி, ut supra attigi, dicunt மரக்கால்; pro நாழி, படி; et pro ஆழாக்கு dicunt அரைக்காற்படி; pro உழக்கு, காற்படி; pro உரி, அரைப்படி; pro முவுழக்கு, முக்காற்படி &c. Quæ tamen barbare sonant: et licet modus, quem suprà retuli, reverà sit ex linguâ elegantiori, tamen adeò communis est, ut et à mulieribus vulgò usurpetur. Dictæ autem mensurarum subdivisiones omnes, cum relativæ sint ad primam,

ad primam, id est, கலம், et hæc pro diversitate regionum major et minor sit: illæ quoque, quæ numero non diminuuntur, sunt majores vel minores inter se. Hîc autem junctim eorum nomina et figuras, quibus exprimuntur, referam.

[illegible].	ஆழாக்கு.	[illegible].	பதக்கு.
[illegible].	உழக்கு.	[illegible].	முக்குறுணி.
[illegible].	உரி.	த.	தூணி.
[illegible].	மூவுழக்கு.	உத.	இருதூணி.
[illegible].	நாழி.	கள.	கலம்.
[illegible].	குறுணி.	உள.	இருகலம் &c.

Hoc unum addo, quod, quando nomen கலம் unitur cum aliquâ ex supradictis fractionibus, mutatur semper ம in ன, et additur ே, sive sequatur consonans, sive vocalis: sic dicunt v. g. இருகலனே தூணி, et முக்கலனேயிருதூணி &c. et barbarum omnino esset dicere, இரண்டுகல நாலுமாக்கால et மூன்றுகலமெட்டுமாக்கால &c. licet significent idem.

§. III.

De nominibus Graduum Consanguinitatis et Affinitatis.

287 Cum ad quotidianum usum, Missionariis præcipuè, admodùm necessarium sit, scire nomina, quibus consanguinitatis et affinitatis gradus explicant Tamulenses: brevem hic addam eorum catalogum.

Consanguinitatem et affinitatem communi vocabulo முறை et aliqvando உறவு vocant; unde ut quæram, *quinam gradus consanguinitatis vel affinitatis est inter vos?* dicam, உங்களுக்குள்ளே முறையென்ன. Gradus autem singuli explicantur plerumque his nominibus.

தகப்பன், அப்பன் &c. est *pater*, et *fratres patris*: ex his, qui *patre major* est, vocatur etiam பெரியப்பன், qui *minor*, சிற்றப்பன். தாய், ஆயி, அம்மாள் &c. est *mater*, et *sorores*

res

tres matris: ex his, quæ *matre major* est, vocatur etiam பெரியாயி, quæ *minor*, சின்னாயி; hoc nomine vocant quoque *novercam*.

பாட்டன், *avus* à patre, vel matre.

பாட்டி, *avia* à patre, vel matre, quæ si sit à patre, vocatur etiam அப்பாயி; si sit à matre, அம்மாயி.

அத்தை, *soror patris*, sive *mater uxoris vel mariti*.

அம்மான், தாய்மாமன், *frater matris*.

கூடப்பிறந்தவர்கள், சகோதரர்கள், *fratres* et *sorores* ex eodem patre et matre.

அண்ணான், தமையன், *frater major*, vel ab eodem patre et matre, à fratre proprii patris, vel à sorore propriæ matris.

தம்பி, *frater minor*, modo nunc dicto.

அக்காள், தமக்கை, ஆச்சி, *soror major*, eodem modo sumpta.

தங்கச்சி, தங்கை, *soror minor*, cum eâdem extensione.

மச்சினான், *maritus* et *frater uxoris* respectivè inter se, sive etiam *consobrini*, qui non à duobus fratribus, vel duabus sororibus, sed à fratre et sorore nati sint.

மச்சினிச்சி, *soror minor uxoris*, vel mulier nata à sorore proprii patris, vel à fratre propriæ matris.

கொழுந்தி, *soror uxoris*, ea *senior*.

கொழுந்தன், *frater mariti*.

நாத்தூன், *soror mariti*.

புருஷன், பத்தா, ஆம்படையான், &c. *maritus*.

பெண்சாதி, பெண்டாட்டி, வீடு &c. *uxor*.

சகலன் vocantur inter se, *qui duas sorores duxerint*.

ஓர்ப்படியார், vocantur inter se, *quæ duobus fratribus nupserint*.

சக்களத்தி, vocantur inter se *plures uxores*, quas unus vel simul habeat, vel habuerit disjunctivè.

மாமன், et மாமி, *socer* et *socrus*.

மருமகன் et மருமகள், *gener* et *nurus*: vel etiam respectu hominis, *filius* et *filia sororis*; respectu verò mulieris, *filius* et *filia fratris*.

மகன் et மகள், *filius* et *filia*, vel proprii, vel fratris respectu hominis, vel sororis respectu mulieris.

பேரன் et பேத்தி, *nepos* et *neptis*, túm in lineâ rectâ, túm in collateralibus.

Hic hoc unum addam. Sæpe sæpius Tamulenses his nominibus adjungere hanc vocem ஆர், quæ hîc non interrogationem, sed honorem importat: sic dicunt, தகப்பனார், தாயார், மாமனார், மாமியார், தமையனார், தமக்கையார் &c.

§. IV.

DE DIEBUS, MENSIBUS, ET ANNIS.

188 DIes exprimitur in hâc linguâ per quinque nomina, quibus promiscuè uti non licet. Si dies sumatur ad distinctionem noctis, dicitur பகல்: sic பகலிராவுமாக, *diu noctuque*. Dies autem viginti quatuor horarum dicitur vel நாள், vel கிழமை, vel தேதி, vel திதி, cum hoc tamen discrimine, quod நாள் est dies, præscindendo à mense, hebdomadâ &c. sic, *veni post quartam diem*, dicam, நாலாநாளைக்குப்பின்பு வா. கிழமை sumitur signatè pro die hebdomadæ, pro quo dicunt etiam, வாரம்: sic, *quâ die venisti, Venerisne, an Saturni?* tamulicè vertam, எந்தக்கிழமையிலே வந்தாய் வெள்ளியோ சனியோ; et in hoc sensu barbarum esset dicere, எந்த நாள் &c. தேதி, cujus prima longa est, sumitur signatè pro die cum respectu ad mensem: sic, *hodie est quarta mensis*, இன்றைக்கு நாலாந்தேதி; et barbarum esset dicere, இன்றைக்கு நாலா

நாளாநாள், vel நாளாங்கிழமை, nec hac phrasi intelligeretur conceptus noster. Tandem திதி sumitur signatè pro die ætatis lunæ: unde ut dicam, *quænam dies hodie à novilunio?* v. g. dicendum, இன்றைக்கெந்ததிதி &c. Præterea dies dividitur hîc non *viginti quatuor* horis, sed *sexaginta*, quas நாழிகை vocant: quælibet autem நாழிகை subdividitur in trecentas et sexaginta partes, quas நொடி vel விலிபித்தம் vocant: unde, cùm cuilibet ex horis nostris correspondeant duæ horæ tamulicæ cum dimidiâ, sequitur Tamulenses tribuere cuilibet ex nostris horis nongenta நொடி, unde quodlibet நொடி continet *quatuor secundas*. Numerant autem ipsi triginta நாழிகை, sive horas ab ortu solis ad occasum, et ab occasu ad ortum alias triginta: unde fit, quod tempore æstivo longiores sint horæ diurnæ nocturnis, et è contra hyemali tempore; semper enim eundem servant horarum numerum. Insuper dividunt diem in quatuor partes, et noctem in alias quatuor æquales, quas vocant ipsi, சாமம், vel et meliùs, யாமம், tribuendo cuilibet septem நாழிகை cum dimidiâ, scilicet tres horas nostras. Quando tamen simpliciter dicunt, சாமம், vel நடுச்சாமம், intelligunt semper *mediam noctem.*

Quoad dies autem hebdomadæ, quos, ut dixi, கி 189
ழமை et aliquando வாரம் nominant: septem numerant etiam Tamulenses; eosque a septem planetis, qui கிரகம் dicuntur, ordine, quo et nos solemus, nominant, addendo nomini planetæ vocem கிழமை. Sic,

ஞாயிறு *Sol:* ஞாயிற்றுக்கிழமை *dominica.*
திங்கள், *Luna:* திங்கள்கிழமை *dies Lunæ.*
செவ்வாய், *Mars:* செவ்வாய்க்கிழமை, *dies Martis.* (*Mercurii.*
புதன், *Mercurius:* புதன்கிழமை, *dies*
வியாழம்,

வியாழம், *Jupiter:* வியாழக்கிழமை, *dies Jovis.*

வெள்ளி, *Venus:* வெள்ளிக்கிழமை, *dies Veneris.*

சனி, *Saturnus:* சனிக்கிழமை, *dies Saturni.*

Nomen hebdomadæ non est in hac linguâ.

190 Mensis tamulice dicitur மாசம், vel மாதம், vel மாஷ்தை. Duodecim menses numerant Tamulenses quoque, et incipiunt á mense Aprili. Conveniunt nobiscum de diebus annorum, non autem mensium, in quorum dierum numero nec sibi convenire videntur: siquidem mensis, qui hoc anno v. g: 32 dies numerat, numerabat anno elapso 31 &c. Quâ mensurâ unus mensis crescit, eâdem illo anno decrescit alter: undé circulus dierum anni non variat numerum. Initium cujuscumque mensis sumere se dicunt ab ingressu solis in quodlibet signum Zodiaci, incipiendo, ut nos, ab Ariete. Signa autem sumunt non astronomica, ut nos, sed stellifera: in hoc quoque tamen errant, et differunt multúm á nostro calculo. Eorum autem mensis incipit semper post septimum et ante duodecimum vel decimum tertium diem nostri mensis. Qui hæc scire funditùs desiderat, videat opusculum, quod scripsi de annis et mensibus Indicis, ubi eorum astrologiæ principia tradimus, et tabulas damus ad facilè inveniendum initium eorum mensium pro quolibet anno. Nomina autem mensium sunt,

சித்திரை,	Aprilis.	அற°பசி,	October.
வைகாசி,	Majus.	கார்த்திகை,	November.
ஆனி,	Junius.	மார்கழி,	December.
ஆடி,	Julius.	தை,	Januarius.
ஆவணி,	Augustus.	மாசி,	Februarius.
புரட்டாசி,	September.	பங்குனி,	Martius. Et hæc de mensibus.

191 Annus vocatur வருஷம், et hâc figurâ notatur ௵: aliquando vocatur etiam ஆண்டு. Anni autem ætatis hominum, animalium &c. his nominibus exprimi

primi non possunt; sed eos exprimunt per nomen வயசு, vel elegantiùs வயது, vel etiam பிராயம்: unde, si velim dicere, *huic sunt decem anni ætatis*, dicam: இவனுக்குப்பத்து வயதுண்டு, vel, பத்துப்பிராயமுண்டு. Si autem velim dicere, *decem anni sunt, à quo iste natus est*, dicam, இவன் பிறந்து பத்து வருஷமாச்சு &c.

Habent Tamulenses speciem quandam sæculi, quod constat *sexaginta* annis, quorum singuli speciali notantur nomine, quæ nomina suo ordine tradam, addendo numerum nostrorum annorum, qui illis correspondet. 162

1.	பிரபவ	வருஷம	1687.
2.	விபவ	வரு	1688.
3.	சுக்கில	வரு	1689.
4.	பிரமோதூத	வரு	1690.
5.	பிரசோற்பத்தி	வரு	1691.
6.	ஆங்கீரச	வரு	1692.
7.	ஸ்ரீமுக	வரு	1693.
8.	பவ	வரு	1694.
9.	யுவ	வரு	1695.
10.	தாது	வரு	1696.
11.	ஈசுர	வரு	1697.
12.	பகுதானிய	வரு	1698.
13.	பிரமாதி	வரு	1699.
14.	விக்கிரம	வரு	1700.
15.	விசு	வரு	1701.
16.	சித்திரபானு	வரு	1702.
17.	சுபானு	வரு	1703.
18.	தாருண	வரு	1704.
19.	பார்த்திவ	வரு	1705.
20.	விய	வரு	1706.
21.	சர்வசித்து	வரு	1707.
22.	சர்வதாரி	வரு	1708.
23.	விரோதி	வரு	1709.
24.	விக்கிருதி	வரு	1710.

25.	கர	௵	1711.
26.	நந்தன	௵	1712.
27.	விஜய	௵	1713.
28.	ஜய	௵	1714.
29.	மன்மத	௵	1715.
30.	துன்முகி	௵	1716.
31.	ஏவிளம்பி	௵	1717.
32.	விளம்பி	௵	1718.
33.	விகாரி	௵	1719.
34.	சார்வரி	௵	1720.
35.	பிலவ	௵	1721.
36.	சுபகிருது	௵	1722.
37.	சோபகிருது	௵	1723.
38.	குரோதி	௵	1724.
39.	விசுவாவிசு	௵	1725.
40.	பராபவ	௵	1726.
41.	பிலவங்க	௵	1727.
42.	கீலக	௵	1728.
43.	சவுமிய	௵	1729.
44.	சாதாரண	௵	1730.
45.	விரோதகிருது	௵	1731.
46.	பரிதாபி	௵	1732.
47.	பிரமாதீச	௵	1733.
48.	ஆனந்த	௵	1734.
49.	ராட்சத	௵	1735.
50.	நள	௵	1736.
51.	பிங்கள	௵	1737.
52.	காலயுக்தி	௵	1738.
53.	சித்தார்த்தி	௵	1739.
54.	ரவுத்திரி	௵	1740.
55.	துன்மதி	௵	1741.
56.	துந்துபி	௵	1742.
57.	ருத்திரோற்காரி	௵	1743.
58.	ரத்தாட்சி	௵	1744.
59.	குரோதன	௵	1745.
60.	அட்சய	௵	1746.

Hind

Hinc iterum ad primum redeundo, பிரபவவ ருஷம், erit 1747. et sic de cæteris.

Hoc modo Tamulenses per circulum nominant annos. Numerum autem eorum sumunt ab ætate mundi, quam multò seniorem, quam reverà est, effingunt. Siquidem quatuor distinguunt mundi ætates, quas communi vocabulo யுகம் vocant, ex quibus, tribus jam elapsis, in quartâ nos esse dicunt. Primam mundi ætatem, quæ ab ipsis *innocentiæ ætas* vocatur, கிரேதாயுகம் nominant, eamque numerasse aiunt 1728000 annos. Secundam திரேதாயுகம் dicunt, eique, demptâ quartâ parte primæ ætatis, annos 1296000 tribuunt. Tertiam துவாபரயுகம் appellant, et demptâ tertiâ parte secundæ ætatis, 864000 annis durasse affirmant. Quartam tandem, quæ præsens est, கலியுகம் nominant, ac si dicerent, *ætatem infortunii*: et quod ineptiùs adhuc dictum est, hanc, demptâ mediâ parte tertiæ ætatis, 432000 annos habituram dicunt Tamulenses, unde hæc non habet nisi quartam partem annorum primæ ætatis. Hic autem annus à Christo nato 1728 vus, in cujus fine hæc scribo, est juxtà calculum Tamulensium, 4829 vus completus hujus ultimæ ætatis: ipsi enim semper numerant annum elapsum et completum. Hinc sequitur, quod hoc anno, in quo nondum sex mille annos numerat mundus, ipsi elapsos asserant a creatione mundi annos 3892829. Pari modo fabulantur et cætera omnia; quippe qui nullam reverà historiam habentes, poëtarum figmentis, sicuti historiis, fidem præstant. Quarè annos signant hoc modo: cùm hic annus vocetur, கீலக வருஷம், dicunt, கலியுகத்தில் ௪௲௮௱௨௰௯மாண கீலக வருஷம், scilicet, *annus* 4829 *nus ætatis caliyugam, chilaga varuxam dictus*, qui vero incipiet futuro mense Aprili, erit 4830 mus annus completus, சவுமிய வருஷம் dictus; et sic de cæteris. Hunc modum servant in suo, ut ita

ut ita dicam, Almanacho, quem பஞசாஙகம vocant. Alium quoque modum annos numerandi sequuntur Indici Astronomi. Epocham sumunt ab anno mortis cujusdam Regis, nomine *Sàliváganän*, qui mortuus est anno Christi 78. qui erat 12 mus sæculi indici, பகுதானியஅு dictus; adeoque deerant adhuc, ad complementum eorum sæculi, 49 anni : præter quos, hic annus 1728 est annus 42 dus sæculi 27-mi, ut patet. Juxta hujusmodi autem calculum fiunt hic observationes omnes astronomicæ. Hanc autem Epocham vocant *Sàlivàgana sagâptam*; a nomine scilicet illius Regis, et a *Sagam*, nomen illius regni, et tandem ab *aptam*, quod est grandonice *annus*, quasi dicerent, annus a quo regnavit *Salivâganen*. Tamulenses verò, cùm nec suis characteribus scribere possint, nec ore pronunciare *Sagâptam*, scribunt et dicunt *Sagârtam*.

194 பஞசாஙகம. Nomen est compositum à பஞச *quinque*, et அஙகம, *membra*: in compositione autem ex concursu duorum *a* brevium fit unum longum, et dicitur, பஞசாஙகம. Dicitur autem hic liber *quinque membra*, quia ibi quinque traduntur. 1) திதி, *dies ætatis lunæ*. 2) வாரம, *dies hebdomadæ*. 3) நடசெததிரம, *constellatio*, in quâ quotidie invenitur luna : quod superstitiose observant. 4) யோகம, *dies boni et mali*. 3) கரணம, *auguria, horoscopi &c.*

§. V.

DE RHOMBIS, SIGNIS ZODIACI ET LUNATIONE.

195 RHombos ventorum vocant திககு vel திசை, quatuor principales nominant hoc modo. Scilicet,

கிழககு vel கிழ்திசை est *Oriens*.
மெறகு vel மெறறிசை *Occidens*.
தெறகு vel தெண்றிசை *Auster*.
வடககு vel வடதிசை *Aquilo*.

His

Hi autem, quæ desinunt per *u*, sæpe hoc eliso addunt *k*: sic, கிழக்கே, மேற்கே, தெற்கே, வடக்கே *Angulos* his intermedios, quos communi vocabulo மூலை dicunt, quatuor præcipuè distinguunt hoc modo:

தென்கிழக்கு, angulus *ab oriente ad austrum*;
தென்மேற்கு, angulus *ab austro ad occidentem*;
வடமேற்கு, angulus *ab occidente ad aquilonem*;
வடகிழக்கு, angulus *ab aquilone ad orientem*.

His octo ventorum rhombis octo deos seu semideos præsidere dicunt, quos communi vocabulo திக்குப்பாலகர் nominant; ac si dicerent, *rhomborum custodes*. Ex his in oriente est இந்திரன், *princeps deorum*. In angulo ab oriente ad austrum, அக்கினி, *deus ignis*. In austro, இயமன், *deus mortis*. In angulo ab austro ad occidentem, நிருதி, nomen cujusdam Regis, quem potissimùm a liberalitate laudant. In occidente வருணன், *Neptunus*. In angulo ab occidente ad aquilonem, வாயு, *Æolus*. In aquilone குபேரன், *Plutus*, deus divitiarum. In angulo ab aquilone ad orientem, ஈசானியன், id est, சிவன்: siquidem ஈசானம் est unus ex quinque vultibus, quos illi dant. Hinc ex his quoque nominant rhombos et angulos: sic, ஈசானி மூலை, angulus ab oriente ad aquilonem; அக்கினி மூலை, angulus ab oriente ad austrum &c. 196

Præterea Tamulenses utuntur dictis nominibus adjectivo modo, et ea jungunt alteri nomini, v. g. regio orientalis, borealis &c. mare orientale, boreale &c. tunc utuntur dictis vocibus, sicuti utitas ostendimus nomini திசை: sic v. g. கிழ்த்தேசம், *regio orientalis*; கிழகடல், *mare orientale*; மேல்தேசம், *regio occidentalis*; மேல்கடல், *mare occidentale*; தென்தேசம், *regio australis*; தென்கடல், *mare australe*; வடதேசம், *regio borealis*; வடகடல், *mare boreale*. Sic கிழ்பக்கம், மேல் 197

மேற்பக்கம் தென்பக்கம், வடபக்கம், *pars orientalis, occidentalis, australis, borealis* &c. Utuntur autem hoc modo loquendi in quâlibet minimâ distantiâ: in eodem v. g. cubiculo, si aliquam partem assignare velint, non hanc vel illam partem dicunt, sed v. g. sede ad austrum, sede ad orientem &c. unde vel pueri et puellæ hæc nomina perfecte norunt, et si quem stolidum dicere volunt, eum vel ventorum rhombos ignorare dicunt.

198 Cognoscunt Tamulenses quoque duodecim *signa Zodiaci*, quæ communi voce இராசி vocant, eaque nostro ordine numerant. Nomina autem sunt hæc:

மேஷம், Aries.	துலாம், Libra.
இடபம், Taurus.	விருச்சிகம், Scorpius.
மிதுனம், Gemini.	தனுசு Arcitenens.
கர்க்கடகம், Cancer	மகரம் Caper.
சிங்கம், Leo.	கும்பம், Amphora.
கன்னி, Virgo.	மீனம், Pisces.

Hæc nomina a linguâ Grandonicâ sumpta, significatione etiam correspondent nostris: மிதுனம் tamen significat non Geminos, sed *Geminas*; (mulieres enim illas dicunt et nominant பாட்டை unam, பாடவா alteram:) et sicuti nos uni ex Geminis damus clavam, alteri sagittam; ita Tamulenses uni dant தண்டு, id est, *clavam*, alteri autem யாழ், id est, *citharam*. Præterea தனுசு non est Arcitenens, sed simpliciter *arcus*. மகரம் autem non caper, sed *species* est *piscis*, quem inter natantia túm corporis animique magnitudine, túm bellicæ laudis nomine insignem decantant eorum poëtæ, eumque dicunt etiam சுறா.

199 De Lunatione aliqua scitu digna sunt et usui necessaria. *Novilunium* அமாவாசி vocant; *plenilunium* verò பவுர்ணமி vel பவுர்ணமியமாவாசி. Distinguunt crescentem à decrescente, quæ duo tempora grandonicè பக்ஷம், tamulicè

பக்கம

பக்கம் dicunt, id est, *partes*. Ætas lunæ a novilunio ad plenilunium dicitur, சுக்கில பக்ஷம்: சுக்கிலம் enim est *albedo*, vel etiam *lux*: unde cùm post novilunium sub initio noctis luceat luna, eam ætatem vocant *partem, quæ lucet*. Ætas verò lunæ à plenilunio ad aliud novilunium dicitur, கிருஷ்ண பக்ஷம், quia கிருஷ்ணம் est *nigredo* vel *tenebræ*: unde cùm post plenilunium sub initio noctis non appareat lux lunæ, illud *tempus tenebrarum* vocant. Præterea alio nomine prima pars dicitur பூருவ பக்ஷம், secunda, அபர பக்ஷம்: siquidem *pûruvam* præter alia significat *principium*, unde bené partem post novilunium *principium lunæ* vocant; *abaram* vero significat, quod tempore *posterius* est, unde benè *partem* post plenilunium, tempore *posteriorem* vocant. *Dies lunæ* communi vocabulo, ut diximus, vocant திதி: non numerando autem nec diem novilunii, nec diem plenilunii, et incipiendo à die illis immediatâ, quam primam diem vocant, quatuordecim illos dies à novilunio ad plenilunium, et ab hoc ad illud novilunium, vocant singulos suis nominibus è linguâ grandonicâ, quæ hìc ordine referam.

பிரதமி, prima dies.
விதியை, secunda dies.
திதியை, tertia dies.
சவுத்தி, quarta dies.
பஞ்சமி, quinta dies.
சஷ்டி, sexta dies.
சத்தமி, septima dies.
அஷ்டமி, octava dies.
நவமி, nona dies.
தசமி, decima dies.
ஏகாதசி, undecima dies.
துவாதசி, duodecima dies.
திரயோதசி, decima tertia dies.
சதுர்த்தசி, decima quarta dies.

Quæ nomina, ut dixi, significant primam, secundam &c. diem túm post novilunium, túm post plenilunium, et distinctio fit à nominibus partium, quæ supra retuli. Sic v. g. பூருவ பக்ஷத்து பஞ்சமி, est, *quinta dies post novilunium*, et அபர பக்ஷத்து

திஙபஞசமி, est, *quinta dies post plenilunium*; et sic de cæteris. Vel etiam diebus post novilunium addunt சுதத, id est, *clarus*; sic சுததபஞசமி, *quinta dies à novilunio*: et diebus post plenilunium addunt *bahula*, vel tamulicè பகுள, id est, *obscurus*; sic, பகுளபஞசமி *quinta dies a plenilunio &c.*

§. VI.

DE CORRESPONDENTIA PLURIUM EX PARTICULIS, ADVERBIIS &C. LINGUÆ LATINÆ.

300 AD faciliorem tyronum usum tradam hîc indicem ordine alphabetico dispositum, in quo præcipuas latinæ linguæ particulas, aliquot adverbia, et alia hujusmodi, quæ ad elegantiam orationis potissimum inserviunt, referam: et addam numerum, qui marginalis est, ubi, cuilibet latino vocabulo correspondentem in tamulico idiomate vocem, facilè invenire possint.

A.		Attamen	n. 162, 1)
A, *vel* Ab,	*vide* num. 38.	Auctim	n. 136.
	96, 2) *et* 5) 97.	Autem	n. 148, 2)
Absque	n. 161. 171.	**C.**	
Ac si	n. 165, 3)	Certè	n. 149, 1) 150, 4)
Ad	n. 93, 3) *et* 5)	Circùm	n. 172.
Ad mensuram	n. 156, 3)	Circumcirciter	n. 170.
Ad modum, *vide* Instar.		Citò	n. 160. 175.
Ah!	n. 150, 1)	Citrà	n. 154, 1)
Alicubi	n. 162, 4)	Citeriùs	*ibidem.*
Aliquando	*ibidem.*	Continuatim	n. 166.
Aliter	n. 167.	Cúm	n. 98. 108. 119.
Ampliùs quàm	n. 155, 3)		160. 177.
An	n. 148, 6)	Cur?	n. 150, 3)
Ante	n. 96. 151, 1)	**D.**	
Anteà	n. 151, 2)	Decursu temporis	n. 137.
Antequàm	n. 151, 1)	Denuò	n. 136.
Apud	n. 96, 5)	Deorsum	n. 155, 1)
At	n. 148, 2)	Dubitatio	n. 148, 7)

E.

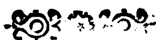
Q.

NOn deerit fortasse, qui fusius, quam par erat, has regulas tradidisse me condemnet: non inficior sanè, dummodó priùs abscindat ipse, quæ superflua sunt, deinde longa me scripsisse dicat. Plura equidem dixi, quæ tyronibus statim proponenda non sunt,

sunt, et multò minús exigenda: quæ tamen, ne post à desiderarentur, ordinem secutus, suo loco tradidi: docentium autem erit, ut sub initio dixi, singulis discernere singula, et modum ac tempus, quo hæc perlegere expediat, decernere. Ego verò hujus linguæ candidatos hortari audeo, ut expletâ jam hujus Grammaticæ lectione, eam deponant, et post unum aut alterum annum, cúm jam satis loquentes intelligere, et plura ab omnibus intelligenda ipsi expedité loqui noverint, resumant tunc Grammaticam hanc, eamque attente percurrant: nec dubitò, quin nova, nec spernenda inveniant. Cæterum ego brevitatis notam potiús apud linguæ peritos timeo: siquidem multa reliqui; consultò tamen, ne congesta moles suo ipso pondere damnata corrueret. Præterea scio, in quâlibet hujus regni parte uti incolas speciali quodam loquendi modo, ac singulos plura respuere, addere plura; quæ tamen tradere non judicavi: siquidem in Europâ quoque, qui Italam v. g. linguam exterum edoceret, quod ubique docti loquuntur vulgare idioma tradere contentus; quid in quolibet angulo vulgus vel barbarè supplantat, vel injuste supprimit, nunquam sanè proponeret. Nec secús ego, non radium abusus, sed tamulici idiomatis regulas tyronibus tradendas esse judicavi. Sciant, quid appositè loquendum sit, et possint vel incolas reprehendere, si errent: cetera nullo labore edocebit usus.

FINIS.

A. M. D. G.



INDEX

totius Grammaticæ: ubi *primus* Numerus marginalis est, *secundus* paginæ.

தக்க

§. VI.

CAPUT

CAPUT V. in quo

INDICIS FINIS.

